
PETER CHAMBERS
VORBEȘTE-I
DE RĂU PE MORȚI

PETER CHAMBERS

Vorbeşte-i de rău pe morţi

SPEAK ILL OF THE DEAD

În româneşte de Doina Racoviceanu

Coperta de
MIHAI MĂNESCU

Versiune 1.0

Colecția Enigma

EDITURA UNIVERS
București, 1977

CAPITOLUL I

Era o femeie mărunţică, destul de trecută, şi stătea în faţa mea păcănind nervoasă din închizătoarea de alamă a poşetei. Putea avea oricât între treizeci şi cinci şi cincizeci de ani, dar nu dădea semne că ar vrea să-şi ascundă vârsta. Se numea Carter, doamna Erasmus Carter Junior. După privirile de pasăre speriată pe care le arunca în jur, era clar că nu-i stătea în obicei să facă vizite detectivilor particulari.

I-am zâmbit sperând s-o încurajez. Chipul ei căpătă o expresie vecină cu panica. Nu m-ar fi surprins dacă ar fi sărit de pe scaun şi s-ar fi aruncat pe fereastră. Acum, când mă gândesc la tot ce a urmat, poate că era mai bine dacă o făcea.

— Vă rog, doamnă Carter, cu ce vă pot fi de folos?

Îşi drese glasul cu un sunet repezit şi lătrat.

— Domnule Preston, poate că n-am făcut bine venind la dumneavoastră.

— Mi-e greu să-mi dau seama, dacă nu cunosc motivul care v-a adus la mine, am spus ca s-o îmbărbătez.

Era o zi fierbinte şi n-aveam niciun chef s-o ascult pe doamna Carter vorbindu-mi despre micile ei necazuri, oricare ar fi fost ele. Aş fi vrut să fiu pe hipodrom, unde luau startul câţiva cai de primă mână. Partea proastă era că în ultima vreme mă cam păcălisem cu caii ăştia de primă mână care nu-şi respectau promisiunile, aşa că aveam nevoie să mai şi lucrez.

Viitoarea mea clientă mai meşteri ceva la poşetă înainte de a mi se destăinui.

— Căutaţi şi persoane dispărute? se informă ea.

— Câteodată. Vreţi să caut pe cineva?

Dădu atât de puternic din capul ei de viezure, încât am crezut că-şi frânge şira spinării.

— Da, pe sora mea Anthea.

Apoi amuţi din nou. Am luat o foaie albă de hârtie, curată, şi oftând în sinea mea, am aşternut-o pe birou, apoi am scos capacul stiloului. Există un anume tip de clienţi cărora le place chestia asta. Le dă impresia de ordine şi sistem, ceea ce pare să-i liniştească. Dacă ar vedea însă numai o parte din dezordinea care urmează, ar fi mai puţin liniştiţi.

— Poate-mi daţi ceva detalii, i-am sugerat. Aţi putea să-mi spuneţi prenumele dumneavoastră?

— Sigur, mă numesc Cornelia.

Cornelia şi Anthea. Cineva îşi cam bătuse joc de ele.

— Şi adresa dumneavoastră, doamnă Carter?

— Vedeţi, nu am o adresă… vreau să spun că, în sfârşit, cred că cel mai bine ar fi să notaţi adresa mătuşii mele. Mătuşa mea este foarte bolnavă şi n-are pe nimeni care s-o îngrijească. Şi cum am picat, e de la sine înţeles că ar trebui să mă ocup eu de ea.

Am zâmbit din nou, ca să-i arăt că am priceput situaţia.

— Şi unde locuieşte mătuşa dumneavoastră?

— Orange Patch, Little Falls, lângă Fresno.

Am notat totul cu grijă.

— Spuneaţi că aveţi grijă de mătuşa dumneavoastră. Locuieşte la o fermă?

— Da. O fermă de fructe. Dar eu nu mă ocup de fermă, e şi normal. Există un om angajat special pentru treburile fermei. Eu nu mă pricep şi mi-e teamă că n-aş fi de mare folos, adăugă fluturând din mână.

Cred şi eu, am gândit în sinea mea.

— După câte înţeleg, nu staţi cu ea de multă vreme.

Obţinerea unor informaţii folositoare promitea să fie o chestiune de durată. Dădu din cap.

— Nu. De aproximativ o lună. Ştiţi, am fost plecată mulţi ani în străinătate. În Africa. Soţul meu ocupa un post important acolo.

Făcu o pauză pentru a se convinge că am înţeles ce-a vrut să zică.

— Da? Şi acum a fost rechemat?

Spre disperarea mea, doamna Carter izbucni în plâns, îşi înfundă mâna în poşetă de unde scoase un petec de dantelă roz mirosind tare a apă de colonie şi-şi tamponă de zor ochii.

— Vai, nu, suspină ea. Nu l-am putut aduce acasă. A fost îngropat în ţara aia infernală, printre oamenii ăia îngrozitori. Bietul Erasmus. Dorea aşa de mult să moară acasă.

Mai gemu de câteva ori, apoi se linişti. Încă vreo câteva smiorcăieli şi o ultimă fluturare a cu-totul-nefolositoarei batiste roz.

— Vă rog să mă iertaţi, n-am vrut să… bâigui ea.

— Lăsaţi, înţeleg perfect. Aşadar, aţi fost nevoită să vă întoarceţi în Statele Unite, şi pentru moment locuiţi cu mătuşa dumneavoastră. Povestiţi-mi ceva despre Anthea.

Rămase pe gânduri.

— Totul mi se pare o prostie acum, când mă gândesc la cele întâmplate. Ne-am certat, ştiţi.

Pe măsură ce vorbea, îmi dădeam seama că termina fiecare propoziţiune cu această supoziţie. Şi asta nu pentru că vizitatoarea mea se aştepta ca eu să ştiu ceva. Era pur şi simplu o figură de stil.

— De la ce a pornit cearta?

— Totul părea atât de important pe vremea aceea. O, dacă tinerii ar înţelege că asemenea certuri care se iscă din nimic se sfârşesc adesea atât de greu şi de dureros. Şi totuşi, pe măsură ce îmbătrâneşti, realizezi că singurul lucru care contează rămâne familia. Din păcate,

când ajungi să-ţi dai seama de asta e prea târziu uneori ca să mai poţi face ceva.

— Foarte adevărat, am spus cu seriozitate.

La fel de adevărat era că doamna Carter fusese multă vreme departe de familia ei, şi dacă n-ar fi survenit moartea nefericitului Erasmus, ar fi fost şi acum în Africa.

Poate că se mai gândea la sora ei, dar mă îndoiam că soarta acesteia a preocupat-o şi în alt fel.

— Dar atunci, continuă ea, eram tinere. Anthea a fost totdeauna o fire aprigă, de fapt a fost totdeauna foarte impulsivă. De abia îl cunoscusem pe domnul Carter, când Anthea a avut ideea nebunească de a se face actriţă. Vă puteţi închipui reacţia familiei.

Am încuviinţat, cu toate că nu-mi imaginam deloc reacţia acelei familii despre care nu ştiam nimic.

— Avea o slujbă bună, ca stenodactilografă la cea mai mare întreprindere comercială din oraş. Sunt sigură că nu s-ar fi întâmplat nimic, dacă tipul acela îngrozitor nu i-ar fi vârât în cap idei atât de ridicole.

— A, deci era şi un bărbat la mijloc. Îmi puteţi spune ceva despre el?

Buzele ei palide se strânseră cu dezgust.

— Desigur. Zicea că-l cheamă Walstrom.

— Vreţi să-l spuneţi literă cu literă, vă rog?

Mi-l dictă literă cu literă. M-am uitat atent la numele de pe hârtie.

— Pare un nume scandinav, poate suedez sau danez?

— Habar n-am, pufni ea cu dispreţ, Mi-amintesc că celălalt nume era Joseph.

— Bănuiesc că acest Walstrom i-a băgat în cap surorii dumneavoastră să se apuce de teatru

— De teatru? zise ea batjocoritor. Da’ de unde. Dacă ar fi fost aşa, alta ar fi fost reacţia familiei. În definitiv, în vremurile de azi destule persoane cumsecade intră în teatru. Chiar fiica unuia dintre vecinii noştri s-a făcut artistă şi e pe cale să devină celebră.

— Atunci ce-şi pusese Walstrom în gând?

— Spunea că ar trebui să devină mai întâi model. Nu ştiu, domnule Preston, ce înseamnă cuvântul ăsta aici, în Monkton City, dar ştiu precis ce înseamnă în oraşul nostru.

Mă rog, în privinţa asta nu era prea mare divergenţă de păreri între cei de-acolo şi cei din Monkton.

— Înţeleg foarte bine ce vreţi să spuneţi, doamnă Carter. Trebuie totuşi să vă atrag atenţia că meseria de model reprezintă o parte importantă şi rentabilă a afacerilor legate de distracţii.

— Îmi dau seama, spuse ea. Dar oare câte dintre tinerele care-şi zic model au practicat vreodată această profesiune în mod onorabil?

Am zâmbit. Doamna Carter nu era deloc neştiutoare.

— N-aş putea să spun în ce proporţie. Individul acesta, Walstrom, cu ce se ocupa?

— Asta-i altă poveste. De fapt, nimeni nu ştia exact, nici chiar Anthea. El zicea că este animator, dar nu dădea niciun fel de amănunt despre munca lui. E clar că tipul era un escroc.

M-am abţinut să zâmbesc când am auzit cum îi spune.

— Oricine, în afară de soră-mea, îşi putea da seama de la prima vedere ce fel de om este.

— Cu ce se ocupa în oraşul dumneavoastră? Şi, fiindcă veni vorba, în ce oraş?

— În South Creek, statul Idaho. La mai puţin de o oră de Pocatella, dacă mergi cu maşina.

Din tonul ei reieşea că nu-i era străină viaţa din marile oraşe. Cu Pocatella, Idaho, la mai puţin de o oră de mers cu maşina. M-am prefăcut impresionat în timp ce-mi notam totul.

— M-aţi întrebat ceva… a, da, cu ce se ocupa Joe Walstrom în oraşul nostru. N-am nici cea mai vagă idee, dar un lucru ştiu sigur, că ceea ce făcea nu presupunea niciun fel de muncă. Dacă aveai nevoie de el, era uşor de găsit. De obicei pe la tripoul lui Sharkey sau prin vreun bar. În ce priveşte munca lui, nu cred că cineva l-a surprins vreodată muncind, înţelegeţi?

— Cum arăta?

Doamna Carter se concentră.

— Să-ncerc să-mi amintesc. Nu era prea înalt, cam un metru şaptezeci şi cinci. Păr negru, pomădat revoltător de tare, cu cărare la mijloc. Era un bărbat bine, aş putea spune. Dacă aţi văzut fotografii cu actori de cinema de pe timpuri, care purtau mustaţă tăiată scurt ca o perie, atunci vi-l puteţi imagina cu uşurinţă pe Joe Walstrom.

— Vă referiţi la junii primi italieni?

Roşi uşor şi-şi plecă ochii.

— Întocmai. Exact la asta m-am gândit.

— Cum se îmbrăca?

— Îngrozitor. Absolut îngrozitor. Îmi place când un bărbat este elegant, dar el nu era altceva decât un, un…

— Un papiţoi, am sugerat.

Mă privi impasibilă.

— Un manechin, am vrut să spun, am întors-o repede.

Chipul i se lumină şi încuviinţă din cap.

— Asta e. Un manechin. Totul era prea perfect pe el. Şi mai purta şi bijuterii. Două sau trei inele, un ceas încrustat cu diamante, cel puţin aşa pretindea, cunoaşteţi genul.

Bineînţeles că-l cunoşteam. N-ar fi fost prea greu să dai de domnul Walstrom, cu condiţia să fi fost pe aproape, pe lângă Monkton City.

— Grozav, mi-aţi făcut o descriere care-mi va fi de mare ajutor, am încurajat-o. (Şi chiar aşa şi gândeam. Majoritatea descrierilor pe care le capăt de la clienţii mei nu-mi pot ajuta nici măcar să identific un alb în mijlocul unui trib de zuluşi.) Deci, sora dumneavoastră a părăsit oraşul împreună cu Walstrom şi a venit aici?

— Da, dar nu uitaţi, asta s-a întâmplat acum 14 ani, şi singurele veşti au fost doar câteva cărţi poştale, în primele săptămâni. În rest, nimic.

14 ani, o viaţă de om, am reflectat eu fără speranţă. Am încercat să nu exteriorizez ceea ce gândeam.

— E cam multă vreme de atunci, am spus domol. Era vreo adresă pe cărţile acelea poştale?

— Da. Pioneer Street, numărul 925… ştiţi unde vine asta?

Ştiam prea bine şi mai ştiam despre Pioneer Street destule amănunte care ar fi făcut-o pe clienta mea să se ia cu mâinile de cap. Dar asta mă privea numai pe mine.

— Cunosc bine locul. Puteţi să mi-o descrieţi pe sora dumneavoastră? Îmi dau seama că n-o să corespundă cu înfăţişarea ei de acum, dar nu ştii niciodată ce-ţi poate fi de folos.

— Ba mai mult chiar, spuse ea triumfător, ştiam c-o să-mi cereţi asta, şi am adus cu mine o fotografie.

Lucrurile mergeau din ce în ce mai bine. Am luat poza şifonată şi am examinat-o pe Anthea. Era poza unei fete de 19-20 de ani, fotografiată în picioare, cu un păr blond ca o spumă şi cu un machiaj prea puternic pentru lumina zilei. Din cauza machiajului, trăsăturile erau uşor estompate.

— E cea mai bună poză pe care o aveţi?

— Da. Singura. Şi precis că azi nu mai arată aşa.

Tonul ei răutăcios mă surprinse neplăcut. Am pus fotografia pe birou.

— Încă ceva, doamnă Carter, care e numele de familie?

— Horan. Noi eram domnişoarele Horan. Aşa se numeşte şi mătuşa mea, cea la care locuiesc eu acum.

— Fiindcă veni vorba, mătuşa dumneavoastră are telefon la fermă?

Mi-am notat numărul. Obţinusem toate informaţiile posibile, aşa că puteam să-mi conduc clienta până la ieşire, dar ea încă nu terminase. Îşi puse pe birou o mână înmănuşată şi mă privi plină de speranţă.

— Domnule Preston, nu sunt o femeie săracă. Sunt pregătită să dau oricât pentru a o găsi pe Anthea.

De data asta n-a mai trebuit să joc teatru pentru a mă arăta vesel.

— Nu contest că asemenea lucruri pot fi costisitoare, am admis. Uneori este necesar să dai câţiva dolari în plus pentru a împrospăta memoria unora, şi toată cheltuiala asta o veţi suporta dumneavoastră.

— Foarte bine. Dar nu cred că ar trebui să vă frământaţi prea mult

cu problema asta. Presupun că într-o zi sau două veţi şti dacă aveţi şanse de reuşită sau nu.

— O zi sau două nu reprezintă prea mult. E surprinzător cât de multe piste apar, şi 90% din ele sunt false.

— Înţeleg. Aş dori să mă căutaţi vineri, să-mi spuneţi ce-aţi făcut, şi vom hotărî dacă are rost să continuaţi.

Doamna Carter se asigura pe tot frontul. Cu alte cuvinte, mă lămurea că nu era cazul să-mi fac iluzii că voi lucra la acest caz până la adânci bătrâneţi.

— Vă sun vineri, i-am promis. Şi acum, dacă nu mai aveţi nimic să-mi spuneţi…

Se ridică în picioare şi-mi întinse o mână inertă.

— Atunci, pe vineri. Nu e nevoie să vă mai spun cât mă voi ruga pentru succesul dumneavoastră.

Ieşi lăsând în urma ei un miros de apă de trandafiri şi de pudră. O femeie uscată, neatrăgătoare, care se apropia cu paşi repezi de bătrâneţe. Speram să i-o găsesc pe Anthea pentru binele ei. Nu era tipul de femeie care să-şi facă prieteni cu uşurinţă, şi o soră ar fi putut să-i mai aline din singurătatea în care trăia.

Am aruncat o privire asupra celor câteva date pe care mi le notasem: nu mă făceau prea optimist. O tânără ademenită într-un mare oraş de un escroc. Asta aducea cu una din poveştile răsuflate la care se pricepeau atât de bine producătorii de filme. La câteva mile de marile oraşe încep câmpiile care străbat întreaga Americă de la nord la sud. Fermierii din acele locuri preferă poveşti uşoare care să le stoarcă lacrimi, n-au nevoie de istorii subtile. Povestea Antheei Horan reprezintă unul din cele cinci tipuri de bază ale scenariilor preferate pe la mijlocul deceniului al treilea. O istorie cât se poate de veche şi de comună care chiar dacă s-ar fi întâmplat doar cu 14 zile în urmă şi tot mi-ar fi dat bătaie de cap ca s-o găsesc pe sora rătăcitoare. Darmite 14 ani! Am dat nepăsător din umeri, am împăturit hârtia şi am băgat-o într-un sertar. Dacă voiam să iau banii pe cele două zile acordate de doamna Carter trebuia cel puţin să mă prefac că urmăresc pistele indicate de ea.

Când am ieşit din birou, Florence Digby îşi ridică privirea de la maşina de scris. Arăta rece şi imaculată ca de obicei, într-un taior sobru, de pânză verde.

— Doamna Carter a devenit clienta noastră, i-am spus. Consideri acţiunea începută.

— Foarte bine. A, era să uit, Sam Thomson a trecut pe-aici să întrebe dacă n-aveţi vreo treabă pentru el. Iar e lefter.

Am dat din cap. Thomson lucrează pentru mine doar atunci când e forţat de împrejurări. Îi place grozav să bea, şi are aversiune faţă de orice fel de muncă. Aşa că atunci când barmanii încep să-i aducă

aminte de datoriile neplătite, Sam se prezintă la lucru fără nicio tragere de inimă. N-aveam nimic pentru el, mai bine zis nu atunci.

— Regret. N-am nimic să-i dau de lucru. Am să-l sun dacă se iveşte ceva.

Afară era zăpuşeală. Chevroletul meu ar fi vrut să se plimbe la aer curat, dar l-am întors ferm către partea mai puţin plăcută a oraşului.

CAPITOLUL II

Am luat-o prin Conquest Street îndreptându-mă către Pioneer Street. Conquest Street este tipul de stradă pe care edilii oraşului sunt totdeauna pe punctul de a o curăţa. La început sunt câteva clădiri frumoase şi un teatru chiar în colţul străzii, cu faţada pe jumătate întoarsă către cartierul de afaceri. Urmează câteva restaurante bune, unul chinezesc, unul spaniol, altul unguresc, şi aşa mai departe. Apoi aspectul se schimbă treptat, şi după vreo trei case apar alte distracţii. Pivniţe cu muzică de jazz, spectacole de revistă cu femei nu prea îmbrăcate, cinematografe particulare (au acces numai membrii), diverse cluburi. La noi umblă o vorbă – că acela care poate inventa o nouă distracţie e aproape sigur un om făcut. Dar e o vorbă goală, fiindcă aşa ceva nu există.

În plină zi locul sare în ochi. Murdăria, gunoiul şi crăpăturile sunt scoase la iveală fără milă de razele soarelui.

Varul se cojeşte de pe faţadele de proastă calitate şi din firmele cu neon se bălăngăne fire electrice. Şi peste tot domneşte un miros pătrunzător de mâncare proastă. Dar lumina are şi avantaje. Ai mai puţine şanse să fii jefuit când treci prea aproape de vreo uşă. Târfele care se întâmplă să fie pe stradă la o oră atât de imposibilă ca 3 după-amiaza sunt mult mai rezervate. Tipii care de obicei stau în stradă, în faţa firmelor luminoase şi fac reclamă strigând cât îi ţine gura, nu şi-au adunat încă tot entuziasmul de care trebuie să dea dovadă pentru a atrage clienţii. Aşa că am putut înainta, nestingherit până în inima cartierului, pe care un consilier municipal entuziast l-a numit „acest cancer crescut pe sufletul frumosului nostru oraş”.

Luând-o la dreapta către Pioneer Street, mă întrebam ce-o fi simţit Anthea Horan din South Creek, Idaho, când a văzut pentru prima oară locul acesta. La numărul 925 era un bar şi un restaurant cu câteva camere la etaj. Casa nu părea să aibă intrare directă la etajul de sus, aşa că am împins uşile batante şi am intrat. Ţinând cont de strada pe care se afla barul, interiorul lui arăta foarte bine. Pe jos se întindea un covor cam uzat, iar mesele păreau curate. Pentru a atenua întunericul, pe pereţi erau câteva aplice cu abajur. Localul se numea „La patru călăreţi”, şi numele i se potrivea de minune judecând după clienţii absorbiţi de lectura ziarelor cu curse de cai. Niciunul nu-şi ridică privirea de pe ziar, dar ştiam că fusesem observat cu atenţie încă de când am deschis uşa. De la bar, un tip solid şi chel mă privea în timp ce mă apropiam.

— Bere, i-am comandat.

Îmi turnă o halbă cu guler şi-mi dădu restul la hârtia de un dolar.

— Caut pe cineva, i-am spus.

În spatele meu ziarele foşniră şi simţii că sunt privit. Barmanul se uita ţintă la mine.

— Da' cine nu caută, ridică el din umeri cu nepăsare.

— De când există localul ăsta?

— Ce-i ăsta, un interogatoriu? Ascultă, eu servesc băuturi. Vrei să bei, te servesc. Asta-i tot ce ştiu.

Aveam senzaţia că se uita la cineva din spatele meu. Am scos din buzunar mai multe bancnote şi am pus una de 10 dolari pe tejghea.

— Vreau doar o simplă informaţie. În legătură cu ceva care s-a întâmplat aici mai demult. Nimic care ar putea aduce cuiva neplăceri acum.

— Demult? Acum câţi ani?

— 14.

Faţa i se destinse. Chicoti.

— Acum 14 ani? Glumeşti, domnule.

— Nu glumesc deloc. O fată a fugit de-acasă şi a dat adresa asta.

I-am arătat fotografia.

— Aşa arăta atunci. Îţi spune ceva?

Făcu ochii mici şi se uită la fotografie cu atenţie, apoi dădu din cap.

— N-avem dame de-astea pe-aici. Ăsta nu-i club de ţară.

— Care-i necazul? zise o voce necunoscută în spatele meu.

M-am întors şi am văzut un bărbat zvelt, cu faţa albă, care mă privea.

— Tipul ăsta îmi pune o groază de întrebări, domnule Dee, se plânse barmanul.

Domnul Dee făcu ochii mari.

— Nu mai spune. Ei bine, domnule, eu sunt proprietarul localului. Poftiţi şi luaţi loc, poate vă pot ajuta eu.

Mi-am luat berea şi m-am aşezat la masa lui.

— Mă numesc Preston. Caut o fată care a fugit de-acasă cu mai mulţi ani în urmă.

— De ce o căutaţi tocmai aici?

— Pentru că a lăsat această adresă.

— Mă tem că n-o să vă pot fi de mare folos. Am cumpărat localul acum doi ani, aşa că n-am idee ce s-a întâmplat aici înainte de a veni eu.

— Locuieşte cineva la etaj? continuai eu să nu mă dau bătut.

— Eu şi familia mea. Nu adăpostim fete fugite de acasă. Fetele sunt fete şi afacerile sunt afaceri. Nu amestec aceste două lucruri, domnule Preston.

Am dat din cap. Vizita mea se dovedise inutilă, aşa cum mă aşteptasem.

— Nu-mi pusesem prea mari speranţe, am recunoscut. Vă

mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat, domnule Dee. Dar, fiindcă tot am venit aici, nu cumva cunoaşteţi pe un oarecare Joe Walstrom? Un bărbat frumos şi elegant?

— Nu cred să fi auzit vreodată de numele ăsta.

— Încă o rugăminte, domnule Dee. Aţi putea să-mi spuneţi numele ultimului proprietar?

— Sigur. Era o companie care se numea „A.B. Amusements”. Am tratat cu un avocat din Los Angeles, unul Davis… numai o clipă, a da, Elmo Davis.

— Vă rămân îndatorat.

Mi-am terminat berea şi-am ieşit. Ziarele nici nu se clintiră. Tocmai când eram pe punctul de a mă urca în Chevrolet, am auzit paşi în urma mea.

— Alo, domnu’!

Am aşteptat. Un bărbat scund şi gras ca un butoi se opri gâfâind.

— Ce doreşti?

— Eram acolo, pufăi el. La „Călăreţi”

— Şi ce-i cu asta?

— Poate te ajut eu cu ceva.

Mă cerceta cu ochi lacomi.

— Ce-ai zice dacă ne-am urca în maşină? Asfaltul ăsta fierbinte îmi face rău la picioare.

— E-n regulă.

Ne urcarăm în Chevrolet. Noua mea cunoştinţă se înghesui în scaun gemând şi pufăind.

— Încerci să afli ceva ce s-a întâmplat mai demult, nu-i aşa?

— Nu tocmai, l-am corectat. Încerc să dau de urma cuiva care a dispărut mai demult. Asta-i poza ei. Îţi spune ceva?

Se uită la poză continuând să gâfâie.

— E bine tipa, bolborosi. Sigur, aveam tipe din astea o groază pe vremuri. Înţelegi, pe vremea adevăraţilor „Călăreţi”.

Se uită la mine pentru a se asigura că l-am înţeles. Dar nu-l înţelesesem.

— Nu te înţeleg, am remarcat. Cum era pe vremuri?

— Pe atunci cârciuma asta era plină de viaţă. Dame ca asta veneau aici cu sutele. La etaj, unde stă acuma Dee, era mare agenţie de manechine. Da, zise el şi se lăsă pe spate iar ochii îi sclipiră. Pe vremuri puteai vedea 10-12 femei frumoase intrând şi ieşind, şi toate la un preţ de-o bere. Duduia cârciuma.

Grăsunul începea să mă intereseze. I-am oferit o ţigară, pe care mi-o refuză, eu însă mi-am aprins una şi am tras cu sete din ea.

— Interesant ce-mi spui. Cum te cheamă?

— Pe mine? Tuborg. Tubby Tuborg. Nu-ţi mai spun că toţi îmi zic grasul-contrabasul.

Chicoti fericit că era calul de bătaie al acelui spirit plin de vervă.

— Numele meu e Preston. Dacă ceea ce-mi vei spune mă va ajuta s-o găsesc pe fată, voi avea grijă să fii răsplătit.

Figura îi deveni serioasă şi căpătă o expresie de şiretenie.

— Ei, cam cât crezi că valorează informaţia?

— Nu-mi dau seama dacă nu-mi spui despre ce e vorba, am parat.

— Just. Dar dacă ceea ce ştiu te duce direct la fată? Bănuiesc că tăticul ei s-a gândit că asta costă ceva bani.

— Nu-i vorba de niciun tătic. Eu lucrez pentru sora ei care nu prea are bani. Ştii ce, cred că aş putea cheltui, să zicem, 25 de dolari.

Se strâmbă cu dispreţ.

— 25 de dolari? În cazul ăsta nu mai avem ce discuta. N-a avut niciun rost să ies pe căldura asta şi să vin după dumneata. Cred că am greşit adresa.

Apăsă pe portieră vrând să coboare. L-am apucat de încheietura mâinii. Tubby devenise dintr-odată foarte interesant.

— Un moment. Poate că 25 de dolari nu-i tocmai suma nimerită, dar e o plată cinstită pentru o jumătate de oră din timpul dumitale. Din timpul oricui, Aşa că, dă-i drumul.

Ridică din umeri şi rămase pe loc.

— N-are niciun rost să scormonesc toată povestea asta veche pe gratis. Cel mai bun lucru e s-o las baltă.

Îmi ocolea privirea.

— Eşti un mincinos, domnule Tuborg.

— N-am de ce să stau aici ca să fiu…

— Gura! Eşti un mincinos. Ai venit aici ca să vezi ce-ţi ofer. Şi când ai văzut că-i vorba numai de 25 de dolari, cauţi să te eschivezi. Uită-te la dumneata, domnule Tuborg. Porţi un costum de 40 de dolari, pantofi scâlciaţi şi cămaşă cârpită. N-ai nevoie de 25 de dolari cum n-am eu nevoie de 25 de milioane. Ştiu ce-i în capul dumitale. Rumegi ideea pe toate părţile. Ce-ţi zici, dacă eu dau 25 de dolari ca să aflu ceva, atunci poate că altcineva îţi dă mai mult ca să nu aflu acel ceva. Ai de gând să începi o licitaţie, Tubby.

Rânji nesigur.

— Ei da, şi? Nu scrie nicăieri că trebuie să-ţi spun ceva, şi n-am să-ţi spun. Aşa că poţi să te duci direct la dracu', domnule Preston.

Simţeam că mă înfurii. Stăteam lângă grăsanul ăsta nătâng care putea să-mi spună ceva foarte folositor, dar care mă scuipa în faţă. Îmi venea să-l bat până mi-ar fi spus tot ce ştie, dar mi-am dat seama pe loc că ar fi o copilărie.

— Dă-te jos, malacule, cât mai eşti întreg. O să mă întorc să te caut când o să te hotărăşti de partea cui eşti.

Probabil că a simţit în ce ape mă scald, fiindcă a sărit din maşină ca un iepure speriat şi s-a îndreptat grăbit spre local. M-am uitat după el

până ce a zbughit-o înăuntru, apoi am pornit încet până am dat de o cabină telefonică.

— Agenţia Preston, răspunse vocea domnişoarei Florence Digby.

— Domnişoară Digby, sunt în Pioneer Street, pe la numărul nouă sute şi ceva. Poţi să-l găseşti pe Thompson, te rog, şi să-l trimiţi repede aici? Ştii pe unde se află acum?

— De data asta ştiu, domnule Preston. Vi-l trimit imediat.

M-am urcat din nou în maşina care, sub soarele strălucitor, se transformase într-un soi de baie turcească. În timp ce-l aşteptam pe Thompson, stăteam cu ochii pe intrarea de la „Călăreţi" care se vedea în retrovizor. Minutele se scurgeau încet. O dată sau de două ori era cât pe-aci să aţipesc. După aproape o jumătate de oră, portiera maşinii se deschise.

— Ai fi putut alege o stradă mai umbrită, mormăi Thompson.

Fără să-mi iau ochii de la oglinda retrovizoare, i-am povestit lui Sam tot ce ştiam despre local şi i l-am descris amănunţit pe Tubby Tuborg. Nu mi-ar fi fost de niciun folos dacă Thompson s-ar fi luat după altcineva.

— S-ar putea să dureze ceva, Sam. Ceea ce sper eu este că grăsanul o să dea un telefon cuiva, poate că a şi făcut-o. Dacă avem noroc, se duce să ia de la acel cineva ce are de luat ca să-şi ţină gura.

— Şi eu trebuie să-l urmăresc şi să văd cine-i celălalt, continuă Sam.

— Exact.

— Am o întrebare.

— Dă-i drumul.

— S-ar putea la fel de bine ca şi celălalt să vină aici, sugeră el. Aşa că cel mai bine e să stau în local.

Mă gândisem şi la varianta asta.

— Nu cred. Presupunând că am raţionat corect, celălalt n-o să fie prea nerăbdător să vină aici. Dacă e gata să dea nişte bani pentru a îngropa unele legături, ar fi un prost să le dea el însuşi la iveală.

Şi mai aveam un motiv, dar nu i l-am spus. Nu voiam ca Thompson să petreacă mai multe ore într-un bar.

— Da, consimţi el cu părere de rău. Ceva bani de taxi? Poate o să fie nevoie să mă arunc repede într-unul.

I-am dat 10 dolari.

— De banii ăştia trebuie să dai socoteală. Clienta mea nu-i milionară. E doar o femeie îngrijorată, cu un venit mic.

— Bine, bine. Cât timp vrei să stau aici?

— Până afli ceva sau până se duce tipul la culcare.

Bombăni ceva despre ocnaşii încătuşaţi şi puşi la muncă, despre muncă extenuantă şi prost plătită şi despre drepturile individului, la care am rânjit şi l-am împins afară din maşină. Cât timp Thompson

bombăne, totul e-n regulă. Am părăsit strada şi m-am îndreptat către micul cartier artistic al oraşului. Nu-i cine ştie ce de capul lui, doar câteva studiouri fotografice şi staţia locală de televiziune, dar după cum se comportă unii dintre locuitorii lui, ai zice că te afli pe malul stâng al Senei.

Am oprit în faţa uneia dintre clădirile mai respectabile şi am intrat. Omul meu are un atelier fotografic la etajul trei. Se numeşte Daniel Crompton şi este renumit în lumea fotografică a oraşului. Îl cunoşteam de mulţi ani şi eram sigur că-mi poate da ceva informaţii.

Nu răspunse nimeni la bătaia mea în uşă, aşa că am intrat şi am privit înăuntru. În mijlocul camerei enorme era un şezlong şi pe el stătea tolănită o blondă cu picioare lungi. Atât scaunul cât şi blonda îmbiau la trândăveală. Dan tocmai împingea în cameră o lampă grea cu arc.

— Aşa, e-n regulă, scumpo, ştii ce vreau.

Se dădu patru paşi înapoi şi ridică aparatul la ochi.

— Minunat. Acum vreau să priveşti mai întâi spre uşă, apoi întoarce-ţi capul încet spre mine şi treci mai departe cu privirea. Zâmbeşte, dar ţine gura închisă. Nu facem reclamă pentru gingii sănătoase. Hai, dă-i drumul.

Fata îşi mişcă încet capul descriind un arc. În timpul ăsta Dan apăsa pe declanşatorul aparatului.

— Bine. Acum răsuceşte-te pe burtă şi fă acelaşi lucru. Fii drăguţă şi ţine gura închisă, poţi să-mi arăţi dinţii după aceea.

Dan se lăsă în genunchi şi apăsă din nou pe declanşator.

— În fine, spuse el obosit, cred că-i suficient. Pune-ţi haina de blană să facem şi treaba aia pentru Harp…

Se opri, dându-şi seama că fata se uita la altceva. Acel altceva eram eu. Dan se întoarse şi mă văzu.

— Grozavă oră ţi-ai mai găsit pentru vizite, bombăni el. Azi s-au îmbolnăvit două fete şi am rămas în urmă cu lucrul.

— Îmi pare bine că te văd. Nu-ţi răpesc decât un minut. E ceva foarte important.

— Îmi închipui. Nu-ţi mai spun că n-are nici cea mai mică importanţă faptul că milioane de cititori aşteaptă cu sufletul la gură următoarea capodoperă a lui Crompton. Bine, e-n regulă. Chloe, ai cinci minute de odihnă. Şi să nu-ţi pui mantoul până nu-ţi spun eu. Oamenii vor să vadă o fată drăguţă, nu un pachet de slănină.

Blonda îmi făcu cu ochiul şi ieşi.

— Grozavă „slănină”!

Dan se uită la mine plin de amărăciune.

— N-am chef de ofurile tale adolescentine, mi-o întoarse el sec. Sunt realmente foarte ocupat, Mark.

— Înţeleg. Vreau să încerci să-ţi aminteşti ceva care s-a petrecut în

branşa ta.

— Să vedem.

— Am un caz şi am nimerit la un local care se cheamă „La patru călăreţi". Îţi spune ceva?

— Nu.

— Se pare că acolo s-a petrecut un scandal în care a fost implicată şi meseria ta. Sunt câţiva ani de-atunci. Ceva în legătură cu fotografii artistice pentru coperţi, sau cu fotografii pornografice, nu ştiu, cam aşa ceva.

Îşi supse degetul mare, gânditor.

— Nu, spuse el hotărât, nu-mi amintesc de niciun loc care se cheamă „La patru călăreţi". Singurul caz de tipul ăsta pe care mi-l amintesc a fost legat de un truc ingenios folosit în momentul pozării, dar asta se întâmpla într-un loc care se chema „Studioul Şase". Se afla amplasat acolo unde te şi aşteptai la aşa ceva, pe lângă Conquest Street.

Am răsuflat plin de speranţă.

— Nu cumva Pioneer Street?

— Exact, chiar acolo. „Studioul Şase" din Pioneer Street.

— S-ar putea să fie locul de care vorbeşti, am spus prudent, dar nu sunt sigur. Când s-a întâmplat?

— Cam demult. Acum şase sau poate cinci ani. A făcut mare vâlvă pe vremea aia. Bineînţeles că m-a interesat în mod deosebit. Ei, ce zici, îţi foloseşte la ceva?

— Da, am recunoscut eu. Îţi aminteşti cumva cine a fost implicat în afacerea asta?

Mă privi dispreţuitor.

— Fii serios, Mark. S-a vorbit mult atunci, dar n-am niciun motiv să ţin minte amănuntele după atâţia ani. Eu personal n-am fost implicat, ştii.

— Nu ştiu, dar mă bucur să aud că n-ai avut necazuri. În orice caz, îţi mulţumesc, Dan. Cred că ceea ce mi-ai spus îmi va fi de un real folos.

— Îţi stau oricând la dispoziţie. Dacă dai de urma „moştenirii", primesc şi eu ceva din recompensă?

— Dacă dau de ea, ai zece la sută.

Ne dădurăm mâna grăbiţi şi fiecare se întoarse la treaba lui. M-am îndreptat către birourile ziarului din Monkton. Era tocmai ora la care plecau cei din tura de zi, şi omul de care aveam nevoie, Shad Steiner, era redactor în tura de noapte. Ştiam că-l voi găsi acolo, fiindcă venea totdeauna cu mult timp înaintea celorlalţi. Stătea la masa lui de lucru în cutiuţa de sticlă pe care o numeşte birou.

— Ia te uită cine a venit, mă salută el. Ce vrei să afli de la mine? Bineînţeles că, de data asta, ceva despre care nu merită să scriu, nu?

— Mă bucur că o iei aşa, Shad, l-am asigurat. Se întâmplă să am nevoie chiar de o informaţie neînsemnată.

— O informaţie neînsemnată, asta e ceva cu totul nou faţă de ce-mi ceri de obicei. Despre ce-i vorba?

— Acum cinci sau şase ani, nu ştiu exact, a avut loc un scandal în care a fost implicat un studio fotografic. „Studioul Şase” din Pioneer Street.

— Şi?

— Şi aş vrea să-mi dai voie să-mi bag nasul prin arhivă ca să văd ce pot afla despre scandalul ăsta.

Steiner oftă, se uită spre cer de parcă ar fi avut nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, apoi îşi încrucişă mâinile pe birou.

— Şi de ce-aş face-o, mă rog?

— Nu-i nimic în afacerea asta care te-ar putea interesa, am început.

— Nu-mi spune mie asta, zise el cu dispreţ. Nu-mi spune tu ce mă interesează. Eu sunt ziarist. Mă interesează tot, şi mai ales mă interesează ceea ce e destul de important ca să facă pe cineva să arunce bani frumoşi angajând un copoi particular cu un tarif ridicat ca al tău. Aşa că spune-mi ceva despre lucrul acela care nu m-ar interesa.

Am ridicat din umeri nepăsător. Ca de obicei, trebuia să fiu prudent cu Steiner. Tipul era renumit pentru flerul său chiar şi pe coasta de vest, unde aşa ceva se întâlneşte la tot pasul.

— E ceva în legătură cu o persoană care a dispărut. O tânără a părăsit cu mulţi ani în urmă ferma părintească, s-a îndreptat încoace, şi s-ar putea să fi fost amestecată în grupul de la „Studioul Şase”, iar eu trebuie s-o găsesc.

Steiner se uită lung la mine.

— Nu zău? N-am mai văzut un film ca ăsta de treizeci de ani. Stai puţin, cred că era cu Lew Ayres şi Sally Eilers, dar nu sunt sigur. Cam mulţi au făcut filme pe tema asta. Crezi cumva că sunt tâmpit?

N-avea nicio vină. Toată povestea era anapoda.

— Shad, nu-ţi reproşez că nu mă crezi. Poate ar fi trebuit să inventez ceva cu trafic de stupefiante sau contrabandă de arme şi te aveam imediat de partea mea. Dar fiindcă-ţi spun adevărul gol-goluţ, o poveste răsuflată dacă vrei, nu crezi o iotă.

Era nesigur. Mă iscodi cu privirea şi spuse:

— Am o bună memorie a numelor. Mi se trage de la meserie. Cum se numeşte puicuţa ta?

— Anthea Horan.

— Ajunge. Ieşi afară. Dacă n-ai atâta încredere în mine încât să-mi spui adevărul despre basmul ăsta cu fata dispărută, nici eu nu pot avea încredere să-ţi dau pe mână dosarele.

— Shad, ţi-o jur.

Probabil că faţa mea sinceră îl făcu să se răzgândească. Clătinând

cu tristeţe din cap, se tângui:

— Am început să-mbătrânesc. Nu mă mai ţin puterile. Fie. Te cred. Dar dacă aflu că m-ai minţit… Găgăuţă! strigă el.

Nu la mine se referea. Striga după o fată care era afară. Fata intră în fugă fără să mă bage în seamă.

— Da, domnule Steiner. Aveţi vreun subiect pentru mine?

O privi cu milă.

— Ascultă, Găgăuţă, de câte ori trebuie să-ţi spun? De când eşti la noi?

Era o creatură mică şi negricioasă, arzând de dorinţa de a face un reportaj.

— De aproape şase săptămâni, domnule Steiner.

— De aproape şase săptămâni, o îngână el. Mie mi-au trebuit şase ani până să mi se încredinţeze o misiune. Ştii despre ce-am scris?

— Despre un incendiu, nu-i aşa?

— Exact. M-au trimis pentru că n-aveau pe altcineva. Când am ajuns acolo, un poliţist stinsese focul cu o căldare cu apă. O singură căldare. Acum, te rog calmează-te şi condu-l pe domnul Preston până la arhivă. Stai de vorbă cu el. E un concetăţean renumit. Avem jos o casetă plină cu isprăvile lui.

— Adevărat?

Pentru prima dată îmi aruncă o privire plină de speranţa că îşi va vedea semnătura în ziare într-un viitor apropiat. Tocmai când deschideam uşa, Steiner strigă:

— Găgăuţă…

— Da, domnule.

— Nu scoţi nimic din dosare. Domnul Preston are voie să se uite în ele. Asta-i tot ce are voie să facă.

I-am mulţumit pentru dovada de încredere frăţească pe care mi-o acorda, şi am ieşit din birou, luând-o spre subsolul clădirii. Găgăuţă mă privea cu coada ochiului, pe furiş. Învăţase probabil să nu ia drept bun tot ce-i spunea respectabilul ei şef.

— E prima dumitale slujbă? am întrebat-o.

— Da, prima. Cum aţi ghicit?

— Am spus şi eu aşa, ca să intru în vorbă. Vrei să devii ziaristă?

— Bineînţeles. E singura carieră care mă interesează. Şi sunt grozav de norocoasă că lucrez pentru domnul Steiner. E cel mai bun.

Între timp am ajuns la subsol, printre şirurile de casete cu dosare. Ştiam unde să caut. Fata se ţinea după mine. La un moment dat spuse surprinsă:

— Văd că ştiţi locul.

— Aşa s-ar cuveni, după atâţia ani.

Am început să deschid sertare şi să răsfoiesc printre hârtii. Întâmplarea cu „Studioul Şase” avusese loc cu cinci ani şi jumătate în

urmă. Fata se îndepărtă şi mă lăsă să citesc extrasele din presă. După cum sunau articolele, nu fusese un caz prea important. Poliţia a făcut o descindere, a arestat câteva persoane, a confiscat aparatură şi material fotografic, şi a pus mâna pe câteva sute de poze aşa-zise artistice şi pe o colecţie de filme pe două bobine de tipul celor care sunt prezentate mai ales la dineuri pentru bărbaţi. Principalii vinovaţi erau doi bărbaţi. Bărbaţii erau Robert H. Stone de 34 de ani şi Joseph Judson de 38. Amândoi au căpătat câte patru ani. Femeia nu fusese arestată şi se numea Clara Jean Dollery, în vârstă de aproximativ 30 de ani. Erau şi fotografiile celor doi bărbaţi, iar când am văzut chipul lui Judson, am simţit că mă trec furnicături. Nu era atât de frumos pe cât mi se dăduse a înţelege, dar nu se putea să-ţi scape înfăţişarea lui de june-prim italian. Putea fi acel Joseph Walstrom pe care-l căutam. Am studiat cu atenţie fotografia lui şi a partenerului său. Nu era nicio fotografie a femeii pe care o chema Dollery. Printre ceilalţi acuzaţi erau nici mai mult nici mai puţin de şapte femei şi niciuna cu numele de Anthea Horan. Am notat totul cu atenţie, dorindu-mi nespus să pot împrumuta fotografiile celor doi bărbaţi. Nu pentru că instantaneele luate în sala tribunalului ar fi fost foarte frumoase, mai ales că acum ar arăta amândoi cu şase ani mai bătrâni. Am citit numele celor şapte femei fără prea multă speranţă. Toate se numeau Lullubelle şi mai nu-ştiu-cum, Chi-Chi şi mai nu-ştiu-care, şi puteam să pariez că niciunul nu era numele lor adevărat. Mi-ar fi trebuit cel puţin două zile pentru a da măcar de una din aceste femei, şi erau şapte. Dacă Anthea Horan intrase în această companie distinsă, era foarte posibil să i se fi pierdut urma.

— Hei!

Un deget mi se înfipse în umăr. Uitasem de fată.

— Da.

— Nu cumva sunteţi Mark Preston?

— S-ar putea, şi ce-i cu asta?

Ochii îi sclipiră.

— Doamne Dumnezeule, azi e o zi mare pentru mine. Abia acum mi-am dat seama cine sunteţi. Domnul Steiner avea dreptate. Cred că avem o tonă de ziare în care scrie despre dumneavoastră. Se pare că aveţi fler la crime, nu-i aşa?

— Nu, drăguţo, am fler doar când e vorba să urmăresc nişte fapte şi nimic mai mult. Mulţumesc pentru permisiunea de a folosi arhiva.

— Aţi găsit ceva? se interesă ea pe nerăsuflate.

— Da. Doar fapte. Ţine. (I-am dat dosarul). Pune-l la loc cu mâna dumitale ca să poţi să-i spui domnului Steiner că n-am furat nimic.

În timp ce mă îndepărtam, dulapul se închise cu zgomot în urma mea.

— Domnule Preston, mă strigă fata din nou, agitându-se în spatele

meu.

— Ce mai e?

— N-aţi vrea să mă luaţi cu dumneavoastră? Sincer vă spun, vreau să vin în contact cu o crimă adevărată. N-o să vă încurc, pe cuvânt. (Îşi puse o mână pe braţul meu.) Vă pot ţine de urât dacă se întâmplă să aveţi nevoie de o îmbărbătare.

M-am uitat la chipul ei care-i trăda cei 18 ani.

— Îţi spun eu ce să faci, i-am propus. N-ai vreo soră cu vreo 10 ani mai mare decât tine?

Îşi muşcă buzele.

— Ba da, Ellen, răspunse ea serios. Are aproape 26 de ani, dar nu înţeleg ce…

Am mângâiat-o uşor pe mână.

— Când o să mă simt descurajat, o să-ţi cer ajutorul. O să-mi dai telefonul lui Ellen şi eu o s-o sun.

Bombăni un cuvânt pe care nu bănuiam că-l ştie. Când am trecut pe lângă uşa de sticlă, i-am făcut semn lui Steiner cu mâna şi am ieşit.

CAPITOLUL III

M-am întors la agenţie. Era aproape şapte seara şi domnişoara Digby pusese totul în ordine. Nu-mi lăsase niciun mesaj. Mi-am turnat un pahar cu apă rece şi m-am dus în biroul meu. Am cerut legătura cu circa a patra de poliţie. Voiam să vorbesc cu Ben Fawcett de la brigada care se ocupa cu escrocheriile, dar mi-au spus că intră în servici abia la ora nouă. M-am învârtit de colo până colo cam vreun ceas, combinând cele câteva informaţii pe care le aveam dar nescoţând mare lucru din ele. Pe la ora opt m-am gândit s-o pornesc spre Ben şi, în drum, să intru la unul sau două din barurile din apropiere.

Era aproape întuneric. În timp ce mă îndreptam spre Chevrolet, o voce de bărbat spuse:

— Domnul Preston?

M-am întors şi am văzut un tânăr cu o înfăţişare plăcută, într-un costum de culoare închisă. În spatele lui, trasă la bordură, se afla o limuzină ca acelea ale poliţiei.

— Da, Preston.

— Mă numesc Eldridge, de la circumscripţia a şasea de poliţie. V-aş ruga să veniţi cu mine.

— Ce înseamnă asta?

— Nu mă întrebaţi pe mine, domnule Preston, eu doar ridic muşterii.

Mi-a stat pe limbă să-l întreb dacă are mandat de arestare, dar m-am stăpânit. N-avea rost să-i indispun pe oamenii legii. Dacă voiam mandat, puteau face rost imediat, şi întrevederea ar fi fost mai puţin prietenoasă.

— În regulă, am oftat, sper că n-o să dureze prea mult.

A deschis portiera din spate şi m-am urcat în maşină.

Apoi ceva mi-a trosnit în cap şi m-am lăsat pe jos de durere. Am auzit portiera trântindu-se în urma mea şi am leşinat.

Următorul lucru pe care l-am simţit a fost un picior care mă lovea în coaste. Nu era o lovitură puternică, dar era ritmică şi venea de la un pantof cu vârful ascuţit. Am gemut de durere în timp ce mă dezmeticeam.

— Îşi revine, spuse cineva.

Am încercat să-mi ridic capul în întuneric, dar cineva îşi pusese piciorul pe ceafa mea şi mă ţinea la podea.

— Stai acolo!

Mi-am dat seama că eram încă în maşină, fiindcă cel care conducea a pus frână.

— Acum ascultă, Preston, hârâi o voce. Suntem prietenii tăi, ai înţeles?

— Cu prieteni ca voi nu mai am nevoie de duşmani, scrâşnii eu.

— Dai mereu cu gura. Am aflat asta. Ţine-ţi gura închisă, dacă nu vrei să-ţi vâr pantoful în ea.

Am tăcut. Sunt unii care doar ameninţă, şi alţii care nu ezită să treacă la fapte. Tipul făcea parte, fără îndoială, din a doua categorie. O altă voce spuse:

— Aşa cum ţi s-a spus, suntem prietenii tăi. Crede-mă. Vrem să-ţi dăm un sfat, şi încă pe gratis. Există nişte tipi care vor să te lichideze, dar noi am spus nu. Nu încă. Am vrea să vorbim cu el, am spus noi, să-i explicăm cum stau lucrurile. După aceea, dacă se mai întâmplă o dată, nu mai facem greşeala să fim atât de amabili cu el. Ai priceput?

— Nu văd ce, am început eu, dar piciorul din ceafă m-a vârât cu nasul în preşul din fundul maşinii.

— Ai nasul cam mare. Eşti un tip caraghios. Numai nas şi gură. Nu-ţi mai vârî nasul unde nu-ţi fierbe oala, trăncănind prin tot oraşul. Oamenilor nu le place chestia asta.

Nu mai puteam respira şi tot praful din lume îmi intra în nas şi în gură.

— Asta-i, amice. Haideţi, băieţi, spuneţi-i noapte bună.

— Las' pe mine, zise o altă voce.

Ceva dur a spintecat aerul şuierând şi m-a izbit în cap. Am căzut din nou cu nasul în preş. Mi s-a părut că simt şi alte dureri, mai puţin violente, şi nişte zgomote care se depărtau, apoi mi-am pierdut cunoştinţa.

Primul lucru de care mi-am dat seama a fost că nu mă mai aflam într-o maşină. Nu creşte iarbă într-o maşină oricât de neglijent i-ar fi stăpânul. Pipăind în jurul meu, am ajuns la concluzia că eram întins pe pământ. Am ridicat uşor capul. Piciorul care mă ţintuise în ceafă dispăruse. Am privit în sus cu băgare de seamă şi am simţit o arsură în cap. Abia am reuşit să mă aşez în capul oaselor.

După ce m-am obişnuit cu întunericul, am văzut că mă aflam la marginea unei şosele neluminate. Scormonind în buzunar am scos un pachet de ţigări, am căutat una neîndoită şi am aprins-o cu o mână care tremura. Am tras din ţigară întrebându-mă câte zile sau ore trecuseră. În acel moment mintea mea a dat primul semn de inteligenţă, amintindu-mi că aveam un ceas. Arăta opt şi patruzeci de minute şi am crezut că se oprise. Dar tic-tacul lui regulat m-a convins că era adevărat. Se întâmplaseră cam multe în patruzeci de minute. Ceea ce mă supăra era că nu aveam nici cea mai vagă idee cine mi-o făcuse şi de ce. A, da. Trebuie să recunosc că motivul era legat de Anthea Horan, dar erau foarte multe persoane amestecate, şi oricare din ele putea fi autorul. Sau, dacă stau să mă gândesc…

Am renunţat dezgustat. Gândirea e un proces pentru oamenii cu mintea limpede. Nu pentru cei care văd stele verzi. În depărtare nişte lumini sclipeau apropiindu-se. Am privit speriat în jurul meu să văd dacă pot găsi un loc unde să mă ascund, dar nu vedeam decât pământul gol.

Era ridicol. Tipii aceia spuseseră de la început ce aveau de spus. Nu erau genul care să uite ceva. Ridicându-mă anevoie în picioare, m-am îndreptat şovăind spre mijlocul şoselei şi m-am aşezat cu faţa spre lumina care se apropia. Raza de lumină a sporit brusc şi a devenit orbitoare şi câteva clipe am crezut că şoferul n-o să oprească. Dar tocmai când voiam să sar la o parte, frânele au scârţâit şi un camion s-a oprit la câţiva paşi de mine.

— Vrei să te omor? Eşti nebun?

Am răsuflat uşurat la auzul vocii enervate şi m-am îndreptat împleticindu-mă în direcţia ei. Portiera s-a trântit cu zgomot şi un individ voinic a sărit jos de pe scara camionului.

— Ia te uită, arăţi de parcă ai şi avut un accident.

— Nu chiar, am mormăit eu. Unde ne aflăm?

— Cum adică, nu ştii unde te afli, sau eşti beat?

— Te rog, l-am implorat eu. Spune-mi doar unde ne aflăm.

— Dacă asta vrei, fie, spuse el cu nepăsare. Suntem la şase mile de Monkton. Ştii unde vine asta?

— Ştiu, sigur că ştiu. Vrei să mă duci în oraş?

— Regret, frăţioare, dar de acolo vin. Mă duc acasă, înspre Corona. Te duc acolo dacă vrei.

— Nu, mulţumesc. Dar o să te duci acasă mai bucuros dacă o să ai în buzunar 10 dolari în plus, am insistat eu.

— Ştiu şi eu? mormăi şoferul. E cam târziu. Chiar vrei să-mi dai 10 dolari?

— Pe cuvântul meu.

A trebuit să mă ajute ca să mă pot urca în cabină, apoi a trântit portiera ca să se asigure că nu voi cădea afară. S-a săltat lângă mine şi a început a roti camionul într-un cerc larg.

— Ce-ai păţit? Că n-am văzut nicio maşină. Ia stai, te-au adus aici ca să-ţi tragă o bătaie. Aşa-i?

— Da.

A scuipat vesel pe fereastră.

— Câţi erau?

— Cred că trei sau patru.

— Jigodiile. Vrei să te duc la poliţie?

— Nu, am răspuns eu repede, chiar prea repede, şi omul m-a privit cu neîncredere… Nu, n-are niciun rost, a fost o ceartă în familie. Cred că înţelegi, am adăugat repede.

S-a înseninat la faţă.

— Aha, necazuri cu familia. Asta-i cu totul altceva: Am avut şi eu parte de aşa ceva. Sunt al dracului de sigur că nu vrei să-şi bage poliţia nasul. Am eu o vorbă – dacă n-ar exista familii, n-ar fi nici război.

Satisfăcut că a înţeles ce se întâmplase, a pornit motorul şi m-a desfătat cu primele capitole dintr-o istorie de familie pe care sunt sigur că ar fi fost în stare s-o continue până în Mexic. Am avut noroc că nu erau de străbătut decât vreo câteva mile, cu toate că aş fi vrut să ştiu ce s-a întâmplat până la urmă cu nevasta vărului său Ham.

Până în momentul opririi, nu m-am mai gândit la cei zece dolari şi deodată am avut o strângere de inimă când mi-a trecut prin cap că huliganii îmi luaseră banii. Dar m-am liniştit imediat găsindu-mi portofelul intact. Ne-am despărţit buni prieteni, după care m-am târât până la mine acasă ca să mă schimb. După douăzeci de minute şi două pahare de whisky, eram din nou în stradă. Arătam destul de onorabil într-o cămaşă curată şi cu un alt costum. Îmi mai revenisem după ce-mi băgasem de câteva ori capul în apă cu gheaţă, dar din două în două secunde tot mai simţeam o durere surdă la baza craniului. De data asta niciun fals poliţist nu m-a mai împiedicat să mă urc în maşină. Când am ajuns la circumscripţia a patra de poliţie, era ora nouă şi patruzeci şi cinci.

Sergentul de la intrare era nou. M-a privit fără curiozitate în timp ce mă îndreptam spre el.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Aş vrea să-l văd pe sergentul Fawcett. Am lăsat vorbă că trec pe aici. Mă numesc Preston.

— Un moment.

A ridicat receptorul şi a format numărul.

— Ben? Te caută cineva cu numele Preston. Să-l trimit la tine? E-n regulă.

A pus receptorul la loc şi a încuviinţat din cap.

— Prima uşă la stânga. Îl găsiţi acolo.

I-am mulţumit. Am deschis uşa pe care mi-o arătase şi am pătruns într-o cameră lungă şi joasă. Era un fel de sală de aşteptare unde îşi avea biroul poliţistul de serviciu. Aici veneau cei care doreau să depună plângere şi o nesfârşită armată de oameni care deţineau ori nu deţineau informaţii. Oameni care-şi pierduseră soţiile, maşinile sau câinii. Femei bătrâne sigure că vecinul îşi îngropase nevasta în timpul nopţii. Băieţandri cu şişuri şi expresii morocănoase şi puştoaice cu narcotice în geantă, şi de ambele părţi părinţi consternaţi. Doamne de la cluburi provinciale care-şi pierduseră blănurile, sau doamne de pe trotuare care-şi pierduseră moravurile. Neîncetatul flux şi reflux de necazuri mari sau mici, reale sau imaginare, care constituie activitatea normală a poliţistului de serviciu. Camera era plină de o rumoare

înăbuşită, de telefoane, interviuri, interogatorii. Ben Fawcett îşi scoase capul pe o uşă laterală.

— Noroc, Ben, am zis şi i-am întins mâna.

— Durează mult? Am o mică surpriză pregătită pentru nişte prieteni la ora 23.

Ceea ce însemna că cineva urma să primească veşti proaste. Ne-am strecurat pe lângă masa de lucru şi am intrat în biroul lui cât o cutie de chibrituri. M-am aşezat pe singurul scaun disponibil.

— Îţi răpesc doar câteva minute, i-am promis. Încerc să găsesc o fată, sau mai degrabă o femeie, dispărută.

— Fată sau femeie?

— Păi, amândouă. Era fată când a dispărut, dar asta a fost acum 14 ani.

A dat din cap şi s-a lăsat cu scaunul pe spate până a ajuns într-un echilibru precar.

— Acum trebuie să fie mare. Dar noi nu ţinem evidenţa persoanelor dispărute…

— Ai dreptate, ştiu asta. Se pare însă că drumul către fată trece pe la un vechi client de-al tău, Joseph Judson.

L-am privit plin de speranţe. Stătea foarte liniştit cu ochii în tavan. În cele din urmă clătină din cap.

— Regret, dar nu-mi spune nimic. În legătură cu ce?

— Filme pentru bărbaţi, fotografii artistice – grupul „Studioul Şase”

Păru şi mai încurcat.

— Ar fi domeniul meu, dar nu-mi amintesc. Când a fost arestată licheaua asta abjectă?

— Acum cinci ani şi jumătate. Tocmai am citit povestea în nişte exemplare vechi ale ziarului local.

— Cinci ani şi jumătate… asta ar fi… da. (Pocni din degete.) Ei află, băiete, că mi-am bătut ceva capul cu afacerea aia. Am crezut că mintea mea uluitoare şi infailibilă nu mă mai ajută. Pe vremea aceea n-am cercetat decât amănuntele legate de fraudă. Încă nu mi se puseseră în spinare şi moravurile. Misterul a fost rezolvat. Nu te frământa, dosarul o să te lămurească pe deplin.

A apăsat pe un buton şi a vorbit cu unul, Dave. Peste câteva clipe uşa se deschise şi un tânăr poliţist apăru cu o mapă galbenă sub braţ. Nu i-a dat-o lui Fawcett. În schimb, i-a întins un petec de hârtie.

— Vreţi să semnaţi, domnule sergent?

Fawcett a luat notiţa, s-a uitat ţintă la noul venit şi a semnat. Apoi celălalt i-a dat dosarul. După ce uşa s-a închis a spus.

— Ţi-o jur, Preston, de când căpitanul a citit nu ştiu ce carte tâmpită despre forţele poliţiei moderne în lume, sau cam aşa ceva, trebuie să semnăm de fiecare dată când luăm un dosar.

Mormăind pentru sine, deschise dosarul şi-l examină la repezeală.

— Da, anunţă el, e totul aici. Dosarul arată aşa cum ar trebui să arate un dosar perfect, sau aproape. Denunţul, cercetările, declaraţiile, acuzaţia, închisoarea. Foarte ordonat. Dar de ce avem nevoie de trei fotografii pentru fiecare suspect?

— Nu aşa trebuie să arate un dosar al poliţiei moderne?

La privirea mea a răspuns cu o uitătură încruntată.

— Dacă vrei să te ajut, sugeră el, lasă-te de glume proaste.

— S-a făcut. De ce-ai spus că dosarul este doar *aproape* perfect?

— Femeia, exclamă el pocnind dosarul. Această Clara Jean Dollery n-a fost prinsă niciodată. Totuşi Judson e omul tău, nu? A căpătat patru ani. A pierdut o reducere a pedepsei din cauza unei încăierări în puşcărie. A ieşit acum doi ani.

— Ai idee pe unde e acum?

— Nu. A dispărut. Regret, dar nu te pot ajuta.

Dădusem de o altă înfundătură. Am oftat.

— Ce ştii despre celălalt, cum îl cheamă… (M-am uitat la însemnările mele.) A, da, Stone. A dispărut şi el?

A privit din nou în jos.

— Nu. Stone a obţinut o reducere maximă a pedepsei şi a ieşit cu şase luni înaintea lui Judson. Nu ştiu dacă ar trebui să-ţi dau amănunte în legătură cu Stone.

— Haide, nu mă lăsa aşa. E ultima mea speranţă. Dacă poate să-mi spună unde să-l găsesc pe Judson…

— Dacă poate şi dacă vrea, mă corectă Fawcett.

— Aşa-i, am consimţit eu. Dar nici măcar n-o să mă poată refuza dacă n-am şansa să-l întreb, am insistat în continuare.

Sergentul s-a lăsat din nou pe spate. Se gândea.

— Ştii ce-mi trece prin minte? Mă întreb dacă-mi spui adevărul.

— Cum? Nu te înţeleg. De ce nu ţi-aş spune adevărul?

— De unde să ştiu? Voi, ăştia care-i imitaţi pe poliţişti, sunteţi foarte vicleni uneori.

— Posibil, am răspuns evaziv. Dar de ce-aş fi? Cazul ăsta a prins mucegai de vechi ce e.

— Adevărat. Bine, Preston. Să-ţi spun ce-am de gând să fac, ca un prost ce sunt. O să am încredere în tine.

Era cât pe aci să-i dau o replică isteaţă, dar mi-am muşcat limba şi am tăcut.

— Ascultă aici, spuse el îndreptându-şi spre mine un deget noduros. Te voi pune la curent fiindcă nu vreau să-mi dai peste cap o treabă delicată care-i în curs de rezolvare. Dacă faci prea multă agitaţie, s-ar putea să-mi încurci rezultatele unei investigaţii foarte complicate. Şi îţi imaginezi, sper, că aş putea să mă supăr pe chestia asta.

M-am aplecat în faţă cu seriozitate, sprijinindu-mi coatele pe masa de lucru.

— Doar nu vrei să spui că ai descoperit ceva nou la cazul ăsta după atâţia ani. Înţeleg că există o anume coincidenţă, dar nu prea îmi vine să cred.

Ben dădu din cap şi mă privi ca şi cum s-ar fi întrebat dacă nu e cazul să retracteze ceea ce spusese.

— Lucrurile nu stau tocmai aşa. După cum spui, istoria asta e moartă. Pe noi ne interesează Stone. Din cu totul alte motive. Iar ceea ce urmărim acum nu are nicio legătură cu ceea ce s-a întâmplat acum cinci ani. Dar dacă te învârţi în jurul lui, o să devină nervos şi asta o să-l facă extrem de atent tocmai când ceea ce vrem noi e să nu fie atent.

— Voi umbla ca o pisică pe cărămizi încinse, l-am asigurat eu. Foarte delicat, mă înţelegi. În orice caz, dacă nu există niciun fel de legătură directă între ceea ce urmăriţi voi şi ceea ce vreau eu, nu văd ce rău aş putea face. Sunt doar un copoi pe cont propriu, care nu reprezintă legea şi ordinea, şi el îşi va da seama de asta.

— Da, adevărat, consimţi Fawcett. Tocmai asta m-a determinat să te pun la curent. Dar te rog să fii atent, da?

— S-a făcut. Unde-l pot găsi?

— Nu departe de aici. Ştii localul „La porcul roşu”?

— Localurile astea apar şi dispar ca spectacolele de revistă. Cum se numea înainte?

— Stai să-mi amintesc, da, se numea „Maşina de încasat”.

Îl ştiam. Una din capcanele de pe Conquest Street. „Maşina de încasat” îşi închisese uşile pentru publicul recunoscător cu câteva luni în urmă. De o săptămână se deschisese din nou, dar nu ştiam sub ce nume. De altfel, doar numele era altul. Restul rămăsese neschimbat, acelaşi decor, aceeaşi mobilă, aceleaşi preţuri la băuturi. Era ceva obişnuit pe Conquest Street.

— Ce face Stone acolo? m-am interesat eu.

— El e patronul. Sau cel puţin aşa susţine. Stă în biroul directorului şi dă ordine. Eu sunt însă de altă părere. Cred că în spatele lui se află altcineva, cineva important.

— Dar nu ai de gând să-mi spui mie.

M-a privit cu neîncredere.

— Exact. Şi de ce-ai vrea să ştii, mă rog? Ce legătură are cu femeia care a dispărut acum 14 ani?

— Probabil că niciuna, am consimţit eu. Dar ştii că nu refuz niciodată o informaţie care mi se oferă.

— Nu mai am nimic de oferit, mormăi Fawcett.

— Încă ceva, am început pe un ton nesigur. Ai spus că sunt trei fotografii ale lui Judson. Nu cred că ai nevoie de toate trei după atâţia ani.

— Şi?

— Şi mi-ar folosi şi mie una când vorbesc cu oamenii. Numele se poate schimba, dar chipul este ceva mai durabil.

— Ai tupeu. Dosarul e secret. Ce-ar fi dacă am începe să-l dăm oricui are chef să treacă pe aici?

— Ei, hai, Ben, nu-ţi bate joc de mine. Ce mai poate fi secret în poza unui fost puşcăriaş? Tipul a apărut în toate ziarele din Statele Unite.

Se foi nervos pe scaun, lovind uşor dosarul cu mâna.

— Da, zise, dar o să te coste. Ştii ce, când pleci pune cinci dolari în cutia pentru ajutorarea poliţiei.

A luat una din fotografii şi mi-a dat-o. M-am ridicat de pe scaun.

— Mulţumesc, Ben. Mi-ai fost de mare ajutor. Să ştii că vorbesc serios.

— Aşa s-ar cuveni. Dacă se întâmplă cumva să observi ceva care ar putea interesa pe un poliţist bătrân şi obosit, treci neapărat pe la mine.

— Bineînţeles.

I-am mulţumit din nou şi am ieşit din birou. În sala de aşteptare doi poliţişti transpiraţi încercau să calmeze o femeie între două vârste. În timp ce treceam pe lângă ei, am înţeles că pentru prima oară pisicuţa ei lipsea noaptea de acasă.

CAPITOLUL IV

Pe la ora 10 seara, Conquest Street începe să-şi intre în ritm. Muzica înregistrată pe benzi urlă răguşit, firmele strident luminate se sting şi se aprind anunţând variatele distracţii oferite la îndemâna publicului norocos.

„Salonul Deocheat”, „Jaz la Joe”, „Miez de Noapte Albastru”, „La Fetele Vesele”, „Câştigaţi un Premiu”, „Numai pentru Bărbaţi”, „Balul”, „Raiul Havaian”. Grupuri de bărbaţi hoinăresc agale, vorbind tare şi râzând prea mult. Perechi tinere se plimbă înlănţuite uitând de zăpăceala din jurul lor. Câte unul beat criţă încă de la ora aceea încearcă să se târască împleticindu-se către vreun colţ întunecos, unde hoţii care-l pândesc nu-i vor lăsa decât dinţii din gură, sau nici măcar pe ăia, dacă încearcă să se împotrivească. Prostituatele defilează fără ruşine prin gloată, aruncându-şi invitaţiile în şoaptă. Ici-colo câte un singuratic se strecoară grăbit cu privirea în pământ, astfel ca mai târziu nimeni să nu poată spune că l-a văzut pe Conquest Street. Toată lumea, începând cu primarul, este de acord că trebuie să se ia o hotărâre în privinţa acestei străzi, care este ca o rană deschisă pe trupul oraşului. Din când în când, câte o organizaţie finanţează un comitet de moravuri care ne ţine la curent cu faptele. Acestea nu sunt greu de găsit şi concluziile comisiei se trag repede. Se cere invariabil o acţiune publică imediată, un front comun împotriva păcatului şi a corupţiei, ca să se smulgă răul din rădăcini. Conquest Street dă din umeri cu nepăsare şi-şi pune muzica niţel mai tare. Adevărul este că întreaga stradă s-ar ofili şi ar pieri într-o săptămână, dacă n-ar exista activitatea acestor comisii sau discursurile vreunui cruciat. Totul ar înceta dacă nu s-ar mai vărsa bani în Conquest Street. Dacă publicul indignat, dacă cetăţenii ofensaţi ar face un singur pas, problema ar fi rezolvată pentru totdeauna. Pentru că strada asta are nevoie de bani ca să trăiască. Aşa că ceea ce trebuie făcut este ca oamenii să stea acasă. Simplu ca bună ziua. Dacă ar sta acasă, le-ar sta şi banii în buzunare, şi Conquest Street ar înceta să mai existe. Dar e clar că oricât de ofensaţi s-ar simţi, sau oricât de mult ar dezaproba existenţa unui asemenea loc, oamenii nu fac acest pas care ar rezolva problema. Trebuie să existe o morală în toată chestiunea asta.

Mergeam înainte, dorind ca cineva să potolească zgomotul şi să atenueze culorile până ce capul meu ar fi încetat să mai zvâcnească. „Porcul Roşu” era la jumătatea drumului, aşa că mai aveam de înghiţit destul vacarm până acolo. M-am oprit de două ori cel puţin, ca să studiez fotografiile mari şi lucioase ale unor exemplare feminine la fel de strălucitoare, despre care se garanta că apăreau şi în interiorul

localului. În cele din urmă am reuşit să ajung unde voiam, fără ca vreuna din acele distracţii să mă abată din cale. Nimeni nu putea spune că „Porcul Roşu” arăta elegant pe dinafară. Nimic decât o intrare pe care era desenat unul din purceii lui Disney cântând din trombon. Asta era tot. Niciun nume, nicio reclamă. Puteai foarte uşor să nu-l observi dacă nu ştiai prea bine ce cauţi. Am deschis uşa şi am intrat într-un hol îngust, cu un covor pe jos (la asta nu mă aşteptam pentru nimic în lume). Nu era ceva obişnuit în barurile din cartier. În celălalt capăt, holul cotea spre stânga unde coborau nişte trepte. În timp ce coboram, am văzut o masă şi dincolo de ea un bărbat în smoking care mă privea. În faţa lui se afla un registru mare.

— Bună seara, spuse el. Sunteţi membru?

L-am privit. Avea vreo treizeci de ani, era solid, dar moale. Mâinile care frunzăreau registrul nu făcuseră în viaţa lor o zi de muncă.

— Membru? Al cui?

Zâmbetul îi înţepeni pe buze.

— Al clubului, mă informă el.

— Aici e un club?

— N-o să ajungem la niciun rezultat dacă o ţinem aşa întruna.

— Logic, am admis eu. Uite ce e. Nu mai vorbi aiurea, şi n-o să te mai îngân.

Acum zâmbea numai de formă.

— Îmi pare rău, dar cred că eşti beat. Te rog să părăseşti localul.

— Bineînţeles, dar mai întâi am să intru.

Am vrut să trec pe lângă masă, însă mi s-a pus în drum.

— Regret, spuse ferm, dar nu poţi să intri.

— Greşeşti, i-am răspuns. O să intru şi, dacă mă atingi cu un deget, o să te dau pe mâna poliţiei pentru agresiune.

Simţind că nu aveam de gând să mă bat cu el, a devenit mai agresiv. Împungându-mă cu un deget dolofan, spuse:

— Ajunge. Ieşi afară.

— Poartă-te cuviincios, i-am spus pierzându-mi răbdarea. Du-te şi spune-i lui Stone că sunt aici.

Degetul care mă împungea ezită şi se retrase.

— Domnului Stone?

— Nu mai repeta tot ce spun, l-am maimuţărit eu. Du-te şi spune-i.

Îşi pierduse din siguranţă.

— Pentru ce vrei să-l vezi?

— Asta-i treaba mea şi a lui. Ce-ar fi dacă orice portar din oraş şi-ar băga nasul în afacerile lui. Nu cred că i-ar place.

— Aşteaptă aici.

Dădu la o parte o perdea de catifea neagră. Înainte ca perdeaua să cadă la loc, am zărit o încăpere slab luminată. Omul meu se întoarse repede şi-mi făcu semn:

— Pe aici.

Am dat la o parte perdeaua şi am intrat. Camera nu era foarte mare, nu atât de mare cât îmi aminteam că era pe vremea când localul se chema „Maşina de încasat” Într-un colţ, o pată de lumină albastră se revărsa din tavan pe capul unui om aplecat asupra claviaturii unui pian. Dezmierda clapele care, drept răspuns, revărsau o veche bucată de jaz, într-o manieră care m-a făcut să regret că nu puteam sta să-l ascult.

Ne-am îndreptat spre o uşă neagră pe care sta scris „Intrarea strict oprită”. Însoţitorul meu a bătut la uşă şi mi-a făcut semn să intru. Încăperea era întunecată, dar când s-a închis uşa, lumina s-a aprins automat. M-am pomenit în dreptul unui birou şi, întorcându-mă, am văzut un bărbat care şedea şi mă privea. Era un tip solid, cu fălci puternice, nevoit fără îndoială să se radă de două ori pe zi.

— Cine eşti dumneata? întrebă el.

Vocea se dovedea lipsită de calităţi lirice. De fapt, era exact ca zgomotul pe care-l auzi într-un magazin unde se vând foi metalice.

— Mai întâi cine eşti dumneata? Domnul Stone în persoană?

— Da, sunt Stone. Aş vrea să ştiu pe cine voi da afară din localul meu.

Am ridicat mâna în semn de pace.

— Mă numesc Preston şi nu are niciun rost să ne certăm, Stone. Tipul de la intrare o să te vâre şi pe tine şi localul tău în bucluc dacă nu eşti atent.

Făcu ochii mici.

— Bucluc? De ce natură?

— Cea mai puţin plăcută. Care are de a face cu legea. Îţi face reclamă în modul cel mai ilegal posibil.

— Ilegal?

Din tonul cu care rostise cuvântul, era clar că Stone mă considera nebun.

— Ilegal? Ascultă, omule, localul ăsta e cel mai legal de pe toată strada. N-ai să găseşti nimic în neregulă. Douăzeci de poliţai n-au putut găsi nici măcar un singur cusur.

— Tot ce se poate. Eu vorbesc de intrare. După spusele fătălăului de acolo, trebuie să fii membru ca să pătrunzi în local.

— Întocmai. E un club particular, întări el.

— Greşit. E un local public. Nu există nimic la intrare din care să reiasă că-i particular. Vrei să ţii un club particular, foarte bine, legea nu te opreşte. Dar trebuie să pui la intrare un semn care să indice lucrul ăsta. Tu nu ai. Sunt o mulţime de legi pe tema asta – federale, statale, municipale. Un sac plin de lucruri neclare, şi dacă vrei să fii liniştit, angajează un avocat care să se ocupe de treburile astea.

Pierduse ceva din siguranţa de mai înainte.

— Serios? Sunt de multă vreme aici, dar nimeni nu m-a învinuit încă pentru treaba asta.

— Ai avut noroc, l-am asigurat. Dar nu-ţi face griji, n-o să spun nimănui nimic. Precum nu voi spune nici motivul pentru care am venit aici.

— În regulă, oftă el. Bănuiesc că-mi faci o favoare. O să pun un semn la intrare. Şi care e motivul pentru care ai venit?

De partea cealaltă se afla un fotoliu scund, confortabil. Şi pentru că trecusem de faza în care era cât pe-aci să fiu dat afară, m-am tolănit în el. În faţa mea, pe birou, chiar în dreptul ochilor, se afla portretul unei femei foarte frumoase. Stone a întors fotografia spre el, iritat.

— Caut pe cineva. Un vechi prieten de-al tău, Joe Judson.

Trăsăturile i se aspriră din nou.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

— Ei haide, l-am dojenit eu. N-ai memorie bună. Vrei să intru în amănunte?

Tăcea examinându-şi degetele groase.

— Da, dar ai grijă ce spui, zise în cele din urmă.

— Foarte bine. Te cheamă Robert M. Stone. Acum câţiva ani tu şi cu Joe Judson aţi condus „Studioul Şase". Aţi făcut nişte greşeli şi aţi fost închişi. Asta nu mă interesează. Nu umblu după potcoave de cai morţi. Ţi-au dat drumul acum doi ani şi jumătate. Joe nu a fost aşa de norocos ca tine. Nu s-au putut despărţi de el cam încă şase luni. Tot ce vreau să ştiu e unde-l pot găsi.

Şi-a studiat din nou degetele. Părea că le găseşte atât de interesante, încât le-am aruncat şi eu o privire iscoditoare, de teamă să nu pierd momentul când ar fi devenit verzi sau mai ştiu eu cum.

— Ce te face să crezi că ştiu unde se află? N-am avut de a face cu el de când a ieşit de la puşcărie. Ce vrei de la el?

— Cred că pot să-ţi spun. De fapt, Joe nu mă interesează deloc, după cum nu mă interesează nici persoana ta. Poţi să mă crezi. Caut o fată care a venit cu Joe în oraşul ăsta acum paisprezece ani.

De data asta mi-a aruncat o privire.

— Paisprezece ani – glumeşti.

— Câtuşi de puţin.

Râse cu un scrâşnet scurt şi sec.

— Paisprezece ani e o viaţă de om. Nici nu-l cunoşteam pe Joe atunci. Şi dacă-ţi închipui că Joe ţine minte o damă mai mult de paisprezece zile, înseamnă că nu prea-l cunoşti. Ascultă-mă pe mine, tipul ăsta schimbă damele cum îşi schimbă alţii şosetele. Nu te credeam aşa de prost. Crezi într-adevăr că ai vreo şansă să dai de urma ei? Probabil că acum e bunică.

Nu era nevoie să-mi spună Stone ce greutăţi aveam de întâmpinat.

— Ştiu şi singur toate astea, l-am asigurat, şi n-am să pot face

niciun pas înainte până nu dau de Judson. Ei, ce zici, îmi spui pe unde se află?

— Ţi-am mai spus. N-am mai avut de-a face cu el…

— Nimeni nu spune că l-ai văzut, am subliniat. Dar nu încerca să negi că te-a căutat de îndată ce-a fost eliberat. Aveaţi nişte afaceri de pus la punct. Era nevoit să vină.

— Bineînţeles, ne-am văzut de câteva ori. Şi asta a fost tot.

— Şi unde s-a stabilit? am stăruit eu.

— Aşa cum ai spus. Am avut nişte lucruri de pus la punct. I-am dat partea de bani care i se cuvenea.

— De ce? Nu prea semeni cu o zână bună.

— Pentru că i se cuveneau. O parte din afacerea pe care o porniserăm înainte de a da legea peste noi era rentabilă. Joe avea dreptul la o parte din bani. I-a luat şi a dispărut.

— Şi nu ştii unde.

— Exact.

— Când a fost asta?

— Să vedem… la vreo câteva săptămâni după ce-a ieşit din puşcărie. Da, acum vreo doi ani.

Era clar că nu mai puteam obţine nimic de la el. Ceea ce mă enerva era că nu puteam fi sigur dacă Stone mă minţea. Aş fi vrut să mă fi minţit, dar în sinea mea ştiam că doream acest lucru numai pentru că era singura mea speranţă ca să dau de Judson. M-am ridicat.

— În sfârşit, cred că-mi pierd timpul degeaba. Complimentele mele Clarei Jean.

A sărit ca ars de pe scaun. Pe faţă i-a apărut o cicatrice vânătă pe care n-o observasem din cauza luminii slabe, dar pe care furia i-a aprins-o ca pe un felinar. Cu o voce foarte blândă dar şi ameninţătoare a spus:

— Fă bine şi pleacă. Şi să nu te mai prind că-ţi vâri nasul aici că ţi-l tai. Dacă poliţiştii nu-mi plac cine ştie ce, atunci să ştii că detectivii particulari mă scot din sărite. Cară-te imediat şi să nu te opreşti până nu ajungi în stradă.

— Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, l-am asigurat.

Când am deschis uşa, lumina din cameră s-a stins automat. Apoi m-am strecurat de-a lungul peretelui întunecat, prinzând din nou câteva crâmpeie de melodie de la omul care şedea sub raza de lumină. Afară, malacul m-a privit surprins în timp ce mă apropiam.

— Am avut o discuţie încântătoare cu şeful tău, i-am spus vesel. Ştii ce-a hotărât? Să te dea afară.

S-a uitat la mine uluit, în timp ce urcam scările către splendorile amăgitoare de pe Conquest Street.

Exact peste drum de „Porcul roşu” era un tripou. M-am îndreptat într-acolo şi m-am rezemat de zidul clădirii. Ceea ce e ciudat la

tripourile astea este că poţi sta ore în şir în faţa lor, sau rezemat de zid, şi nimeni nu te bagă în seamă. De fapt, scena asta se integrează atât de bine în peisaj, că oamenii încep să se mire dacă nu văd pe nimeni tăind frunză la câini pe afară. Cineva mi-a povestit odată despre un tripou din oraşul lui natal, unde patronul îşi făcea atâtea griji dacă nu apărea niciun pierde-vară, încât ieşea în stradă şi angaja câţiva cu ora.

Din locul unde mă aflam vedeam clar intrarea de la „Porcul roşu", precum şi gangul îngust care ducea la intrarea din spate a clădirii. Nu ştiam dacă Stone mă putea ajuta să-l găsesc pe Judson sau nu, dar un lucru era limpede – ştia de existenţa mea. Aflase că sunt detectiv particular, lucru pe care eu nu i-l spusesem. Dacă eram destul de norocos să-l fi tulburat sau îngrijorat, era foarte posibil să vrea să stea de vorbă cu cineva. Poate mă ducea direct la Joe Judson. Mă şi vedeam în acţiune. Eu dând buzna peste ei. Stone, Judson şi biata Anthea ţinută în lanţuri de cei doi ticăloşi vreme de paisprezece ani. Nu prea ţinea schema. Ar fi trebuit să aibă pe cineva care să-i aducă mâncare când ei erau la puşcărie.

Am stat acolo nedezlipit treizeci de minute inutile, am aruncat al doilea muc de ţigară şi l-am stins cu piciorul. Dacă vizita mea a avut cumva vreun efect asupra lui Stone, atunci era unul de care putea să se ocupe şi prin telefon. Când să plec, cineva a trecut prin faţa intrării luminoase a localului de lângă „Porcul roşu". Era tipul care se dăduse drept Eldridge, cel care mă ademenise în aşa zisa maşină a poliţiei. M-am repezit să traversez, dar un taxi în viteză mi-a tăiat calea. După ce a trecut taxiul, abia am mai avut timp să-l văd pe Eldridge în gangul care ducea la intrarea din spate de la „Porcul roşu".

Întâlnirea cu taxiul îmi potolise furia. Am traversat repede şi am privit de-a lungul culoarului îngust. Am ajuns la timp pentru a vedea o lumină inundând gangul şi arătându-mi-l clar pe falsul ofiţer de poliţie care tocmai intra pe o uşă. După ce uşa s-a închis în urma lui, m-am apropiat de ea fără zgomot. Era o uşă ca de pe vremea prohibiţiei, întărită cu fier şi bătută în nituri solide de oţel. Pe deasupra mai era şi încuiată. Mi-am zis că e destul pentru seara aceea. Chiar dacă intram şi începeam să dau pumni încoace şi-ncolo, tot nu dovedeam nimic. Tipii dinăuntru n-ar fi izbucnit în plâns oferindu-mi adresa Antheei, chiar dacă o ştiau. Şi-apoi, aşa cum stăteau lucrurile, aveam un oarecare avantaj asupra lor. Ştiam că există o legătură între Stone şi cei care mă burduşiseră mai devreme. Iar ei habar n-aveau că eu ştiu.

Era aproape miezul nopţii şi începusem să mă simt obosit după „discuţia" pe care o avusesem cu Eldridge şi cu amicii săi. În fond, m-am gândit, nu stătusem degeaba în cele câteva ore care trecuseră. Nu mai puteam face mare lucru. Şi chiar şi un detectiv particular are drept la somn, din când în când. Cel puţin aşa credeam.

CAPITOLUL V

Am închis uşa apartamentului meu şi am căscat. În drum spre casă, mintea mi se limpezise puţin. Socotind că nu stătusem cu mâinile-n sân, ceea ce era de fapt vorbăria goală de adormit conştiinţa, m-am hotărât să mă culc. În fond, dacă stai să te gândeşti bine, ce realizasem? Nimic. Nu eram mai aproape de Anthea Horan acum decât atunci când sora ei venise la mine. Gândindu-mă la ea, mi-a venit să rânjesc. M-am întrebat ce şi-ar zice, acolo la ferma ei dacă ar şti prin ce fel de locuri m-au purtat informaţiile ei. Lăsând la o parte oamenii minunaţi cu care am stat de vorbă.

Mi-am azvârlit haina pe un scaun, am destupat o bere şi m-am aşezat în faţa televizorului, ca să privesc ultimele ştiri înainte de culcare. Nu era nimic prea important ca să mă ţină treaz toată noaptea. Am înghiţit ultima picătură de bere şi am închis aparatul. Nici n-am ajuns bine la uşa dormitorului, că telefonul a început să sune. Îmbufnat, m-am îndreptat către aparat.

— În fine!

Vocea lui Sam Thomson era plină de indignare.

— Pe unde-ai umblat? Asta-i a cincea oară când te sun…

— Trece-le pe nota de plată. Ce-ai să-mi spui? L-ai scăpat?

Răspunse prudent:

— Într-un fel, da. Ascultă, ştii „Clopotele sună”?

— Ce-i ăsta, un cântec?

— Un bar, Preston, un bar. Pe Pioneer Street. La distanţă de un bloc de locul în care ne-am întâlnit. Ţii minte?

— Bar? am pufnit eu. Nu te plătesc să stai prin baruri. Sam, ajută-mă să…

— Nu te mai răţoi şi ascultă aici. Asta-i un telefon public. Nu-ţi pot spune prea multe. Mai bine vino aici.

— Să vin acolo? Ştii cât e ceasul?

— La mine e 12,30. La tine cât e?

Ştiam că n-aveam nicio şansă. Dacă Thompson avea nevoie de mine, avea – şi basta! Era inutil să discut. Dacă nu m-aş fi dus, aş fi pierdut poate singurul lucru care se putea dovedi folositor. Gemând şi văitându-mă am convenit să fiu acolo în douăzeci de minute. După cinci minute, eram înapoi pe drumul pe care abia venisem. Dacă aş fi ştiut mai devreme unde să-l caut pe Thompson, aş fi putut să merg pe jos până acolo, direct de la „Porcul roşu”. Am oprit maşina la vreo cincizeci de metri de localul cu numele atât de optimist, şi am încuiat-o cu grijă. Apoi, după o clipă de gândire, am verificat uşile a doua oară, ca să mă conving că erau bine încuiate. Noaptea, pe Pioneer

Street, trebuie să verifici totul de două ori. Orice obiect care se deplasează este furat de armata nevăzută a găinarilor care împânzesc cartierul.

Exteriorul localului „Clopotele sună” dădea o impresie de tristeţe şi mizerie. Interiorul confirma şi mai tare impresia. Era un bar numai pentru servit băuturi, cu mese de lemn fără feţe de masă, cu scaune greoaie şi cu podea de lemn. Nimeni nu vorbea. Oamenii veniseră să bea, iar conversaţia le-ar fi răpit din timp. Cei mai mulţi stăteau într-o tăcere melancolică şi solitară, turnându-şi fiecare din băutura preferată. Spre surprinderea mea Thompson era în colţul cel mai îndepărtat. Nu-i prea stătea în fire să facă tot drumul până la bar ori de câte ori avea nevoie să-şi umple paharul. Când m-a văzut, s-a mai înveselit. Dar nu prea mult. Am privit la paharul său pe jumătate gol.

— Ce bei acolo?

— Barmanul a greşit. Am cerut whisky. Ăsta din pahar e un lichid de îmbălsămat.

— Bine că mi-ai spus.

În unele baruri, barmanul ţine o bâtă de baseball la îndemână, sub tejghea. Nu tot aşa stăteau lucrurile aici, unde barmanul ştia probabil că n-ar mai fi avut timp să se aplece după bâtă, din care cauză o ţinea sus, pe tejghea. Şi nu era o bâtă oarecare. Era întărită cu metal la capătul cu care lovea. Barmanului nu i-a plăcut mutra mea. M-a privit fix ca pentru a mă ţine minte.

— Ce vrei?

Mi-am plimbat privirea de-a lungul rafturilor murdare şi am ales două cutii de bere blondă germană. Lucru bun cutiile astea de bere, pentru că oriunde le-ai pune, berea dinăuntru rămâne pură. M-a încărcat la plată şi a aşteptat să vadă dacă protestez, dar tot ce doream era să stau de vorbă cu Thompson în linişte.

Mi-am transportat obiectele de preţ până la masă.

— Sper că berea e bună. A ta a fost ideea să mă chemi în acest vesel paradis havaian. Ce-ai aflat?

— Am încurcat iţele, mormăi el jalnic.

— Bravo, n-am ce zice. Puteai să mi-o spui la telefon. Dacă m-ai adus aici ca să…

— Stai, aşteaptă puţin şi ascultă-mă.

S-a întors să vadă dacă nu cumva cei de lângă noi trăgeau cu urechea. Cu toate că ceilalţi nici nu ne băgau în seamă, a început să vorbească în şoaptă.

— După ce-ai plecat, am stat cu ochii pe local. Timp de o oră nu s-a întâmplat nimic. Apoi omul nostru a ieşit. Era singur şi se grăbea. S-a dus în Crane Street, la Rochdale Arms, blocul acela cu apartamente ieftine. Îl ştii?

Îl ştiam prea bine. O vizuină colcăitoare, gata să se dărâme, unde

poliţia făcea câte o vizită neoficială ori de câte ori nu avea de lucru. Se găsea totdeauna cel puţin un dezertor din marină, vreunul care se ascundea de autorităţi sau vreunul care dosea heroină sub pernă. Iar dacă se nimerea să fie o zi plină, mai găseau şi unul sau doi cu port ilegal de armă. Sunt destui care pot umple câteva celule neocupate.

— Şi pe urmă? l-am îndemnat să continue.

— Cum ziceam, tipul a intrat în bloc. M-am gândit că poate merge în vizită la un prieten şi mi-am spus că poate ai vrea să ştii cine e prietenul. A urcat la etajul doi. Probabil că e chiar bârlogul lui, fiindcă avea cheie.

— Nu-i obligatoriu, am obiectat eu.

— Mă laşi să-ţi povestesc sau nu?

— Bine, fie, dar treci la fapte.

Mi-a aruncat o privire şi sorbi zgomotos din bere.

— Şi cum spuneam, m-am gândit că tipul era la el acasă, dar ca să fiu sigur, am făcut o plimbare pe scara de incendiu şi m-am uitat pe fereastră. Are doar o singură cameră infectă. Nu mai era nimeni. Nu părea că ar vrea să se culce devreme, aşa că mi-a trecut prin cap că aşteaptă pe cineva. Nu puteam să stau prea mult pe scara de incendiu, aşa că am coborât, am ieşit pe uşa din faţă şi m-am postat acolo. Intrau şi ieşeau tot felul de oameni şi mi-am dat seama că pierdeam vremea. Nu puteam reţine nici măcar jumătate din figurile care treceau pe lângă mine şi în niciun caz nu puteam şti care se ducea la Tuborg. M-am gândit că nu mai avea rost să-ţi irosesc banii, dar înainte de a renunţa, am vrut să mai verific o dată dacă nu era cineva la el. M-am căţărat din nou pe scara de incendiu. Înăuntru nu mai era nimeni. Dar Tuborg avusese între timp un musafir. Poate chiar doi. Îl bătuseră măr şi-l lăsaseră lat pe podea.

S-a oprit şi m-a privit întrebător.

— Asta-i tot? N-ai idee cine puteau fi tipii?

— Cine poate şti? Au intrat şi-au ieşit o mulţime. Putea fi oricare.

— Înţeleg, am spus, vârând o ţigară în gură.

Sam Thompson s-a întins spre pachet şi a luat şi el una. Nu-l poftise nimeni.

— Ia o ţigară, am încuviinţat eu.

— Mulţumesc.

A mai luat două şi le-a băgat în buzunar.

— N-ai observat cumva o maşină mai deosebită în faţa blocului? Mă gândesc mai ales la genul acela de limuzine pe care le foloseşte poliţia când face vizite mai puţin oficiale.

M-a privit îndurerat.

— Dacă vedeam aşa ceva, nu crezi că ţi-aş fi spus?

— În fine. Acum, spune-mi şi mie ce te-a făcut să mă scoţi din casă noaptea. Presupun că-mi puteai spune toată istoria asta la telefon, nu?

— Bineînţeles. Dar m-am gândit că poate ai vrea să acţionezi în vreun fel. De pildă, am putea merge până la Tuborg acasă.

Am tras cu sete din ţigară.

— La ce bun? Crezi că s-ar cuveni să-i dăm „primul ajutor'"?

— Ia te uită ce ironic suntem astă seară. Nu, mă gândeam la ceva cu totul opus. Nişte tipi şi-au bătut capul ca să-l domolească pe prietenul tău. E păcat ca toată truda lor să se irosească în zadar. Mi-a trecut prin cap că poate ai vrea să-i faci şi tu o mică vizită. Starea în care se află nu-l poate face să-şi iubească prietenii, oricine ar fi. Şi-apoi, nici nu cred că are chef să mai mănânce încă o bătaie. Aşa cum văd eu situaţia, este uşor să-i storci nişte informaţii dacă te duci să-i pui câteva întrebări.

Thompson avea dreptate, bineînţeles. Dacă aş fi fost în formă n-ar fi avut nevoie să-mi spună atât de amănunţit la ce se gândise.

— Ai dreptate, hai să-i facem o vizită.

Crane Street se află la capătul de jos al lui Conquest Street, doar la câteva blocuri de locul unde ne întâlnisem pe Pioneer Street. Încerc pe cât posibil să evit Crane Street pentru că nu-mi face plăcere să-mi amintesc de lucrurile care mă leagă de ea. Acolo îmi începusem cariera de detectiv particular. Bătusem locurile multă vreme. Tot ceea ce aveam pe timpul acela era o firmă, un pat şi un sertar plin de chitanţe. Mi se părea că trecuse, foarte multă vreme de atunci, cu toate că, de fiecare dată când mă aflam în cartier, mă cutremuram şi mă minunam de oamenii care puteau să-l suporte.

Nu mai fusesem la Rochdale Arms de vreo doi ani, timp în care clădirea nu-şi îmbunătăţise înfăţişarea. Am intrat într-o încăpere murdară care trecea drept hol. Thompson m-a tras de mânecă şi mi-a arătat scara. L-am lăsat s-o ia înainte şi am urcat în tăcere scara îngustă şi abruptă. S-a oprit în faţa unei uşi şi a ascultat. După câteva clipe mi-a făcut semn cu capul şi a apăsat clanţa. Uşa s-a deschis fără să opună rezistenţă şi am intrat. Lumina era aprinsă şi primul lucru pe care l-am văzut a fost grăsanul de Tuborg. Zăcea pe o parte, cu genunchii strânşi la gură. Cineva îi lipise un plasture peste ochi. I-am pus repede mâna la inimă şi m-am liniştit simţindu-i bătăile regulate. Avea noroc că mai trăia după bătaia pe care o încasase. Faţa îi era plină de vânătăi şi de sânge şi acolo unde îi fusese sfâşiată cămaşa, se zăreau zgârieturi şi vânătăi peste tot.

— Hai, Tuborg, l-am îndemnat eu.

Nicio mişcare. Tipul era ţeapăn. Thompson s-a scărpinat după ureche.

— Nu prea îţi e de mare folos în starea asta, a mormăit el.

Mi-a venit o idee. Nu prea elegantă, ce-i drept, dar se părea că intrasem într-o poveste în care contau doar rezultatele şi nu felul cum le obţineai.

— Sam, să-i punem câteva întrebări. Nici măcar n-o să ştie în ce zi suntem dacă-l readucem la viaţă. Cu plasturele ăla pe ochi, o să-l facem să creadă că suntem tot ăia care l-au bătut. Există un singur inconvenient: mie îmi cunoaşte vocea, aşa că o să pui tu întrebările.

— Eu? Dar nici măcar nu ştiu despre ce-i vorba, a protestat el.

I-am povestit scena de la „Patru Călăreţi" şi i-am spus că încercam să dau de unul Judson. I-am mai spus că era şi un oarecare Stone implicat, şi s-ar putea foarte bine ca el să fie tipul care a trimis gorilele la Tuborg.

— Înseamnă deci că domnul Stone este cel pentru care se fac cercetările, a remarcat Sam.

— Bine gândit. Ei, acum ştii despre ce-i vorba. Ceea ce vrem noi să ştim este cât de multe i-a spus Tuborg acelui Preston despre Stone şi oamenii lui, şi despre ce s-a mai întâmplat atunci. Ai înţeles?

— Am înţeles ce urmăreşti. Hai să terminăm mai repede cu povestea asta. Mărturisesc că nu prea mă incintă ideea.

Am ridicat un scaun răsturnat şi l-am pus în picioare. Apoi l-am apucat pe Tubby Tuborg şi, cu un mare efort, l-am aşezat pe scaun. Nu era nici pic de apă prin cameră, apa nefiind un lichid cu care domnul Tuborg era familiarizat. Aşa că l-am bătut uşor cu palma peste obraji, până când, după câteva minute, s-a mişcat şi a gemut.

— Haide, n-auzi? am scrâşnit eu.

A mormăit ceva de neînţeles. L-am apucat de bărbie şi i-am smucit capul pe spate, făcându-i semn lui Thompson.

— Zi tare, grasule, a spus Thompson cu un ton care te înfiora. Hai, că nu te aud.

— A… aascultaţi, băieţi, jur, v-am spus tot, tot.

— Minţi, i-a spus Thompson. Mai arde-i câteva.

— Nu, a urlat Tuborg. Nu, vă rog, vă rog. Pe cinstea mea, jur pe mormântul meu…

— Nu anticipa, l-a întrerupt Thompson. N-a pomenit nimeni de niciun mormânt. Nu încă. Ce i-ai spus tipului care dădea târcoale la „Patru Călăreţi "?

— Nimic, nu i-am spus nimic. Ascultaţi-mă, a fost exact cum v-am spus şi mai înainte.

— Nu te-am auzit prea bine. Cum s-a întâmplat? Sau mai vrei o porţie?

— Nu, nu. Cum am spus, eram la „Călăreţi" şi beam. Atâta tot, beam. Tipul intră, stă de vorbă cu domnul Dee. Eu trag cu urechea, poate pică ceva mărunţiş, mi-am zis. Asta a fost tot, am vrut să ciupesc şi eu ceva.

— Vezi că-ţi mai scot câţiva dinţi dacă nu spui repede tot.

— Spun, spun. Tipul ăsta zicea că vrea să dea de urma unei dame care a fugit de-acasă mai demult. Dar cred că povestea asta era o

momeală. Oricum, domnul Dee l-a expediat. Eu, ce-mi zic, poate scot de la el un dolar, şi ies afară după el. Pe urmă aflu că dama s-a fâţâit pe aici demult, pe vremea „Studioului Şase”.

— Aşa că, i-ai povestit despre „Studio”? a spus Thompson cu asprime.

— Vrei să mă laşi să-mi trag sufletul? Nu i-am spus nimic absolut nimic. Când mi-am dat seama unde bate Preston, am amuţit. Trebuie să mă credeţi.

— Nu trebuie deloc. Tocmai aici greşeşti, grasule. Ce i-ai spus despre domnul Stone?

— Despre domnul Stone? repetă Tuborg înspăimântat. Credeţi că-s nebun. Eu nu m-apuc să trăncănesc despre domnul Stone. Credeţi-mă. Nu-s chiar aşa de tâmpit.

Thompson râse scurt.

— Nu mai există încă unul la fel de tâmpit ca tine. Aşa-i?

— Aşa-i.

— Atunci, spune aşa: nu mai există unul la fel de tâmpit ca mine.

— Nu… nu mai există unul la fel de tâmpit ca mine, mormăi el.

— E mai bine. Cât ţi-a dat Preston ca să vorbeşti?

Tuborg gemu.

— Ce vreţi de la mine? V-am spus de o sută de ori că nu mi-a dat nimic.

— Mai spune o dată.

— Nimic, jur. Căutaţi peste tot. N-o să găsiţi mai mult de un dolar şi jumătate în casa asta împuţită.

L-am călcat pe Tuborg, nu prea tare, doar ca să-i reamintesc că nu era singur cu Thompson. Pe urmă am făcut gălăgie trăgând sertare şi răsturnând lucrurile. Cineva mai făcuse asta înainte, aşa că ştiam că nu voi găsi nimic.

— Nimic, am raportat cu voce groasă.

— Vasăzică, n-ai luat bani. Poate i-ai spus pe gratis, insistă Thompson.

Îşi juca rolul cât se poate de bine, Thompson.

— Ce i-ai spus despre Judson?

— Nimic. Nu ştiu nimic. Nu l-am mai văzut pe Joe de peste doi ani.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Nu mai ştiu. După ce a fost eliberat. V-am mai spus toate astea o dată.

Sam l-a plesnit uşor peste faţă şi grăsanul s-a făcut mic de tot în scaun.

— Asta, ca să nu adormi. Şi să nu mai răspunzi obraznic. Hai, povesteşte din nou despre Judson.

— Cum am spus, se bâlbâi Tuborg. A fost exact după ce a ieşit de la pârnaie. A venit la „Călăreţi” şi a spus că-l caută pe domnul Stone. I-

am spus că nu-l mai văzusem de câţiva ani. Zicea că pune la cale o mare afacere în Vale City. Am băut un pahar sau două. De atunci nu l-am mai văzut.

— Şi asta-i tot ce i-ai spus lui Preston?

— Nu i-am spus nimic din toate astea.

Thompson m-a privit întrebător. Am dat din umeri. Nu mai aveam ce să aflu de la matahala asta care tremura ca o piftie. Thompson şi-a înfipt arătătorul în beregata lui Tuborg.

— Şi acum, bagă bine la cap, grasule. Sunt unii care nu prea-l au la inimă pe Preston ăsta. Nu-i prea atent. S-ar putea să aibă un accident grav şi, dacă se întâmplă aşa, n-ai auzit de el, ai priceput?

— Da, pe cinstea mea, credeţi-mă…

— Gura. Un accident ca ăsta ţi se poate întâmplă şi ţie dacă nu-ţi vine mintea la cap.

— Vă rog, daţi-mi voie să-mi trag sufletul. Nu-l cunosc pe Preston. N-am auzit niciodată de el.

— Să te gândeşti bine la ce ţi-am spus.

Am scos o hârtie de zece dolari din buzunar şi i-am făcut semn lui Thompson care a spus:

— Ţine zece dolari. Data viitoare când ne vedem să arăţi mai îngrijit.

— Oh, mulţumesc, exclamă el cu recunoştinţă.

— Gura. Nu-s de la mine. Nu ţi-aş da niciun chior. Adu-ţi aminte cine-s prietenii tăi. Ştii cui să-i mulţumeşti.

Tuborg încuviinţă şi spuse:

— Să-i spuneţi doamnei că-i mulţumesc. Vă rog să-i spuneţi. Vreau să ştie că-i sunt recunoscător.

— Bagă de seamă şi nu-ţi mai băga nasul unde nu trebuie.

I-am făcut semn lui Thompson spre uşă şi am ieşit. Ultimul lucru pe care l-am zărit a fost faţa lui Tuborg îndreptată cu teamă către uşă. Era limpede: nu-i venea să creadă că va fi lăsat în pace. Primul etaj l-am coborât în tăcere.

— Te-ai vârât într-o afacere murdară, mă informă Thompson. Norocul tău că am mare nevoie de bani.

— Nu-mi mai ţine predici, i-am întors-o. Scena de adineauri mi-a făcut tot atâta plăcere cât şi ţie. Tuborg ştia cu cine are de-a face. Şi, nu uita, s-a dus la ei ca să mărească preţul. Dacă ar fi luat banii pe care-i oferisem eu, acum n-ar fi fost plin de vânătăi.

Thompson mormăi ceva. Afară, în stradă, a reuşit să mă facă să-i dau cinci dolari în cont, şi s-a dus să caute un bar liniştit.

M-am îndreptat spre casă mai încrezător decât plecasem la întâlnirea cu Thompson. Acum aveam unde să mă duc şi pe cine să caut. Grasul spusese că Judson se îndreptase spre Vale City. A mai pomenit şi de o femeie, fără să-i spună numele, bineînţeles. În meseria

mea, orice fel de informaţie e mai bună decât niciuna. Din păcate gândurile nu te lasă în pace tocmai când vrei să te odihneşti. Am stat întins multă vreme până am adormit.

CAPITOLUL VI

A doua zi nu m-am mişcat din pat până la ora nouă şi jumătate. În timp ce făceam duş, am simţit că mi-e foame. De abia atunci mi-am dat seama că fusesem atât de prins în afacerea Anthea, încât uitasem să şi mănânc. Mă aştepta o zi plină. Am pus o cămaşă curată şi mi-am ales o cravată împletită, verde închis. Apoi am îmbrăcat un costum maro sport şi m-am admirat în oglindă. Nu arătam deloc rău. Nu poţi avea toată viaţa 25 de ani, dar unii bărbaţi se pare că de la 25 de ani sar direct la 65. Cei mai norocoşi, ca mine, mai au şi o perioadă intermediară. Cine m-ar fi privit în dimineaţa aceea ar fi zis că am 30 de ani. Sau, mă rog, cel mult 35. Dar nu cumva începusem să mă îngraş? M-am privit cu atenţie şi am ajuns la concluzia că era vina croitorului. Croitorii ăştia nu mai ştiu să croiască aşa cum croiau pe vremuri. Şi, pe deasupra, nu se pricep să croiască materialele sport la fel de bine ca pe cele clasice. Da, era limpede, costumul nu cădea bine. Am tras de el şi l-am netezit. Ei da, acum era mai bine. Arătam ca de 30 de ani. Am ieşit. După colţ se află un local unde iau uneori micul dejun. Chelneriţa e o blondă atrăgătoare care se poartă cam repezit după atâţia ani de servit clienţi îndrăzneţi, dar care e amabilă cu mine. A adus cafea şi mi-a pus-o în faţă.

— Mâncaţi?

— Da, să vedem ce ai. Omletă, şuncă şi pâine prăjită.

Mi s-a părut că-mi examinează talia, sau se uita pur şi simplu în podea?

— O clipă, renunţ la şuncă şi adu-mi o singură felie de pâine.

După douăzeci de minute, mă simţeam mai bine. Îmi sorbeam pe îndelete a doua ceaşcă de cafea gândindu-mă ce aveam de făcut. Am stins ţigara şi am plătit. Singurul lucru pe care nu aveam niciun chef să-l fac era să conduc maşina pe şoseaua pustie, în căldura care creştea tot mai mult. Din păcate, era exact ceea ce trebuia să fac. Nu după mult timp am lăsat în urmă oraşul, luând-o pe nesfârşita bandă de beton a şoselei. Pe ambele părţi se întindea preria nesfârşită şi monotonă. Soarele îmi încingea maşina, transformând-o într-o baie de aburi. Am coborât ferestrele şi-am dat drumul la ventilatoare. La început a fost bine, dar curând am simţit cum aerul cald care circula prin maşină mă usca de parcă aş fi fost supus unui proces de deshidratare.

Mă îndreptam spre Vale City, la şaizeci de mile de Monkton. Este o localitate interesantă, cu o istorie bogată, vizitată adesea de scriitori şi de alţi oameni pasionaţi de zilele pionieratului. Pe vremea aceea fusese un fel de oază. Acolo, printr-un subterfugiu geografic, se

descoperise o mare rezervă de apă potabilă. După 150 de mile de deşert, în afară de ce mai rămânea de străbătut până la ţintă, pionierii aveau nevoie de apa aceea. Prin urmare, căruţele care scârţâiau se opreau, iar caii se îndreptau recunoscători către primul loc de adăpare unde puteau bea apă proaspătă după atâtea zile. Urma o atmosferă de relaxare. După săptămâni întregi de riscuri şi primejdii, conducătorii convoiului propuneau o oprire de două-trei zile, astfel ca oamenii să se refacă pentru ultima etapă a călătoriei. Nu s-au gândit prea mult până să dea un nume acestui loc. După atâta deşert, acesta trebuia să fie Valea Paradisului. Unii s-au hotărât să rămână şi să-şi întemeieze un cămin acolo, lângă apă. Alţii s-au apucat de afaceri, legate de diferitele necesităţi ale convoaielor care treceau spre vest. Şi aşa a luat naştere o comunitate de oameni serioşi şi tenace, care cunoşteau de la bun început nevoile unui convoi pornit în căutarea unui loc de aşezare. Din experienţa căpătată în etapele propriei lor călătorii pe acelaşi drum, ştiau foarte bine care erau principalele nevoi ale drumeţilor. Hrană, îmbrăcăminte, servicii legate de întreţinerea căruţelor şi a animalelor. Acestea erau adevăratele nevoi. Nu cârciumi sau fete, ori jocuri de noroc. Văzuseră destule oraşe şi cunoşteau decăderea rapidă care urma îndată după satisfacerea acestor nevoi speciale. Mai ştiau că ele erau urmate de nelegiuiri care-i atrăgeau pe avocaţii necinstiţi, dornici să se îmbogăţească repede, şi pe pistolarii plătiţi ca să ucidă. Propria lor călătorie ar fi fost mult mai uşoară dacă n-ar fi trebuit să facă atâtea ocoluri pentru a evita aşezările unde se trăgea cu puşca în plină stradă. S-au gândit că ordinea va atrage după sine comerţul şi acesta va aduce prosperitate. Nu s-au înşelat şi, timp de cincizeci de ani, locul a fost o piatră de hotar în drumul convoaielor şi un subiect de discuţie printre cercetaşi şi conducători de convoaie.

Dar după ei a urmat o altă generaţie, şi apoi încă una. Oameni care nu ştiau nimic despre deşert decât că trebuie să te păzeşti de şerpii cu clopoţei, dacă nu purtai cizme. Erau unii care nu mai aveau chef să respecte vechile obiceiuri şi nu înţelegeau de ce trebuiau să gonească sâmbătă seara câteva mile pentru a bea o bere rece. Dar obiceiurile s-au păstrat până după primul război mondial. De atunci o mică lege a dezbinat întreaga ţară şi nici Vale City nu a fost cruţat. Prohibiţia a ajuns şi acolo şi tot atunci au sosit şi contrabandiştii de alcool. Se părea că apele cristaline care-i ajutaseră pe călătorii de demult aveau o compoziţie chimică şi un gust deosebit de potrivit pentru prepararea berii. A fost sfârşitul perioadei de abstinenţă pentru locuitorii din Vale City. Timp de cincizeci de ani acumulaseră cea mai teribilă sete pe care acum s-au grăbit s-o astâmpere. Şi s-au apucat de treabă într-un mod, care i-a uimit chiar şi pe fabricanţii de bere. O expertiză efectuată de agenţii prohibiţiei a scos la iveală faptul interesant că în

Vale City existau mai multe fabrici de bere, distilerii şi baruri, raportate la numărul locuitorilor, decât în orice altă comunitate din Statele Unite, punând la socoteală chiar şi Chicago. De unde fusese cel mai uscat oraş cunoscut, în doi ani de zile devenise cel mai ud. Un ziar purtase chiar la un moment dat o campanie pentru a schimba numele oraşului în Barville. Prohibiţia a fost de mult abolită, dar Vale City are şi astăzi mai multe baruri decât orice altă aşezare de aceleaşi dimensiuni.

După o oră şi ceva am intrat în oraş. Sediul poliţiei se află pe Saddler Street[1], numită astfel după vechii lucrători în piele, care fuseseră printre primii locuitori ai oraşului. Omul pe care-l căutam era locotenentul Franks. Îl cunoşteam destul de puţin. Un poliţist într-o cămaşă cafenie m-a condus într-un birou aerisit de la etajul întâi. Pe uşă scria: „Secţia Criminalistică, locotenentul Franks". Am intrat şi Franks s-a ridicat de la birou întinzându-mi mâna.

— Acum ştiu cine sunteţi, m-a salutat el. Mi-am amintit numele, dar nu-l asociam cu figura.

— Ce mai faceţi, domnule locotenent?

Franks face parte dintre poliţiştii cu care poţi sta de vorbă. Un bărbat blond, serios, de vreo treizeci de ani, unul din oamenii care reuşesc totdeauna să arate proaspeţi şi curaţi chiar pe o căldură cumplită cum e cea de astăzi. Uitasem că nu fumează şi mi-am aprins o ţigară.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Preston? Bănuiesc că-mi veţi clarifica jumătate de duzină din dosarele mele nerezolvate?

Am zâmbit şi mi-am scos hârtiile din buzunar.

— Mă îndoiesc, domnule locotenent. De fapt, cred că am pornit la vânătoare de gâşte sălbatice. Caut un om care n-a mai fost văzut de câţiva ani. Ultimul lucru pe care l-am putut afla a fost că s-a îndreptat în această direcţie.

— Aceea este fotografia lui?

I-am întins fotografia lui Judson. A luat-o, s-a uitat pe spatele ei şi a fluierat.

— Aici scrie: „Biroul de criminalistică al poliţiei din Monkton." Lucraţi la acest caz cu băieţii din Monkton?

— Nu, am recunoscut. Dar uneori îi mai ajut, aşa că mi-au dat fotografia, ca un fel de contraserviciu.

După cum a dat din cap, am înţeles că asta i-a plăcut. Acum se uita la chipul lui Judson. A îndepărtat puţin fotografia, şi-a dat capul pe spate şi a privit-o.

— Nu cred că e vreunul din derbedeii de pe aici. Ce ştiţi despre el?

— Fost puşcăriaş, i-am răspuns eu scurt. A încasat patru ani pentru poze deocheate. A fost eliberat acum doi ani, şi a spus cuiva că se îndreaptă spre Vale City. De atunci, nimic.

— Fotografii pornografice, nu? Tipii ăştia mă dezgustă. În fine, nu sunt absolut sigur, dar cred că nu l-am văzut pe aici. Să-i întreb şi pe ceilalţi băieţi?

— Mulţumesc, chiar v-aş ruga. M-am întrebat dacă nu cumva aţi dat de el în timpul vreunei anchete.

A luat din nou fotografia şi s-a uitat la ea.

— Ca victimă, adică?

Am încuviinţat.

— Să judecăm lucrurile în felul următor: Tipul iese din puşcărie, se îndreaptă spre un oraş necunoscut pentru a se întâlni cu cineva. Poate că are de ridicat o sumă de bani. Poate că altcineva ia banii şi dispare cu ei. Dar Judson ştie de unde să-l ia pe acest altcineva. Când se duce acolo să-şi ceară partea, celălalt nu vrea să i-o dea pentru că s-a obişnuit cu gândul că-i aparţine. Judson insistă şi obţine banii. Apoi este omorât. Au mai fost cazuri din astea.

— Desigur, au mai fost, încuviinţă Franks cu îndoială. Dar foarte adesea se mai întâmplă ca fostul condamnat să-şi ia banii, să se urce în primul tren şi să dispară.

Ştiam şi varianta asta. Dar nu voiam s-o accept, deoarece pentru mine Vale City era capătul unei piste, cel puţin în privinţa lui Judson.

— În sfârşit, am spus cu regret, dacă sunteţi sigur că...

— Un moment, mă întrerupse locotenentul. Nu trebuie să renunţaţi aşa de uşor. Nu sunt absolut sigur. Să nu vă închipuiţi că-mi pot face o idee precisă, doar aruncând o privire asupra unei fotografii. Aşteptaţi puţin.

A ridicat receptorul şi a format trei numere.

— Biroul de casare? Aici e Franks. Am nevoie de fotografiile tuturor crimelor din ultimii doi ani, în afară de cele nerezolvate. Se poate?

A pus receptorul la loc şi a zâmbit. I-am zâmbit şi eu. Era genul de om căruia toţi îi zâmbeau.

— Sunteţi extrem de amabil, domnule locotenent. Mie mi-ar fi trebuit o lună ca să aflu toate astea pe care aici le rezolvaţi în câteva minute.

— O nimica toată, mă contrazise el. Să vă mărturisesc ceva. Dacă mulţumită dumneavoastră, voi putea clasa oricare din vechile dosare, profitul este al meu.

În timp ce ne complimentam reciproc, cineva a adus şase dosare subţiri şi le-a pus pe birou în faţa lui Franks.

— Să vedem.

Începu să cerceteze atent rapoartele şi fotografiile. Din când în când se oprea, privea atent, apoi trecea mai departe.

— S-ar putea să fie ăsta, spuse la un moment dat, nesigur.

Am întins mâna şi am luat o fotografie. Era o fotografie foarte bună, foarte clară. Am simţit un junghi în stomac. Fotografia arăta un

cadavru de bărbat gol, întins pe iarbă. Zăcea pe burtă, din care cauză era greu de identificat. Şi mai era greu de identificat pentru încă un motiv. Era decapitat.

— Ah, am murmurat, cred că n-ar trebui să facem abstracţie de o asemenea posibilitate.

— Aveţi dreptate, niciodată nu trebuie să respingi o posibilitate, acceptă locotenentul. L-am cules la o milă depărtare de oraş. În fotografie se vede tot ce-am aflat vreodată despre el. Nici cap, nici haine, nimic din ceea ce ne-ar fi ajutat să-l identificăm. Doar un singur amănunt. I-aţi observat mâinile?

În afară de faptul că arătau anormal de plate şi de ţepene, nu vedeam nimic.

— Par foarte plate, altceva nimic.

— Asta-i, explică el. Am fost nevoiţi să le facem aşa ca să putem vedea ce strângea în pumni. Ştiţi ce ţinea? Un dolar de argint în fiecare pumn. Vă spune ceva?

— Bineînţeles. E dovada celui mai profund dispreţ. Sistemul e folosit doar în cazul omorurilor comise în cadrul unei bande. N-am mai văzut aşa ceva de ani de zile.

— Nici noi. Deci, asta ar fi o posibilitate. Totuşi o să le verificăm pe toate.

I-am înapoiat bucuros fotografia lucioasă. Nu prea era genul meu de distracţie pentru o după-amiază caniculară. Franks şi-a continuat cercetarea metodică. De-odată s-a oprit.

— Ia staţi, s-ar putea să fie ceva aici.

A luat în mână altă fotografie şi s-a uitat la ea cu atenţie. Apoi mi-a întins-o.

— Ce părere aveţi?

Am luat-o şi mi-am făcut curaj pentru o imagine ca şi cea dinainte. Dar era ceva inofensiv. Dacă faţa n-ar fi avut o expresie atât de fixă, ai fi zis că omul este viu. Era proaspăt bărbierit şi avea părul complet alb, deşi nu arăta mai mult de patruzeci de ani. Am încercat să mi-l închipui cu mustaţă şi i-am acoperit părul cu palma, plimbându-mi repede privirea de la această fotografie la cea a lui Judson pe care o adusesem cu mine.

— Ştiu şi eu? S-ar putea. Ce scrie în raport?

A început să citească repede şi mi-a făcut semn să aştept. Între timp, am continuat să studiez cele două fotografii.

— Ce scrie aici e foarte interesant. Tipul din fotografie se numea James Earnshaw. Adresa lui era: Los Angeles, Hamilton Street, Nr. 2727, Apartamentele Dunphy. Se înţelege că am luat legătura cu poliţia de acolo. În raportul pe pare mi l-au trimis scrie: „Decedatul a închiriat apartamentul cu o săptămână înainte de începerea cercetărilor, plătind chiria pe o lună înainte. Nu s-a putut afla dacă a

locuit vreodată în apartament. Nimeni nu-l cunoaşte”. Mai sunt câteva informaţii, dar fără valoare.

Am încuviinţat plin de speranţă.

— Din ce în ce mai bine. Cum s-a întâmplat de v-au dat acest caz?

Franks s-a încruntat puţin.

— Da, acum încep să-mi amintesc. Era cât pe aici să-mi pierd slujba din cauza lui. L-am găsit la Tinklebell, un local la marginea şoselei, la cinci mile afară din oraş. Fusese vârât în portbagajul unei maşini. Proprietarul maşinii nu mai umblase în portbagaj de câteva zile, aşa că nu ne-a putut ajuta să stabilim de când era mortul acolo. Am pierdut o mulţime de vreme până am stabilit ora aproximativă a decesului. A fost găsit la ora două dimineaţa, iar proprietarul maşinii intrase în local cu cinci ore înainte. Deci cadavrul fusese introdus acolo în intervalul acestor cinci ore, ceea ce înseamnă o idee. Foarte vagă.

— Înţeleg. Cum a fost omorât?

— Şi asta a fost o enigmă la început. Când l-am găsit, n-am putut depista nicio cauză evidentă a morţii. N-am aflat decât după ce l-am dus la morgă. Tipul era complet îmbrăcat. De fapt, cineva băgase trei gloanţe în el când era gol, apoi l-au îmbrăcat. Două gloanţe, în burtă, al treilea, care de fapt fusese primul, drept în inimă. A murit instantaneu, aşa că nici n-a ştiut ce i se întâmplă. Se poate vedea şi după expresia feţei.

Avea dreptate. Faţa nu trăda nicio urmă de suferinţă sau durere.

— Şi de unde aveţi celelalte amănunte? Avea ceva acte asupra lui?

— Da. Nicio încercare de a-i ascunde identitatea. Şi asta nu pentru că ucigaşul n-a avut timp. Cine are vreme să îmbrace un mort are vreme să-i golească şi buzunarele.

Mi-am aprins o ţigară. Începusem şi eu să cred că dădusem de ceva.

— Din cele ce spuneţi, am impresia că n-au încercat să-i ascundă identitatea pentru că nu aveau ce ascunde. James Earnshaw a început şi a sfârşit la apartamentele Dunphy. În rest, nicio urmă.

Franks a încuviinţat posomorât.

— Aşa se părea atunci. Omul a avut identitatea asta numai două zile. Cele două zile care au trecut din momentul când l-am găsit mort şi până am primit răspunsul la raportul pe care-l înaintasem poliţiei din Los Angeles. Părul alb pe care-l vedeţi e fals. Fusese vopsit cu câteva ore înainte de a muri.

Din ce în ce mai bine. Dacă Joe Judson venise la Vale City, fusese cu intenţia de a-şi schimba înfăţişarea, de a lua ceea ce i se cuvenea şi de a începe o viaţă nouă sub numele de James Earnshaw.

— Dar trebuie să-l fi ajutat cineva, am gândit eu cu glas tare.

— Ce spuneţi? Cum adică?

— Mă scuzaţi. Gândeam cu glas tare. Mă gândeam că altcineva l-a

ajutat să închirieze apartamentul. De obicei, nimeni nu acceptă o sumă plătită dinainte de către cineva care abia a ieşit din închisoare. Sau, dacă acceptă lucrul ăsta, cu siguranţă că nu uită amănuntul cu adresa.

— Just. În cazul în care tipul este omul pe care-l căutaţi.

— Sunt din ce în ce mai convins că el este. Apropo, de ce aţi spus mai înainte că acest caz v-a creat neplăceri?

A zâmbit.

— Acum, când mă gândesc, mi se pare aproape amuzant. Dar pe vremea aceea nimeni nu se amuza. De abia fusesem numit locotenent. Când am văzut la morgă cum a murit, mi-am făcut următoarea socoteală: dacă cineva e omorât în pielea goală, înseamnă că trebuia să fi fost într-o casă. Şi, în plus, trebuie să fi fost cu încă o persoană, înţelegeţi ce vreau să spun. Deci, punctul unu: un bărbat în plină vigoare, asasinat de cineva în timp ce era gol-puşcă. Punctul doi: după ce este asasinat, cineva îl îmbracă şi-l duce până la Tinklebell. Asta înseamnă cel puţin doi oameni. Punctul trei: aceştia nu erau nişte oameni oarecare. Nu pentru că oamenii obişnuiţi nu fac crime, ba dimpotrivă. Dar nu au vecini amabili care să-i ajute să se descotorosească de cadavru. Deci erau dintr-o bandă, nişte huligani. Cel puţin cei care au ajutat la căratul cadavrului. Înţelegeţi cum mi-am făcut raţionamentul?

— Cred că da. Când s-a întâmplat, era cu o femeie. E posibil ca totul să fi fost plănuit dinainte. Indiferent însă dacă l-a omorât ea sau unul pentru care lucra ea, fapt este că a fost ajutată să scape de el.

Franks dădu din umeri.

— Ce altceva puteam să cred? Ce ar fi crezut oricine?

— Cam acelaşi lucru, îmi închipui.

— Să fi încercat să-l convingi pe comisar! A fost o întrevedere pe care aş prefera s-o uit.

Tăcu gândindu-se la cele întâmplate atunci.

— Dar tot nu înţeleg cu ce aţi greşit, i-am amintit eu.

— Poftim? A, da. Vă spun imediat. Am cercetat tot felul de oameni, am controlat maşini, am intrat în toate bordelurile din oraş. Ce noapte! Am reţinut doi consilieri municipali, pe proprietarul celui mai mare magazin din Vale City şi pe nepotul primarului.

Povestea totul cu atâta jale, încât m-a făcut să râd. M-a privit şi i-a venit şi lui să râdă.

— Acum totul e amuzant. Dar credeţi-mă, atunci îmi venea să intru în pământ. Deci, ce părere aveţi? zise el arătând spre poza lui James Earnshaw.

— Cred că suntem pe drumul bun. Mi-aţi putea da o copie a acestei fotografii?

— Sigur. Am eu grijă.

S-a aplecat spre mine şi m-a privit cu seriozitate.

— Sunt sigur că ştiţi ce aveţi de făcut, şi mi s-a spus că sunteţi un detectiv bun, dar sper că nu vă gândiţi să redeschideţi cazul, nu? Credeţi că dacă n-am dat noi de nicio urmă acum doi ani, o să găsiţi dumneavoastră după atâta vreme?

În întrebarea lui era o notă de suspiciune, de parcă fusese jignit în activitatea profesională. Trebuia să-i răspund cu grijă.

— Nu, mă îndoiesc că aş avea vreo şansă. Voi încerca doar să aflu dacă Earnshaw este una şi aceeaşi persoană cu Judson şi nu cine l-a omorât. Şi nu uitaţi că, de fapt, nu Judson mă interesează. Trebuie să găsesc nişte persoane care l-au cunoscut şi ce mi-aţi spus până acum îmi poate fi de folos.

Se pare că-l convinsesem.

— Da, înţeleg. Totuşi, dacă se întâmplă să daţi de ceva care ar ajuta un poliţist să rezolve o crimă veche, n-o să mă uitaţi?

Mi-am adus aminte de întrevederea asemănătoare cu Ben Fawcett din Monkton.

— Puteţi fi sigur că nu vă uit. După ajutorul pe care l-am căpătat aici, tot ce aflu vă aparţine.

L-am rugat să repete adresa lui Earnshaw din Los Angeles şi mi-am notat-o. Apoi am aşteptat să mi se facă o copie după fotografia lui Earnshaw.

— Ce ştiţi despre localul acesta, Tinklebell? l-am întrebat.

— Nu-l cunoaşteţi? Cel mai bun local din oraş. Şi, dacă v-o spune un poliţist, înseamnă că aşa-i. Muzică bună, mâncare bună, cea mai bună băutură din ţinut. De obicei în astfel de locuri se adună lume foarte pestriţă. Aici însă, nu. Nu sunt nici dame, nici jocuri de noroc. Nu cred să fi ridicat de acolo altceva decât vreun şofer beat. Data viitoare când invitaţi o fată în oraş, mergeţi direct la Tinklebell. Spuneţi-i lui Maggie că v-am trimis eu. Preţul rămâne acelaşi, dar va avea grijă să vă dea o masă bună.

— Maggie? am repetat eu.

— Da, Maggie Murphy. Ea conduce localul. O femeie şi jumătate.

— O să ţin minte.

Tocmai atunci a sosit şi copia fotografiei lui Earnshaw. Am socotit că am răpit destul din timpul preţios al locotenentului Franks. I-am mulţumit, mi-am adunat hârtiile şi am plecat.

Dacă n-o să ridic piciorul de pe accelerator puteam să ajung în Los Angeles la timp pentru masa de prânz.

CAPITOLUL VII

Ieşind din Vale City prin partea de nord, puteam s-o iau pe şoseaua 66 şi apoi drumul ducea drept spre Los Angeles. După cinci mile de drum, am dat peste un panou uriaş care spunea că Tinklebell se află la o jumătate de milă la dreapta. Deoarece eram atât de aproape, m-am hotărât să arunc o privire în localul cu o reclamă atât de favorabilă din partea poliţiei. Am intrat în curtea din faţă a clădirii, plină de straturi de flori îngrijite. Un bătrânel stătea în genunchi lângă un strat de flori curăţindu-l de uscături. Am parcat lângă o Toyotă nou-nouţă şi am urcat scările către uşa cu bare de fier. La stângă erau două uşi. Pe prima scria „Bărbaţi", aşa că am dedus unde ducea cealaltă uşă. Cea din faţa mea era o intrare privată conform cu ceea ce scria pe ea. Mai rămâneau doar două uşi la dreapta, pe una scria „Grătar", pe cealaltă „La Maggie". Nu voiam să mănânc grătar, aşa că am ales uşa pe care scria „La Maggie". Am intrat într-o cameră mare, de vreo 12 metri lungime şi de vreo 6 lăţime, dar spaţiul era împărţit rafinat în mici firide. În colţul cel mai îndepărtat, un pian nou, auriu, arăta destul de trist în lumina puternică a soarelui. Înăuntru nu erau decât vreo 10-12 persoane. Barmanul ştergea praful de pe sticle.

— Bună dimineaţa, l-am salutat eu.

S-a întors brusc punând jos cârpa de praf.

— Vă rog să mă scuzaţi, nu v-am văzut intrând. Ce doriţi să beţi?

— Whisky cu gheaţă. Cu multă gheaţă.

S-a apucat să mi-l prepare. Nu menţionasem nicio marcă anume, dar el a ales o sticlă de Uncle Jack, o marcă foarte bună. Mă ghicise.

— Nu cumva dumneata eşti Maggie? l-am întrebat.

— Vă referiţi la firma de pe uşă? Nu, eu sunt doar angajat aici. Maggie este domnişoara Murphy stăpâna, localului.

— E aici?

Mă cercetă repede cu privirea, vrând parcă să ghicească cine sunt.

— Nu, a fost nevoită să iasă puţin. Doriţi să-i comunicaţi ceva?

— Nimic deosebit. I-am promis unui prieten că trec pe-aici dacă sunt în drum.

— Înţeleg. Un prieten aţi spus?

N-a întrebat cum se numeşte, dar era clar că asta dorea să ştie.

— Locotenentul Franks de la poliţia din Vale City. Face o asemenea reclamă localului că nu poţi să nu vii să-l vezi.

Barmanul a zâmbit ştergând delicat o picătură de apă care se prelingea de pe găleata cu gheaţă.

— A, domnul Franks, desigur. Vine câteodată pe aici cu soţia. Oameni foarte drăguţi. Să-i spun domnişoarei Murphy că aţi trecut?

— Te rog. Mă numesc Preston. Sunt din Monkton.

A luat un creionaş şi a scris numele pe un carnet.

— Desigur, domnule Preston. Îi voi comunica. Monkton aţi spus? Frumos oraş. Îmi place să mă duc acolo când am timp. Îi iau şi pe copii cu mine. Aveţi o plajă grozavă.

— Da, am încuviinţat. Nici aici nu-i urât. Îmi închipui că este un loc în care îţi face plăcere să şi lucrezi. Eşti de mult aici?

— Sunt cel mai vechi, mă anunţă el cu mândrie. Lucrez aici cam de cinci ani. Şi să ştiţi că, în meseria mea, cinci ani aproape că îţi asigură pensia.

Asta aşa era. Barmanii îşi schimbă foarte des locul.

— Cinci ani! E ceva. E bun locul, nu?

— Clasa întâi, spuse el cu entuziasm. Şi ceilalţi sunt aici de doi sau trei ani. Sunt barman de când mă ştiu, şi am avut patroni şi buni şi răi. Dar domnişoara Murphy e grozavă.

Începusem să regret că n-o puteam vedea pe faimoasa Maggie.

— Spune-mi, mi-am amintit eu sau m-am făcut că-mi amintesc, n-aţi avut aici o crimă? Acum vreun an sau poate ceva mai mult?

Se aplecă spre mine coborând glasul:

— Domnule Preston, vă rog să nu mi-o luaţi în nume de rău, dar vă rog să vorbiţi mai încet despre lucrul ăsta.

Arătă cu capul spre salon, unde însă nimeni nu părea că ne bagă în seamă.

— Ah, da, am spus coborând la rândul meu glasul. Îmi pare rău. Îmi dau seama că nu vreţi să se vorbească despre treaba asta.

— Într-adevăr, nu simţim nevoia să ni se amintească mereu, admise el. În orice caz, s-a întâmplat mai demult.

— Totuşi, am insistat ca orice om curios, trebuie să fi fost îngrozitor. Mă refer la poliţişti, reporteri. Aţi văzut cadavrul?

— Nu, spuse el categoric. Eram ocupat la bar, iar în ceea ce priveşte mulţimea de oameni care s-au perindat atunci pe-aici, mai ales reporteri, tot ce vă pot spune este că în noaptea aia am făcut vânzare bună. Niciodată localul n-a fost aşa de plin la ora patru dimineaţa. Ai fi zis că e Anul Nou.

Omul ăsta n-avea nimic să-mi spună. Şi chiar de-ar fi avut, n-ar fi făcut-o. Cu timpul înveţi să cunoşti oamenii.

— Deci, nu prea ştii mare lucru, mi-am exprimat eu dezamăgirea.

— Doar ce-am citit prin ziare.

Nu mai avea niciun rost să-mi pierd timpul. Mi-am propus să vin s-o văd pe Maggie Murphy, dar nu în aceeaşi zi.

— Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu dumneata, şi băutura a fost foarte bună.

I-am lăsat un bacşiş destul de mare ca să-şi amintească de mine şi cu altă ocazie.

Afară, bătrânelul era la acelaşi strat de flori. Nu părea că se mişcase de acolo. Am întors Chevroletul şi m-am îndreptat spre şoseaua 66.

Circulaţia era foarte aglomerată, aşa că am intrat în şirul nesfârşit de maşini, păstrând o viteză constantă de 60 de mile pe oră. Pe la unu şi jumătate am ajuns la periferia marelui oraş şi nu după mult timp am intrat pe Hamilton Street şi am început să caut un loc liber pentru parcare. Am avut noroc, pentru că la ora aceea unii se duceau să ia masa. Am găsit un loc chiar lângă blocul Dunphy, şi m-am dat jos din maşină mulţumit. Căldura pe care o suportasem în timpul călătoriei îmi tăiase pofta de mâncare, aşa că m-am îndreptat spre clădire, o uriaşă cutie dreptunghiulară ce se pierdea undeva în nori.

La nivelul străzii se întindea obişnuitul şir de magazine şi restaurante. Citisem odată o istorioară cu un tip care locuia într-un bloc din ăsta unde putea găsi tot ce-şi poate cineva dori pe lume. Putea mânca, bea, înota, îşi putea cumpăra alimente, haine, se putea tunde, îşi putea lustrui pantofii. Exista chiar şi un teatru şi un club pentru locatarii permanenţi. Tipul din povestire era scriitor, aşa că nici măcar nu trebuia să se ducă la lucru în altă parte. Încetul cu încetul a renunţat să mai iasă, până când în cele din urmă a început să-i fie frică să se mai depărteze de cuibul protector. Se temea acum până şi de cele mai obişnuite lucruri, cum ar fi circulaţia sau oamenii pe care nu-i cunoştea. Până la urmă a înnebunit şi s-a înecat în bazinul de înot încălzit. Procurorul a declarat că fusese o sinucidere provocată de un dezechilibru mintal, adăugând că nu putea găsi nicio altă explicaţie, fiind vorba de un individ care avea tot ce-şi poate dori cineva pe lume. Povestirea m-a cutremurat, şi, privind în sus către faţada netedă de beton, am simţit că mă trec fiori.

Am întrebat o fetişcană drăguţă de la chioşcul de ţigări unde era administraţia, şi m-a îndrumat către un birou din spatele clădirii. M-am îndreptat într-acolo şi am deschis o uşă exterioară de sticlă. O fată şedea la un birou atât de mic, încât te întrebai cum de rezistă sub greutatea maşinii de scris la care lucra.

— Bună ziua, spuse ea mecanic. Ce doriţi, vă rog? Avea vreo 18 ani şi o faţă ştearsă şi tristă. Mi-a făcut impresia că nu era o fiinţă, ci un accesoriu al maşinii de scris.

— Aş dori să vorbesc cu administratorul în legătură cu închirierea unui apartament.

— Nu avem nimic disponibil, răspunse ea automat. Dar dacă doriţi să ne lăsaţi numele şi adresa, vă vom trimite detalii complete în momentul în care se va elibera un apartament

— Eşti foarte amabilă, dar aş dori totuşi să vorbesc cu administratorul.

Păru ofensată şi asta a fost prima reacţie omenească de când intrasem în birou. Şi se datora faptului că săvârşisem greşeala de a nu

mă conforma sistemului.

— Asta nu schimbă cu nimic situaţia, spuse ea enervată, dar fiindcă insistaţi…

Şi apăsă pe butonul care făcea posibilă comunicarea cu şeful ei.

— Domnule Nelson, este aici un domn care insistă să-l primiţi. În legătură cu închirierea unui apartament… Da, ştiu, i-am spus,

Mă privi răutăcioasă, cu un aer de triumf.

— Cum vă numiţi, vă rog?

— Preston. Spune-i, te rog, că vin din Vale City, numai pentru a sta de vorbă cinci minute cu dânsul.

Ezită, apoi făcu ce o rugasem. Pe urmă spuse îmbufnată:

— Intraţi pe uşa de colo. Domnul Nelson nu vă poate acorda decât două minute.

Am intrat pe uşa indicată şi un domn s-a ridicat să mă salute.

— Bună ziua, domnule Preston. După câte ştiu, nu v-aţi anunţat dinainte şi, credeţi-mă, am un program foarte încărcat.

— Nu vă răpesc mult timp, domnule Nelson. Cercetez cauza morţii unuia dintre chiriaşii dumneavoastră, şi poate că mă puteţi ajuta.

— Cauza morţii unui chiriaş? repetă el mecanic. Dar secretara mi-a spus că…

— V-a spus că este vorba de închirierea unui apartament. Într-un fel, chiar despre asta şi e vorba. Şi, în fond, a fost un pretext foarte bun pentru ea. Sunt convins că doriţi ca discuţia să rămână numai între noi doi. Ştiţi cât de repede se răspândesc lucrurile astea şi cum sunt deformate.

— Înţeleg, desigur, înţeleg. V-aţi gândit foarte bine. Dar în legătură cu acest chiriaş, nu cred că vă pot ajuta. Aici locuiesc peste patru mii de oameni şi pe cei mai mulţi dintre ei nici nu i-am văzut la faţă.

Mi-a comunicat acest lucru cu un fel de mândrie reţinută. Era evident o chestiune de prestigiu ca administratorul imobilului să aibă cât mai puţine relaţii cu chiriaşii. Puteam citi viitorul pe chipul lui. Peste 50 de ani, sau poate chiar 20, un administrator nu va mai vedea pe niciunul din deţinuţi, vă rog să mă scuzaţi, chiriaşi. Şi dacă într-adevăr ne ţinem în pas cu progresul, poate că nu va mai fi nevoie să vadă nici clădirea pe care o administrează.

— Totuşi, domnule Nelson, cred că de acest chiriaş s-ar putea să vă amintiţi. Ştiţi, omul a fost asasinat.

S-a făcut alb la faţă. Şi-a scos foarte încet dintr-un buzunar interior o batistă albă ca neaua, care, după ce şi-a şters faţa transpirată, a devenit o cârpă murdară.

— Asasinat? repetă el sec. O crimă aici, la Dunphy?

— A, nu, l-am corectat eu. De fapt n-a fost asasinat aici, ci în Vale City. Dar pe vremea aceea s-a întâmplat să locuiască aici.

S-a încruntat la mine pe deasupra batistei umede.

— Domnule Preston, eu nu sunt un om sănătos. N-are niciun sens să veniţi aici şi să-mi spuneţi dintr-astea. Puteam să am un atac. Cum se numeşte chiriaşul acesta?

— Cum se numea, l-am corectat. Asta s-a întâmplat acum doi ani. Numele lui era Earnshaw, James Earnshaw.

De data asta şi-a revenit complet. Împăturindu-şi batista care devenise murdară, spuse:

— Cum pot să ştiu ce s-a întâmplat acum doi ani? Nici măcar nu eram eu administrator pe vremea aceea.

— Oh, am exclamat foarte dezamăgit.

Nu mă prefăceam. Eram într-adevăr foarte dezamăgit.

— Cine era administrator pe atunci?

— Nimeni. Societatea anonimă care deţine clădirea se ocupa de închirieri direct prin biroul lor central. Pe urmă au văzut că le răpeşte prea mult timp şi au căutat pe cineva competent.

A încercat să nu zâmbească în timp ce se descria astfel.

— Felicitări. Unde se află această societate anonimă?

— Credeţi-mă, vă pierdeţi timpul degeaba. Ei nu ţin…

Dar privirea mea ostilă l-a făcut îndată să-şi piardă elanul.

— Trebuie să înţeleg că nu doriţi să vă oferiţi sprijinul într-un caz de crimă? Sau că blocul Dunphy doreşte să pună piedici justiţiei? Mă gândesc cu plăcere la ce-o să spună ziarele despre asta.

— Destul. Nu mai suport situaţia asta. Compania Dunphy Realty, colţ cu Hudson.

— Mulţumesc.

Am ieşit. Fata cea ursuză mi-a aruncat o privire inexpresivă.

— Ai grijă de şeful dumitale, i-am sugerat. Cred că n-o să apuce sfârşitul zilei pe căldura asta.

Strada Hudson era la celălalt capăt al oraşului, aşa că am avut şi eu porţia mea de enervare până am ajuns acolo. Compania îşi avea sediul la etajul 14, bineînţeles. Am urcat cu ascensorul rapid, şi ca de obicei am fost surprins că am ajuns înainte de a-mi da seama că am pornit. Compania Dunphy Realty era menţionată într-o listă alături de multe altele, pe indicatorul din lemn de santal care se afla la exteriorul uşilor izolate acustic. Înăuntru era un vacarm teribil de oameni agitaţi. M-am aplecat peste ghişeul îmbrăcat în piele cu tăbliţa „Informaţii” şi m-am uitat insistent la o brunetă care n-a rămas deloc indiferentă. M-a întrebat ce doream şi apoi am glumit puţin pe tema asta. Când i-am spus ce doream de-adevăratelea, a devenit indiferentă şi m-a îndrumat către o încăpere de dimensiunile unui dulap de ţinut mături. Un tânăr blond s-a ridicat sau mai degrabă a sărit de pe scaun. Mi-a spus că se numeşte Penny şi că este bucuros, da, bucuros, să facă tot ce poate pentru mine. Dar tot ce putea face nu însemna nimic precis în legătură cu blocul Dunphy. El, personal, nu cunoştea cazul. Acum doi ani nu

lucra acolo. Compania nu păstra fişele foştilor chiriaşi mai mult de un an. L-am rugat să verifice. A verificat.

— Îmi pare nespus de rău, domnule Preston, dar vă rog să înţelegeţi că nu are niciun rost să păstrăm hârtii inutile. Chiar şi în acest caz atât de neplă… atât de neobişnuit.

Sigur că înţelegeam. Şi dacă se întâmpla să am nevoie de vreo informaţie pe care compania şi mai ales el, domnul Penny, mi-o putea da, să nu ezit şi să apelez la el. Aproape fără să-mi dau seama, m-am trezit din nou afară, pe trotuarul încins, întrebându-mă ce pornire nebunească mă adusese aici.

Dar pentru că tot eram în Los Angeles, trebuia să profit din plin de vizita mea. Lucrul de care aveam nevoie în momentul acela era un telefon. Dar nu orice fel de telefon, ci unul anume. Un telefon cu sau fără cabină, dar undeva înăuntru. Şi nu oriunde, ci undeva lângă o tejghea lungă de bar, în spatele căreia un barman amabil serveşte bere rece oamenilor care aşteaptă să folosească telefonul. Iar în Los Angeles asemenea locuri sunt foarte numeroase, ceea ce constituie şi una dintre atracţiile civilizate ale oraşului. Nefiind chiar un străin în oraş, ştiam unde să găsesc un astfel de telefon, doar la câţiva paşi de locul unde mă aflam. Şi după câteva minute, eram cu nasul vârât în spuma de zero grade în timp ce berea rece aluneca pe gâtlejul meu recunoscător.

— Cred că v-a fost foarte sete, chicoti barmanul.

— Mare descoperire, telefonul, am spus eu solemn.

M-a privit de două ori, a tras concluzia că sunt un client cam ţicnit şi şi-a găsit ceva de lucru la celălalt capăt al tejghelei. Mi-am luat berea şi m-am dus la telefon. Alături erau câteva cărţi de telefon. Mi se părea că din moment ce mă aflam în oraş puteam să-l caut şi pe Elmo Davis. Vreau să spun, pe avocatul care se ocupase de vânzarea localului „La patru călăreţi”, când Dee îl cumpărase cu doi ani în urmă.

Numele societăţii pe care o reprezentase atunci eră A. B. Amusements, şi probabil că nu ştia despre povestea asta mai mult decât barmanul care în acel moment mă urmărea îngrijorat să vadă dacă nu cumva am de gând să smulg telefonul din perete. Avea şi motive să fie îngrijorat. Cartea de telefon era veche de cinci ani. Un nume ca Davis e uşor de găsit, dificultatea apare numai când vrei să cauţi un anume Davis. În cartea de telefon în care mă uitam erau patru pagini cu numele Davis. Printre ei nu era niciun Elmo, dar erau trei Davis E., toţi cu profesiuni legate în vreun fel de justiţie. Primul pe care l-am sunat a spus că nu-l cheamă Elmo. Lucrul acesta m-a iritat. Până la urmă am aflat că era Egbert. A doua oară însă l-am nimerit.

— Sunteţi domnul Elmo Davis? am întrebat.

— Da. Ce doriţi, vă rog?

Am făcut o piruetă, dar am surprins privirea barmanului şi m-am liniştit brusc.

— Aş dori să stau de vorbă cu dumneavoastră. Sunt în Los Angeles numai pentru o oră. Nu vă răpesc decât cinci minute.

La început s-a enervat spunând că era foarte ocupat, dar până la urmă a acceptat să-mi acorde cinci minute dacă mă duceam la el imediat.

Am pus receptorul în furcă, m-am dus cu berea înapoi la tejghea, şi m-am postat în faţa barmanului care mă privea atent.

— În sănătatea lui Alexander Graham Bell, am închinat eu, dând pe gât berea care mai rămăsese în pahar.

Cred că dacă aş mai fi stat încă un minut, ar fi chemat poliţia.

CAPITOLUL VIII

Avocaţii se împart în tot felul de categorii, ceea ce se întâmplă de altfel în orice altă meserie. Dacă stai şi asculţi ce zice lumea, ai crede că avocatul fiecăruia nu mai are decât un pas până la Curtea Supremă. În realitate, lucrurile stau cu totul altfel. Există avocaţi buni şi proşti, avocaţi străluciţi şi rataţi. Cei străluciţi nu sunt toţi pricepuţi, după cum nu toţi avocaţii rataţi sunt proşti. Unii lucrează singuri, alţii în asociaţii. Există şi criminalişti, dar din cauza meseriei lor nu sunt prea cunoscuţi.

Elmo Davis părea să fie dintre aceia care au reuşit. Se ocupa de afacerile mai multor societăţi, şi birourile lui ocupau două etaje. Am încercat mai întâi la primul dintre etaje, dar am fost trimis mai sus. M-am oprit în faţa unei tejghele de cristal negru pe care era o călimară aurită, fără pic de cerneală.

— Aveţi nevoie de un stilou?

Vocea era teribil de rece. M-am uitat la fata căreia îi aparţinea. Era tot atât de rece, glacială chiar, cu o faţă machiată foarte palid şi cu un păr blond rar. Ca să adauge o tentă de culoare la ansamblu, purta o bluză albă de croială bărbătească şi o fustă gri închis. Probabil că ştia o mulţime de lucruri despre legi, altfel nu văd de ce era angajată aici, când locul ei părea să fie mai degrabă în filmele de groază.

— Nu. Doresc să-l văd pe domnul Davis. Mă numesc Preston.

Mă privi. Ochii ei păreau două bucăţele de gheaţă.

— Regret, dar domnul Davis este foarte ocupat. Dacă doriţi, vă pot fixa o audienţă.

A tras un suport mecanic pe care era fixată o placă de sticlă şi s-a uitat pe o listă bătută la maşină.

— Nu am pe nimeni cu numele Preston pe listă. Domnul Davis insistă întotdeauna ca…

— Doamnă, am întrerupt-o eu cu blândeţe. Îmi face mare plăcere să stau de vorbă cu dumneata, dar n-am vreme de pierdut. Acum douăzeci de minute am vorbit la telefon cu domnul Davis personal şi am fixat această întâlnire. Aşa că ori mă conduci la el, ori chemi pe cineva care poate face ceva.

A împins destul de brutal suportul mecanic la loc, încât m-am temut că placa de sticlă se va sparge.

— Aşteptaţi, s-a răstit ea.

A dispărut pe o uşă albă de stejar. S-a întors după un moment şi a ridicat tejgheaua la celălalt capăt.

— O să vorbiţi cu secretara personală a domnului Davis.

După felul în care a spus-o, era limpede că secretara personală a

domnului Davis ştia exact cum trebuie să se poarte cu tipi ca mine. Am urmat-o supus până la uşa de la capătul coridorului. A bătut la uşă şi a aşteptat să fie poftită înăuntru.

— Acesta este omul despre care v-am vorbit, domnişoară Peters.

Nu s-a dat la o parte din drum, aşa că am fost nevoit să mă strecor pe lângă ea. Primul lucru pe care l-am văzut a fost fata care stătea lângă fereastră. Al doilea lucru pe care l-am văzut a fost tot ea. Aveai şi ce vedea. Stătea şi mă cântărea cu o privire amuzată în timp ce o studiam. Era înaltă, zveltă fără să fie slabă. Părul arămiu îi cădea în valuri mari în jurul feţei ovale. Avea ochi verzi, bineînţeles, şi un nas bine desenat, nu cârn, buze cărnoase şi calde, uşor întredeschise pe dinţii strălucitori.

— Nu obişnuiţi să spuneţi nimic? mă ironiză ea.

— Sunt momente când vorbeşti şi momente când priveşti, i-am răspuns. Şi acum tocmai priveam.

Râse plăcut, muzical.

— Dacă vă închipuiţi că asta o să vă ajute să pătrundeţi la domnul Davis, vă înşelaţi. Au mai încercat şi alţii.

Am dat din cap. Purta un taior de olandă, verde deschis. Cu toate că era croit sobru, nu reuşea să-i ascundă linia splendidă a trupului.

— Iubito, o fac numai pentru plăcerea mea. Nu am nevoie de niciun ajutor pentru a intra la domnul Davis, întrevederea cu el e fixată.

— Nu cred, mă contrazise ea. Aş fi prima care ar şti.

De abia acum am privit în jurul meu. Mă întrebam cât ar costa să dai întâlnire unei fete care avea propriul ei birou lambrisat, cu un covor pe jos în care te afundai până la glezne.

— Nu ţi-a spus?! N-au trecut mai mult de douăzeci de minute de când am vorbit cu el la telefon.

A dat din cap şi părul arămiu s-a unduit uşor.

— Nu. Toate chemările telefonice le primesc eu. Vedeţi?

Mi-a arătat cele trei telefoane de pe birou. Unul din ele avea dedesubt o cutie cu mai multe butoane.

— Domnişoară Peters, înţeleg că trebuie să-i aperi interesele, dar n-ar fi putut să-mi spună că nu mă poate primi? Întreabă-l.

Acum ezita, puţin descumpănită.

— Bine, dacă insistaţi. La ce număr aţi sunat?

— La…

Nu mi l-am putut aminti, dar spre norocul meu îl notasem. M-am scotocit prin buzunare, am găsit hârtia şi i-am citit-o. Păru surprinsă.

— Dar acesta e numărul lui secret. Cum l-aţi aflat?

— N-a fost uşor, am recunoscut. A trebuit să-l caut într-o carte de telefon, într-un bar în oraş. Să-mi tot fi luat vreo două minute.

În clipa când înţelese, orice urmă de suspiciune îi dispăru din privire.

— Ah, da, se mai întâmplă, trebuie să fi fost foarte veche. Numărul acesta n-a mai fost înregistrat de câţiva ani în cărţile de telefon. Se pare că aţi obţinut imposibilul, domnule Preston.

— N-aş fi ajuns atât de departe, dacă aceea… dacă cealaltă domnişoară ar fi ştiut cum să procedeze.

Râse din nou, iar eu am ajuns la concluzia că-mi făcea plăcere să fiu în preajma domnişoarei Peters.

— V-a necăjit? Nu trebuie s-o învinuiţi prea tare. Ăsta e unul din motivele pentru care a fost angajată aici.

— Vai, dar n-o acuz, m-am arătat mărinimos. Cred că-i merge cam prost de când nu se mai fac filme de groază.

Şi-a lăsat capul în jos pentru a apăsa pe unul din butoanele de sub telefonul din mijloc, aşa că n-am putut vedea dacă a zâmbit sau nu.

— Un domn Preston se află la mine în birou, domnule Davis. Se pare că a vorbit cu dumneavoastră la telefonul secret. Da, imediat.

Traversă camera cu pas uşor şi graţios, făcându-mi semn s-o urmez. Tocmai când era pe punctul de a deschide uşa, i-am pus mâna pe braţ şi am oprit-o.

— O clipă. Voi ieşi tot pe uşa asta?

— De ce?

Dar nu mi-a îndepărtat mâna.

— Fiindcă aş dori să mai stăm de vorbă, i-am răspuns cinstit.

Ochii ei verzi m-au privit gânditori.

— Ieşiţi tot pe aici. Să-i spuneţi că aţi lăsat ceva în biroul meu.

Apoi a deschis uşa şi am intrat în biroul lui Elmo Davis.

Nu spun că este cea mai mare încăpere din lume. Am văzut altele mai mari, stadioane sau circuri, şi altele câteva. Părea că se întinde în toate direcţiile. Departe, în zare, un om şedea în spatele unui birou de mărimea unui tanc Sherman. Mă refer la birou, nu la om. Mi-am început lunga călătorie de-a curmezişul câtorva pogoane de covor, gata s-o iau la fugă în cazul în care vreun gangster m-ar fi atacat înainte de a fi parcurs cele cincisprezece mile.

— Domnul Preston?

Davis era un bărbat foarte scund. De abia când m-am apropiat, am văzut că stătea în picioare. Şi asta te făcea să-ţi dai seama că era şi mai mic decât părea. O faţă uscată şi zbârcită mă cerceta de după ochelari de aur. Nu mi-a întins mâna.

— Domnule Preston, repetă el, sunt un om foarte ocupat. Spuneţi-mi cum aţi aflat numărul meu secret?

I-am povestit şi lui despre bar.

— Înţeleg. Aţi vrea să fiţi atât de bun să-mi spuneţi numele barului?

Am început să spun, dar m-am oprit fiindcă îmi venise o idee:

— Desigur, cu plăcere, dar ce-ar fi să-mi spuneţi dumneavoastră mai întâi ceva, domnule Davis?

Păru ofensat. Când ai un birou cât o sală de congres, nu eşti obişnuit ca oamenii să ţi se împotrivească.

— Ce anume? întrebă cu o voce ascuţită.

— Domnule Davis, singurul motiv pentru care aţi acceptat să mă vedeţi a fost de a afla unde v-am găsit numărul de telefon. Just?

— Da. Nu vă cunosc şi nici nu doresc să vă cunosc. Dar merita să irosesc două minute pentru a afla cum aţi obţinut numărul meu. Adresa barului, vă rog, şi pe urma puteţi pleca.

Era de un calm impresionant. N-a schiţat nici cel mai mic zâmbet. Trebuia să înţeleg că el, Elmo Davis, era atât de puternic, încât nici nu putea fi vorba să te împotriveşti când lua vreo hotărâre. Dar trebuia să scot de la el nişte informaţii. Dând din cap cu tristeţe, m-am tolănit pe un fotoliu de lângă birou.

— Domnule Davis, am spus, v-aţi izolat în acest birou şi începeţi să nu-i mai înţelegeţi pe oameni. Voi pleca numai după ce voi obţine de la dumneavoastră ceea ce doresc. Altfel voi scrie cu mâna mea numărul dumneavoastră de telefon pe toate panourile de afişaj din oraş,

— Nu fi copil, se irită el. Cu ce te-ai alege?

— Cu nimic, am admis. Dar sunt un tip insistent. Deţineţi nişte informaţii de care am nevoie. Şi în ceea ce priveşte comportarea mea copilărească, să ştii că suntem o pereche grozavă.

Scoase o exclamaţie de nerăbdare şi scrâşni din dinţi Apoi brusc se aşeză.

— Ce anume doreşti? se răsti el. Dar, bagă de seamă, dacă ceea ce vrei să afli se referă la secretul profesional al vreunui client, îţi pierzi vremea.

— De acord. Acum vreo doi ani ai acţionat ca intermediar în vânzarea unei proprietăţi de pe Pioneer Street din oraşul Monkton. Ai reprezentat firma. A. B. Amusements. Cumpărătorul se numea Dee. Îţi aminteşti?

Pufni arţăgos.

— Să-mi amintesc? De ce mi-aş aminti? Nu mă ocup niciodată personal de asemenea probleme. Oamenii mei, şi aici făcu un gest larg cu mâna, fac probabil cincizeci de asemenea tranzacţii pe lună. E foarte posibil ca nici măcar persoana care a încheiat afacerea să nu-şi mai amintească şi cu atât mai puţin eu însumi.

— N-ai vrea să nu mai faci pe grozavul? i-am sugerat. Presupun că păstrezi dosarele, nu?

— Domnişoară Peters, lătră el iritat, vreau dosarul unei vânzări efectuate pentru firma A. B. Amusements. Este vorba de un local de pe Pioneer Street din oraşul Monkton. Cumpărător, Dee. Afacerea a fost încheiată acum vreo doi ani.

Apoi, uitându-se la mine:

— La ce număr se află proprietatea?
— La numărul 925. Se numeşte „La patru călăreţi”.
— Ai auzit, domnişoară Peters. „La patru călăreţi”. Şi să ştii că mă grăbesc.
Am aşteptat în tăcere aproape un minut. Davis nu era genul de om care să se apuce să facă conversaţie pentru ca să treacă timpul. Îşi fixase privirea undeva departe, dincolo de mine, într-un punct din celălalt capăt al camerei. Iar eu am privit un tablou de pe peretele opus, din faţa mea, care părea să reprezinte un cap de om. Cel puţin unele părţi ale pânzei asta reprezentau. Fără îndoială că ceea ce vedeam în partea dreaptă era o ureche, iar sus în vârf parcă era părul. Sau măcar o parte din păr. Cealaltă parte reprezenta o îngrămădire de pătrate şi cercuri galbene şi negre. Mai era şi un ochi, numai că părea să crească pe o tulpină în locul unde ar fi trebuit să fie cealaltă ureche. Tabloul nu mi-a plăcut. Totuşi am apreciat umorul autorului. Cred că m-aş fi înţeles bine cu el. Era ceva să-l convingi pe unul cu banii lui Elmo Davis că tocmai aceea era pictura care-i trebuie în birou. Da, m-aş fi înţeles bine cu un om ca el.
Uşa s-a deschis şi a intrat încântătoarea domnişoară Peters. Cred că şi cu ea m-aş fi înţeles bine. Cu condiţia să mi se ofere ocazia. Davis nici nu s-a uitat în timp ce ea se apropia de biroul său, în schimb priveam eu pentru amândoi. A pus un dosar înaintea lui. Davis nu i-a mulţumit şi a început a-l răsfoi. Când ea s-a întors să plece, s-a uitat la mine uşor uimită, apoi a ieşit.
— Foarte bine. (Vocea ascuţită a lui Davis mi-a întrerupt gândurile plăcute.) Se pare că ai dreptate. Noi am încheiat tranzacţia. Şi ce doreşti?
— Mă interesează firma A. B. Amusements, i-am spus eu.
— În cazul acesta, adresează-te lor, nu mie.
— Aş face-o bucuros, l-am asigurat, dacă mi-ai spune cine sunt.
— Afacerile clienţilor nu le discut cu oricine se întâmplă să intre în biroul meu, spuse el sfidător.
— Eu nu doresc să discut despre afacerile lor, am replicat. Vreau să ştiu doar cine sunt. Ce motiv ai să le ascunzi identitatea, domnule Davis? Sau poate că e vorba de ceva ilegal?
— Ilegal? Prostii. Cum îndrăzneşti să insinuezi aşa ceva?
— Nu insinuez nimic. Dar am motive, motive serioase, să cred că sunt nişte asasini, domnule Davis. Oameni cu care poliţia ar dori să stea de vorbă. Desigur, dacă refuzi să colaborezi, nu mă îndoiesc că se poate emite o citaţie. Speram însă că nu doreşti aşa ceva asociat cu firma dumitale.
— Poliţie, citaţie, mormăi el. Dar cine şi ce eşti dumneata? Dacă eşti de la poliţie, nu trebuia decât s-o spui.
— În regulă. Nu sunt de la poliţie. Poftim, uite cine sunt.

Mi-am scos legitimaţia şi i-am întins-o. A privit-o, şi-a strâns buzele şi mi-a înapoiat-o.

— Şi ce treabă ar avea poliţia? se interesă el. Orice ar fi, nu-mi poate aduce nici cel mai mic prejudiciu.

— Nu, probabil că nu, am admis. Dar ar fi preferabil din punctul dumitale de vedere dacă nu ai fi implicat deloc în această afacere. Dacă îi găsesc pe cei de la firma A. B. Amusements, nu va fi nevoie să spun cum am dat de ei. În felul acesta, nimeni nu va şti că ai vreun amestec şi toată lumea va fi mulţumită.

— Te-am întrebat ce treabă are poliţia? repetă el.

— Ei bine, sunt mai multe lucruri. Pornografie şi încă vreo câteva din astea. Şi mai e şi o crimă, domnule Davis.

— Crimă?

— Da, un om a fost asasinat. Cred că cei de la A. B. Amusements ştiu ceva, trebuie doar să-i găsim.

— Înţeleg. Şi mă asiguri că n-o să mai aud nimic despre afacerea asta dacă-ţi spun numele lor?

— Nu, i-am spus eu cinstit. Nu-ţi pot garanta asta. Te asigur că n-o să pomenesc de dumneata, dar nu pot şti cât de departe va merge poliţia cu cercetările.

— Bine, a spus el, spre surprinderea mea. Dacă nu mi-ai fi vorbit deschis, aş fi pus dosarul la loc. Dar pentru că promisiunea dumitale mi se pare cinstită, sunt de acord să colaborez.

Se spune că viaţa e plină de surprize.

— Ai un creion? Atunci notează: Firma era condusă de două persoane. Domnul şi doamna James Earnshaw.

Creionul s-a oprit singur. Davis mi-a aruncat o privire fugară.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, am răspuns grăbit. E şi vreo adresă?

— Da, o am aici. Ce ciudat!

— Ce e ciudat?

— Nimic... — şi după felul în care şi-a strâns buzele, am înţeles că subiectul era închis. Adresa este, sau era atunci: blocul Dunphy, nr. 2727.

James Earnshaw, blocul Dunphy, nr. 2727. Era ca un vis care se repeta. Numai că acum aveam şi o doamnă Earnshaw. Şi tare aş fi dorit să stau de vorbă cu ea.

Davis se uita în hârtiile din faţa lui. Eram cufundat în gândurile mele, aşa că am tresărit când l-am auzit:

— Crimă ai spus, nu?

— Exact, domnule Davis. Pentru că m-ai ajutat, o să-ţi spun mai mult. Cel care a fost asasinat se numea James Earnshaw şi adresa lui corespunde întocmai cu cea pe care mi-ai dat-o.

Îşi lăsă capul pe spate şi mă privi prin ochelari, mijindu-şi ochii.

— Ascultă, tinere, nu cumva vrei să spui, în felul dumitale curios, că mi-am pierdut timpul în zadar?

— Nu, domnule, l-am asigurat cu căldură. Nu dumneata ţi-ai pierdut timpul, ci eu. Speram că informaţiile pe care le-aş fi căpătat să mă ducă la persoanele care ar fi putut să mă ajute să dau de urma celui care l-a omorât pe James Earnshaw. Se pare însă că cercul s-a închis şi asta înseamnă că trebuie s-o iau de la capăt. În orice caz, nu e vina dumitale. Apreciez, desigur…

— Stai jos!

Tocmai mă ridicam în picioare, dar când Elmo Davis îţi spune să stai jos, stai. Aşa că m-am aşezat.

— Spune-mi ce ştii despre Earnshaw, mă invită el. De ce să fi vrut cineva să-l omoare? Era bogat?

— Nu ştiu, am mărturisit eu. Sigur, trebuie să fi luat ceva bani vânzând localul „La patru călăreţi". Dar nu ştiu câţi.

Nu se oferi să-mi comunice suma.

— Şi doamna Earnshaw? Ce ştii despre ea? insistă el.

— N-am ştiut de existenţa ei până adineauri, am recunoscut. Ea este cea pe care trebuie s-o găsesc acum.

— S-ar putea să ai noroc, zise el vesel frecându-şi mâinile.

Dacă era să te iei după aparenţe, Elmo Davis devenise interesat.

— Mi-ai trezit curiozitatea, domnule Preston, la naiba dacă nu mi-ai trezit-o. Ştii de ce?

— Nu, domnule.

— Probabil că în ochii dumitale arăt şi mă port ca un avocat important dintr-un oraş mare. Impresia e justă, căci chiar asta şi sunt, dar nu eşti atât de naiv încât să-ţi închipui că mi s-a oferit totul pe tavă după ce am absolvit facultatea?

— Nu. Îmi închipui că ai şi muncit puţin.

— Ha!

Exclamaţia sună scurt, ca o explozie, şi odată cu ea sări de pe scaun şi începu să se plimbe în jurul biroului.

— Puţină muncă, ai spus? Ha! Am muncit 10-12 ore pe zi până să încep să fac oarecare impresie.

Nimic nu e mai dezgustător decât să asculţi un om bătrân pălăvrăgind despre succesul său în carieră. Mă păcălise. Aş fi jurat că se apucă să-mi povestească despre strădaniile sale din tinereţe. N-am spus nimic; mi s-a părut că nu se aştepta să fac vreun comentariu.

— Nu, ceea ce voiam să-ţi spun este următorul lucru. La începutul carierei mele am lucrat pentru o firmă de detectivi particulari. Oameni ca dumneata. În timpul acelor trei sau patru ani, am învăţat mai multe lucruri despre legi şi despre oameni decât în orice altă etapă a carierei mele. Şi astăzi mai profit de pe urma experienţei pe care am căpătat-o atunci. Singura deosebire este că astăzi nu mă mai pasionează

asemenea lucruri. Mă urmăreşti?

— Domnule Davis, am început rar, cred că nu vei găsi nimic interesant în istoria asta.

— Fleacuri. Şi nu mai fi atât de independent. Oamenii au întotdeauna nevoie de un avocat inteligent. Iar eu sunt un avocat foarte inteligent, domnule Preston. Şi, pe deasupra, deţin nişte informaţii pe care dumneata nu le ai.

Şi, dacă le voiam, trebuia să-i cânt în strună.

— Fireşte, numai un prost refuză să fie ajutat.

— Cred că aş putea să te ajut.

Se aplecă peste birou şi spuse:

— Domnişoară Peters, trimite-l imediat la mine pe Harvey Robbins.

După care mă bătu pe umăr. Atitudinea lui faţă de mine se schimbase cu 360 de grade.

— Ai făcut bine că nu mi-ai refuzat ajutorul, mă aprobă el. Să vedem ce putem face. Bagă de seamă, nu îţi promit nimic. Dar, cel puţin, s-ar putea să te scutesc de nişte investigaţii nefolositoare.

Avea dreptate. M-am apucat din nou să studiez tabloul, dar nici de data asta nu mi-a plăcut mai mult. S-au auzit două bătăi în uşă. Dar nu la cea care ducea spre biroul domnişoarei Peters.

— Intră.

Uşa s-a deschis şi în cameră a pătruns un bărbat de vreo 35 de ani, rumen şi trupeş. Nu mi-a aruncat nicio privire, ochii fiindu-i aţintiţi la figura de pasăre din spatele biroului uriaş.

— Harvey, ţi-l prezint pe domnul Preston. Îl ajut într-o afacere.

De abia acum a avut ochi şi pentru mine şi mi-a întins o mână caldă şi sinceră, ca unuia care era ajutat de Elmo Davis.

— Încântat de cunoştinţă, spuse cu entuziasm.

Am mormăit şi eu ceva la fel de stupid şi m-am aşezat la loc.

— Harvey, îţi aminteşti de tranzacţia „La patru călăreţi”?

Davis vorbise pe un ton sigur de sine şi aştepta reacţia subalternului său. Harvey îşi jucă cu inteligenţă nedumerirea.

— „La patru călăreţi”, domnule? Daţi-mi voie să mă gândesc, ah, da era… era romanul la care am obţinut dreptul de filmare pentru… — mă privi şi se opri – pentru studioul acela important?

Davis schiţă un zâmbet foarte vag.

— Nu, Harvey, se frământă el. Nu era un roman.

— Îmi sună foarte cunoscut, domnule. Poate dacă aş arunca o privire în dosar?

Dar şeful nu i-l dădu.

— Cel care vindea se numea Earnshaw. Îţi aminteşti? Cu doi ani în urmă.

Chipul lui Robbins luase o înfăţişare nefericită.

— Acum doi ani spuneţi, domnule? Nu-mi amintesc. Earnshaw?

— În regulă, renunţă Davis dezgustat. Voi, tinerii din ziua de azi, dă-mi voie să-ţi spun, nici nu ştiţi că v-aţi născut. Sunteţi atât de ocupaţi – dar nu uita că eu sunt acela care vă dau de lucru – încât nu vă puteţi aminti ce-aţi făcut cu doi ani în urmă. Când eram de vârsta dumitale, lucrurile stăteau altfel. Afacerile nu picau din cer pe vremea aceea. Dacă m-ar fi întrebat cineva ce făcusem cu doi ani în urmă, i-aş fi putut spune nu numai numele ambelor părţi implicate, dar până şi cele mai mici amănunte ale tranzacţiei. Poftim.

Îi împinse dosarul cu un gest plin de dispreţ. Harvey Robbins se uită prin hârtii.

— Da, bâigui el, eu m-am ocupat.

— Asta ştim şi noi; se răsti Davis. De aceea te-am chemat aici. Îţi aminteşti acum?

— A fost o tranzacţie foarte corectă, spuse Robbins rar. Plata s-a făcut integral şi în numerar. Totul n-a durat decât câteva ore. N-a fost nimic deosebit, domnule.

Davis plescăi iritat. Personal, am socotit că se purta exagerat de dur cu bietul Harvey. Şi asta numai fiindcă voia s-o facă pe detectivul.

— I-ai cunoscut pe oamenii aceia? insistă el.

— Da, desigur. În nota aceasta este consemnată întâlnirea care a avut loc, aici, în birourile noastre. Domnul şi Doamna Earnshaw au fost de faţă. Întâlnirea făcea parte din rutina obişnuită, iar eu le-am explicat câteva articole mai complicate ale legii înainte ca să semneze vânzarea. Nu există nicio notă care să consemneze ceva neobişnuit.

Mă privi ca şi cum ar fi vrut să-l sprijin, dar nu l-am putut ajuta.

— Nimeni n-a spus că a fost ceva neobişnuit, remarcă Davis iritat. Ţi-i aminteşti pe cei doi?

Harvey ridică din umeri. Era învins.

— Nu, domnule, nu mi-i amintesc. În biroul meu intră şi ies în fiecare zi tot felul de oameni. Mi-aş putea aminti de cineva după câteva zile sau după câteva săptămâni chiar. Dar după doi ani? Nu domnule, îmi este cu neputinţă.

Arăta atât de nenorocit, încât m-am gândit să-l scot din încurcătură.

— Domnule Robbins, ştiţi la ce dată a avut loc acea întâlnire în biroul dumneavoastră?

De data asta putea fi folositor.

— Sigur, domnule Preston, e notat aici. 26 martie.

Mi-am notat-o, nu pentru că aş fi putut s-o uit, dar în felul ăsta Robbins îşi putea închipui că mi-a fost de folos. Mă privi cu recunoştinţă.

— În regulă, Harvey, spuse şeful lui. Să lăsăm asta.

— Da, domnule, mulţumesc. Doriţi să mă mai întrebaţi ceva?

Era foarte dornic să plece, dar lui Davis îi veni o altă idee.

— Da, doresc, şi bătrânul mă privi triumfător. Nu te ocupi cumva

de afacerile Companiei Dunphy Realty?

Am devenit atent. Poate că, până la urmă, întrevederea nu era complet inutilă. Harvey s-a repezit la noul subiect.

— Păi… da. Da, domnule. Adică, oamenii mei se ocupă.

— Ai observat din dosar că adresa pe care a dat-o familia Earnshaw era la blocul Dunphy?

— Da, am văzut. Dar nu mi-a atras atenţia ca ceva deosebit de…

— Şi acum, ascultă aici: domnul Earnshaw, cu domiciliul la blocul Dunphy, a fost asasinat. Când ai spus că s-a întâmplat, domnule Preston?

— Acum doi ani, la 18 aprilie.

De abia acum Robbins înţelese despre ce-i vorba.

— Înţeleg. Numai la câteva săptămâni după tranzacţie.

— Exact 23 de zile, am mormăit.

Davis tuşi şi mă privi îngrijorat, ca nu cumva să preiau interogatoriul.

Am cedat – doar era la el în birou.

— Nu te-a frapat, atunci, ca o coincidenţă stranie? Nu ţi-ai amintit măcar că ai tratat cu el doar cu câteva zile înainte de a fi ucis?

Privirea lui Harvey era total inexpresivă.

— Domnule Davis, probabil că aş fi avut o reacţie dacă aş fi ştiut că omul a fost asasinat. De fapt, sunt sigur că aş fi avut. Dar nu-mi amintesc să fi ştiut vreodată că a fost omorât.

— Vai de mine, Harvey, dar eşti nemaipomenit. (Davis începuse să se ambaleze.) Îmi închipui că citeşti ziarele, nu? Ai auzit de programul spaţial? Ştii că din patru în patru ani se fac alegeri prezidenţiale?

Harvey Robbins îşi muşcă buzele şi am înţeles că nu mai putea tolera situaţia.

— Domnule Davis, citesc trei ziare pe zi. Nu unul, trei. Sunt tot atât de bine informat ca oricare om din oraşul acesta.

Era cât pe aci să spună ceva ce ar fi regretat mai târziu, dar bătrânul Davis nu-i dădu ocazia.

— Şi cu toate astea, nişte indivizi îţi măcelăresc clienţii, clienţii *mei,* şi lucrul ăsta îţi scapă?

— Domnule Davis, am intervenit eu, în primul rând, acest Earnshaw nu a fost omorât în Los Angeles. A fost găsit în Vale City. Aici, în Los Angeles, aveţi destule acte de violenţă care să umple spaţiul pentru ştirile importante. O scurtă notă din Vale City a fost probabil îngropată undeva, la sfârşitul paginii a 12-a. Şi, în al doilea rând, pe acest Earnshaw nu l-a văzut nimeni în blocul Dunphy. Aşa că nu au existat probabil amănunte care să atragă atenţia. Nimeni nu l-a cunoscut, nimeni nu-l văzuse vreodată, aşa că ziarele de aici nu aveau niciun motiv să insiste. De fapt, până când l-am cunoscut pe domnul Robbins, nu am vorbit cu nimeni care să-l fi văzut pe Earnshaw în

carne şi oase. Nu l-a văzut când era în viaţă, vreau să spun.

Davis fumega, dar înţelese ce voiam să spun. În timp ce se calma, l-am întrebat pe Robbins:

— Spuneţi-mi, dacă aţi vedea o fotografie a acestui om, credeţi că ar exista vreo posibilitate de a-l recunoaşte?

Dădu din umeri neajutorat.

— Îmi pare rău, domnule Preston, mi-ar face plăcere să vă ajut dacă aş putea. Dar înţelegeţi în ce situaţie mă aflu. O convorbire de o oră cu acest om, acum doi ani.

Din păcate, îl înţelegeam prea bine.

— Desigur, am admis descurajat. N-aţi putea face o identificare absolut sigură, nu?

Întinse mâinile în lături, în semn de scuză. Zece minute mai devreme Harvey Robbins era probabil un om plin de încredere şi de vitalitate, dar în acest scurt interval fusese adus în situaţia unui om care nu ştia şi nu-şi amintea nimic. Şi toate astea fără motiv.

— Nu vă necăjiţi, domnule Robbins, l-am încurajat. Eu nu-mi pot aminti niciodată ce s-a petrecut cu o săptămână în urmă. Dar există un lucru pe care ni l-aţi putea spune.

— Dacă îmi stă în putinţă.

— Aţi mai avut şi vreo altă adresă a familiei Earnshaw? Dinainte sau după cea de la blocul Dunphy?

Îşi trase dosarul de sub braţ şi se uită repede prin hârtii.

— Da. Este notată aici. Doamna Earnshaw putea fi găsită în Pioneer Street la Nr. 925, apartamentul C. Dar asta este…

Se mai uită odată în dosar.

— Da, domnule Robbins, am spus cu tristeţe. Este adresa localului „La patru călăreţi”. Sunt câteva apartamente la etaj. Totuşi, s-ar putea să-mi fie de folos.

Încuviinţă sceptic şi ieşi din birou. Davis începu să chicotească.

— Sigur, nu sunt la curent cu metodele moderne, dar pe vremea mea ăsta ar fi fost considerat un interogatoriu pentru reconstituirea faptelor. Aceşti Earnshaw par să se fi mişcat într-un cerc foarte strâns.

— Da, am admis indispus. Iar în ceea ce priveşte metodele folosite astăzi, nu se deosebesc prea mult de cele folosite pe vremuri. Nu cunosc nicio vrăjitorie care să mă ajute să ies din acest impas. Am impresia că am fost făcut şah-mat.

Îmi aruncă o privire ageră.

— Te dai bătut? N-aş fi crezut că eşti omul care să te dai bătut.

M-am ridicat, netezindu-mi haina.

— Mi s-au dat doar patruzeci şi opt de ore ca să pătrund în această junglă. Cred că aş fi putut face ceva dacă aş fi avut mai mult timp. Dar nu am. Nu vorbesc de timpul meu. Dar nu pot porni o cruciadă împotriva crimei, de unul singur. Cât timp mi se plăteşte, lucrez. Când

nu mi se mai plăteşte, renunţ.

— Profesiunea dumitale atât de deosebită cere desigur un mod de abordare deosebit. Oricum, îmi pare bine că ai apărut, domnule Preston. Mi-ai înveselit ziua.

De data asta îmi întinse mina.

— Dacă se întâmplă cumva să ai nevoie de vreo informaţie, nu ezita şi sună-mă.

Am încuviinţat din cap, în timp ce scriam pe o bucăţică de hârtie.

— Mulţumesc. Poftim aici numele barului.

M-am îndreptat spre uşa care ducea către biroul domnişoarei Peters, şi am ieşit.

De data asta şedea pe o latură a biroului, cu picioarele-i splendide încrucişate cu eleganţă.

— Ai făcut o bună impresie domnului Davis, îmi spuse. Mă aşteptam să ieşi după un minut.

— Ai auzit totul? am întrebat-o.

— Nu. De ce întrebi?

— Am observat că atunci când a avut nevoie de dumneata, n-a fost nevoie decât să te strige. N-a apăsat pe niciun buton. Cel puţin n-am văzut s-o fi făcut.

— A, da, e un dispozitiv de-al lui ingenios. Un fel de microfon care funcţionează numai când îţi îndrepţi vocea spre el. A costat o mică avere.

— Îmi închipui. Să lăsăm asta. Domnişoară Peters, motivul pentru care mă aflu aici este foarte simplu. Ce-ai zice să iei masa cu mine diseară?

Mă cercetă într-un mod care m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva costumul de pe mine era şifonat.

— De ce?

— Fiindcă trebuie oricum să mănânci, şi eu la fel. Fiindcă ai un chip plăcut şi s-ar putea să fii tipul de femeie căreia să-i fie milă de un biet străin într-un oraş mare.

— Aici greşeşti. Nu am nici timpul, nici înclinaţia de a mă îngriji de câinii părăsiţi ai acestei lumi, domnule Preston. Dar pentru că, fără îndoială, eşti cel mai mincinos câine părăsit pe care l-am întâlnit săptămâna asta, voi veni.

— Minunat.

Am fixat întâlnirea pentru ora şapte seara, în faţa localului Dust Bowl, apoi am plecat. Afară am fost servit cu o nouă porţie de tratament congelat de fiica lui Dracula. I-am zâmbit dulce, întrebându-mă ce-ar zice dacă ar şti cu cine voi lua masa în seara aceea.

Jos, în faţa clădirii, l-am văzut pe Harvey Robbins urcându-se într-un taxi. În lumina soarelui care apunea, faţa lui roşie părea şi mai roşie. Nu avusese o zi prea bună. În schimb alţii făcuseră ceva

progrese. Poate că nu mă prea descurcasem eu în găsirea Antheei Horan, dar, în schimb, domnişoara Peters era un premiu de consolare.

Atunci mi-am dat seama că nici măcar nu o întrebasem cum o cheamă.

CAPITOLUL IX

— Mă cheamă Louise.

— Pe mine Mark. În sănătatea ta, Louise.

Mă privi cu seriozitate. Părea mai serioasă decât lăsa să se întrevadă înfăţişarea ei exterioară. Din când în când o surprindeam cercetându-mă.

— Un Martini îţi convine?

— De minune, mulţumesc. Aici ştiu să pregătească un Martini bun. Vorbeşte-mi despre tine, Mark.

— Ce anume vrei să ştii? Sunt cam de multă vreme pe lume. S-ar putea să fie o poveste foarte lungă.

— Nu mă grăbesc deloc. Cu ce te ocupi? Care e meseria aceea care te obligă să-l vezi pe domnul Davis, şi-ţi permite apoi să stai la el atât de mult?

Am şovăit. Era o fată care-mi plăcea. De asemeni, lucra pentru un avocat foarte influent din Los Angeles, şi ştia pe ce lume se află. Voiam să cred că ieşise cu mine pentru că îi plăceau ochii mei albaştri. Asta mi-ar fi plăcut să cred. Dar nu am ochii albaştri. Voiam să cred că ieşise cu mine din pricina farmecului meu irezistibil, dar mi-am amintit că unele femei reuşiseră să-mi opună rezistenţă. Şi nu trebuia să ezit prea mult.

— Încerc să dau de urma cuiva, i-am spus. Am crezut că domnul Davis m-ar putea ajuta.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, îmi atrase atenţia.

— Ba da. Găsesc oameni.

— Bine, bine, spuse rar. Nu eşti de la Biroul persoanelor dispărute. Dacă erai, nu-ţi pierdeai atâta timp la mine în birou.

— Nu consider că mi-am pierdut timpul, am obiectat.

— Nu mă întrerupe, mă dojeni. Vasăzică, nu eşti de la F.B.I. Eşti de la… asigurări?

— Uneori mă ocup şi de asta, am admis.

— Bun, sunt pe-aproape. Un moment.

Închise ochii, concentrându-se. Se şi încruntă puţin, dar îi stătea foarte bine. După câteva secunde deschise ochii şi mă cântări cu privirea.

— Eşti detectiv particular, anunţă.

— Ai ceva împotrivă?

— Nu ştiu, trebuie să mă mai gândesc, trebuie să te cunosc mai bine. Ca să spun drept, nu-i un început prea bun. Am cunoscut câţiva de când lucrez, şi în general nu pot să spun că m-au impresionat plăcut.

— Fiecare profesiune îşi are neisprăviţii ei, am protestat. Ştiu la ce fel de tipi te referi. Cei care urmăresc totdeauna câştigul, indiferent de unde vine. Există câţiva din ăştia. Mă rog, sunt destui ca ei. Profesiunea asta e din păcate accesibilă oricăror şantajişti, şmecheri sau pungaşi. Dar nu suntem cu toţii la fel. Uită-te la mine.

— Asta şi fac. Şi vreau să te cred. Nu prea am încredere în oameni, dar când cineva îmi inspiră încredere, de obicei nu greşesc.

Avea un fel foarte direct de a vorbi, care la început era deconcertant, dar pe care am început foarte curând să-l apreciez.

— Vorbeşte-mi despre domnul Davis, continuă. Te-a putut ajuta? Sau mai bine zis, a vrut?

Am sorbit din băutura rece, încuviinţând cu un gest al capului.

— Nu numai că a vrut, dar a şi făcut-o. M-a ajutat întrucâtva. Nu în sensul pozitiv, ci în cel negativ, adică a închis nişte căi pe care nu trebuie să-mi mai bat capul să le deschid. În meseria mea asta contează mult. Nouăzeci la sută din investigaţiile mele se nasc moarte. Dacă pot fi avertizat să trec peste anumite lucruri, fac economie de timp. Timpul la mine înseamnă bani.

— Dar nu banii tăi, nu-i aşa? De obicei lucrezi pentru altcineva, nu?

— Da, i-am explicat cu răbdare. Dar oamenii mă angajează să le rezolv nişte probleme. Şi, în afară de asta, mai este şi o chestiune de mândrie profesională.

Devenisem dintr-odată foarte plin de mine. Louise râse.

— Încep să cred că s-ar putea să fii într-adevăr puţin mai deosebit de cei care s-au perindat prin biroul firmei. Unii dintre ei erau foarte „neprofesionişti", şi în niciun caz mândri. Eşti priceput?

— La ce? La mândrie?

M-am prefăcut intenţionat că n-am înţeles întrebarea, ca să văd dacă îi puteam tulbura calmul.

— Nu, în meseria ta.

— Mă descurc. Mă descurc destul de bine. Permisul meu e reînnoit în fiecare an de comisia guvernamentală, şi asta de foarte mulţi ani. Am un apartament destul de mare. Directorul băncii mă cunoaşte personal. Altceva?

Spre marea mea surprindere, începu să cânte cu o voce dulce:

„Şi-şi făcea reclamă
Pentru nunta de la toamnă."

Cei de la masa vecină prinseră un crâmpei din vechiul şlagăr şi se întoarseră să ne privească, zâmbind aprobator. Am simţit că mă înroşesc, dar tot am râs.

— Cred că, într-un fel, aşa pare. De ce simt nevoia să-ţi vorbesc despre persoana mea? Te cunosc doar de câteva ore şi acum nu facem

altceva decât să aşteptăm să ni se servească masa.

Mă privi cu atenţie peste marginea paharului cu picior.

— Aşa să fie oare, Mark?

Asta era nebunie. Nebunie curată. Iată-mă spunându-i acestei fete, acestei necunoscute ce tip dat dracului sunt eu, lăudându-mă ca un elev de liceu. Acesta este Preston, vă amintiţi? Cu mare succes la femei. Niciuna nu-mi rezistă. Ce încerca această Louise să vâre în mine? Drept cine se credea, cu părul ei cu reflexe arămii? Şi n-ar fi trebuit să poarte rochia aceea neagră, atât de decoltată, încât materialul moale să-i pună în evidenţă pielea albă ca laptele. Fără îndoială că mai avusese de-a face cu tipi ca mine. Eu eram următorul de pe listă. Dar rămânea de văzut. Personal, nu eram chiar străin faţă de o asemenea situaţie.

— Şi ce hotărâre ai luat?

Întrebarea pusă pe un ton blând mi-a întrerupt gândurile.

— Ce hotărâre?

— Te gândeai la ceva şi ai luat o hotărâre, mă informă ea. Ţi se citea pe faţă.

Îmi citise gândurile. Trebuia să mă apăr.

— Ah, eram departe, am încercat să scap.

— E frumoasă?

Aici am prins-o. Nu ghicise până la capăt.

— Nu există nicio ea. Nu în sensul în care te gândeşti.

— Ah, da? Şi în ce sens mă gândesc?

O aveam în mână acum. Pe terenul ăsta ştiam să mă descurc. Mă pricepeam să le spun femeilor ce le face să fie atât de deosebite.

— Te gândeai la cineva de care sunt legat, i-am explicat. O logodnică sau o fată cu care mă văd mereu.

— Sau o soţie, adăugă ea.

— Sau.

Şi-a dat seama că pierdea şi a schimbat subiectul.

— Nu vreau să fiu prea curioasă, dar nu mi-aş fi închipuit că un oraş de dimensiunea lui Vale City îţi poate da de lucru în tot cursul anului.

— Vale City?

— Da. Azi după-amiază ai spus că vii de acolo.

Ezită ca şi cum i-ar fi fost teamă că m-a prins cu o minciună.

— Oh, da, mi-am amintit. Am spus că venisem la Los Angeles direct din Vale City, dar ăsta nu e oraşul meu. M-am dus acolo să caut pe cineva. Aceeaşi persoană pentru care am venit şi la domnul Davis. Eu stau la Monkton. Cunoşti oraşul?

— Am fost acolo de câteva ori…

Pe faţă i-am citit o mare uşurare, disproporţionată faţă de mica neînţelegere pe care tocmai o elucidasem. Am simţit că nu voia s-o

mint. Voia ca între noi doi totul să fie spus pe faţă. Încet dar implacabil se crea între noi o anume atmosferă. O pânză de păianjen ţesută din încuviinţări nerostite, din multiple semnificaţii ale cuvintelor simple, o întreagă aureolă de intimitate, în total dezacord cu timpul scurt de când ne cunoşteam. Spre uşurarea mea ea a fost prima care a rupt acest văl.

— Monkton. Acum înţeleg. De-asta l-a chemat domnul Davis pe Harvey Robbins la el.

Într-o clipă am revenit la realitate.

— Mintea mea lucrează mai greu seara. Ce legătură are Harvey Robbins cu Monkton?

Mă privi să vadă dacă nu cumva glumeam.

— E din Monkton. Nu ştiai?

— Nu, nu ştiam.

De data asta Louise mă pierduse. Ieşisem complet din atmosfera care se crease între noi. Acum mintea mea revizuia tot ceea ce ştiam, încercând să vadă dacă această nouă informaţie îşi putea găsi locul undeva.

— Spune-mi, te rog, ce ştii despre domnul Robbins, am rugat-o.

Luă un aer dezamăgit.

— Nu mi-am închipuit că m-ai invitat ia masă în oraş ca să auzi bârfeli despre persoanele cu care lucrez.

M-am aplecat spre ea şi i-am luat mâna.

— Ştii prea bine că nu pentru asta te-am invitat. Hai să nu ne certăm ca nişte copii. Crede-mă, afacerea la care lucrez este foarte importantă pentru cineva, şi nu-mi pot permite să nu iau în consideraţie nici cea mai neînsemnată informaţie pe care o capăt. Iar în ceea ce ne priveşte, seara asta nu va rămâne singura, cel puţin aşa simt. Avem timp. Simţi şi tu la fel?

Încuviinţă aproape cu timiditate.

— E stupid, nu? Dar înţeleg ce vrei să spui. E-n regulă, dacă trebuie să discutăm afaceri, spune-mi de ce te interesează atât de tare domnul Robbins?

— Nu ştiu, i-am spus cinstit. Dar am pornit din Monkton. Cazul m-a adus la Vale City, şi de-acolo direct la Los Angeles. Los Angeles nu e cel mai mic sat de pe coasta de vest, nu? Aşa că imaginează-ţi surpriza mea când, dintre toţi oamenii de aici, omul care ştie ceva despre problema mea, indiferent cât de puţin, e chiar din oraşul meu. Coincidenţă? Poate. De fapt, e foarte posibil. Aşa că, pentru propria mea linişte, hai să încercăm să demonstrăm că e doar o coincidenţă, şi după aceea nu mai vorbim despre asta. E logic?

M-a ascultat cu seriozitate, iar când mi-a răspuns, nu era în glasul ei nici urmă de persiflare.

— Da, e logic. Ce voiai să ştii?

Tocmai asta era. N-aveam nici cea mai vagă idee.
— Ei bine, am început stângaci, cine este domnul Robbins?
Se lăsă pe spătarul scaunului, îşi împreună mâinile în poală şi începu să recite monoton:
— Robbins, Harvey Walter, 34 de ani, absolvent al facultăţii de drept din Monkton, şef de promoţie. Specializat în problemele de proprietate mobiliară şi societăţi anonime, la nivel statal şi federal. S-a alăturat firmei noastre… să vedem… acum trei ani, ba nu, acum doi ani şi jumătate. Salariu… nu, asta nu cred că te interesează.
Mă privi să vadă dacă o dezaprobam.
— Ai dreptate, nu mă interesează. Ce mai ştii despre el, vreau să spun, ce fel de tip e? E însurat?
— Din câte ştiu, nu. Trăieşte singur într-un apartament în partea de sud a oraşului.
— E afemeiat? am insistat.
Louise păru gata să zâmbească..
— Ei bine…
— Ca să fiu mai direct, ţi-a făcut curte?
— Să zicem, o întoarse ea, că domnul Robbins a lăsat să se înţeleagă că nu mă consideră… respingătoare.
Ăsta era un punct în favoarea lui Robbins. Bravo lui.
— În regulă. Deci se poartă normal. Asta-i bine. Cum îşi petrece timpul?
— N-am nici cea mai vagă idee. Îi place să şofeze.
— Cum adică? E un om în toată firea, nu?
— Nu ştiu ce formă ia la el această plăcere, admise ea, dar se pare că şofează foarte mult. Săptămâna trecută mi-a spus că vrea să cumpere un automobil nou şi să înapoieze firmei automobilul vechi, plătind o diferenţă de preţ. Vânzătorul i-a spus că 50.000 de mile erau cam mult pentru o maşină veche de doi ani.
— Avea dreptate, am aprobat, e cam mult.
Şi numai în timpul liber. Nu cunoşteam programul de lucru al lui Harvey Robbins, dar profesiunea lui nu necesita prea multe deplasări. În meseria asta, ceilalţi vin la tine să te caute.
— Ştii, spuse Louise, fiindcă m-ai întrebat atât de direct, constat că nici nu ştiu prea multe despre Harvey. E un om drăguţ, întotdeauna plăcut şi prietenos…
Asta aşa e, mi-am zis în sinea mea.
— … munceşte mult, şi bine. E punctual, nu bea prea mult la întrunirile mondene la care suntem nevoiţi să participăm uneori. Nu pot spune nimic rău despre el. Nu prea îţi sunt de folos, nu?
Am zâmbit încurajator.
— N-are importanţă. Aş dori să pot căpăta mereu asemenea informaţii. Precise, reale, fără nicio tentă emotivă. Cu alţii ar fi trebuit

să stau de vorbă o oră ca să obţin aceleaşi date.

— Mulţumesc, domnule, spuse Louise înclinându-şi capul în semn de recunoştinţă. Am vorbit destul? N-am putea trece la partea în care îmi capăt cina? Mi-e o foame de lup.

— Chelner, am strigat eu.

Unele femei, mai ales la prima întâlnire cu un bărbat, se străduiesc atât de mult să pară feminine şi delicate, încât e de mirare că mai au putere să ridice cuţitul şi furculiţa. Ciugulesc din mâncare, se joacă cu porţii minuscule, oftează delicat când li se mai oferă ceva. Dar Louise Peters nu făcea parte din această categorie. De la primul şi până la ultimul fel, a mâncat ca un cow-boy în faţa unei fripturi uriaşe la capătul călătoriei. Din când în când am încercat să fac puţină conversaţie, dar de la bun început m-a făcut să înţeleg că pentru ea mâncarea era o chestiune serioasă care nu trebuia întreruptă cu fleacuri.

Treptat, m-am retras din bătălie. Nu avea nevoie de ajutorul meu. Chelnerii puteau înşira farfuriile după plac, le puteau umple cu porţii înspăimântătoare, dar nimic n-o reţinea pe Louise. Fata asta era unică. Cum putea cineva să mănânce atât şi să-şi menţină silueta era doar unul din mistere. Chelnerii se agitau în jurul ei, aducându-i mesaje chiar de la bucătar. Când, în cele din urmă, a ajuns la finalul triumfător, chelnerul şef s-a îndepărtat grăbit, reîntorcându-se cu bucătarul în persoană, un om cât un butoi uriaş, cu o faţă radioasă. Se numea Antonio.

Louise l-a salutat graţios, făcând comentarii atât de experte asupra fiecărui fel de mâncare, încât Antonio a devenit sclavul ei pe toată viaţa. Pe mine abia dacă m-a băgat în seamă. Ochii şi inima le-a oferit numai domnişoarei Peters. I-a permis să-i sărute mâna şi apoi l-a concediat regeşte.

— Întotdeauna mănânci atât? o întrebai eu.

— Oh, nu. Uneori, de abia dacă ciugulesc ceva. Vezi tu, continuă pe un ton sprinţar, mănânc mult numai când mi se întâmplă ceva neobişnuit. E ceva în legătură cu hormonii. Am un echilibru precar, aşa spune doctorul. Dacă sunt emoţionată de ceva, cortizonul acţionează asupra adrenalinei şi a hormonilor, sau poate invers. Nu-mi dau seama cum se întâmplă, dar se întâmplă. Ai văzut.

Flutură o mână nepăsătoare pe deasupra farfuriilor goale.

— Am văzut, doamnă, pot pune mâna în foc că-i aşa. Foarte interesant, am continuat. Şi care este acel lucru atât de deosebit care a produs acest dezechilibru?

Dădu din cap.

— Habar n-am. Şi ai putea să renunţi la rânjetul satisfăcut de pe mutră.

Am mai stat puţin să ne bem cafeaua şi lichiorul. M-am simţit

întotdeauna bine la Los Angeles, dar niciodată atât de bine ca în seara aceea cu Louise Peters. Ne-am ridicat pe la zece şi am condus-o până la apartamentul ei mic dar elegant. Acolo am mai vorbit de una de alta, dar fără prea multă tragere de inimă, apoi am renunţat complet la orice conversaţie.

Era aproape miezul nopţii când mă împinse brusc la o parte.

— Nu, şi părul castaniu i s-a ondulat în valuri mari când şi-a scuturat capul. Nu sunt o fiinţă mărginită, să nu mă înţelegi greşit. Dar, indiferent ce simt în momentul acesta, e prea curând. Nu ştiu aproape nimic despre tine. Eşti nebun?

Am căutat să-mi readuc respiraţia la normal ca să pot vorbi.

— Nu, am spus cu regret. Nu sunt nebun. N-au intrat zilele în sac.

Îmi puse o mână pe obraz şi mă sărută cu gingăşie.

— Mulţumesc, Mark. Rămâi în oraş peste noapte?

De-abia atunci mi-am dat seama că nu reţinusem nicio cameră la hotel. Totuşi, nu eram prea departe ca să nu mă pot întoarce cu maşina.

— Nu, prefer să mă întorc acasă. Trebuie să-mi sun clienta mâine dimineaţă. Când te mai văd?

— Când vrei, răspunse ea simplu. Am o idee, n-am mai înotat de mult. Am auzit că pe la voi se poate înota.

— Da, am admis eu. Personal, nu prea mă duc să înot, dar poate că e timpul să pun la punct şi treaba asta. Ia să vedem, mâine e vineri. Sâmbătă lucrezi?

— Câteodată. Sâmbăta asta însă, nu. Iar mâine seară aş putea pleca cu o oră mai devreme. Ce-ar fi să ne întâlnim undeva pe la ora opt?

— Ar fi grozav, am asigurat-o.

I-am dat numărul de telefon de acasă şi de la birou, plus adresele.

— Ar îi mai bine să mă suni când ajungi în oraş. Să nu se ivească vreo piedică. Pot să-ţi telefonez la birou dacă se întâmplă să fiu ocupat cu vreo problemă?

— Da, dar nu mai târziu de patru şi jumătate.

Îmi aruncă unul din zâmbetele ei misterioase.

— Pot sta până mai târziu duminică, dacă nu eşti ocupat.

Era o întrebare. Dar n-ar fi trebuit s-o pună.

— Doamnă, i-am promis, nu voi fi ocupat, şi mă voi grăbi chiar să te întâlnesc.

Se pare că-i răspunsesem pe plac. După aceea iar n-am mai spus nimic niciunul din noi, dar când acea bine cunoscută căldură începu din nou să ne cuprindă, ne-am smuls din îmbrăţişare. Louise luă haina pe care-o aruncasem pe spătarul unui scaun.

— Dumnezeule, ce ai aici? Cântăreşte o tonă.

Pipăi haina în dreptul umărului stâng şi într-o clipă îl dispăru orice voioşie din glas.

— E o armă, nu? Detest armele.

Am luat haina şi am îmbrăcat-o, spunându-i cu seriozitate

— Lasă armele, nu te necăji. Sunt doar unelte, ca stilourile, ca cheile, sau ca orice altceva. Pot fi folosite şi în scopuri rele, dar nu-i vina lor.

Îmi respinse explicaţia, scuturând din cap.

— Nu-i chiar atât de simplu. Oamenii obişnuiţi nu socotesc necesar să poarte asupra lor asemenea obiecte.

— Oamenii obişnuiţi n-au de-a face cu tipi ca aceia pe care-i întâlnesc eu în timpul ocupaţiei mele legale, i-am spus blând. Şi nu uita că legea îmi permite să port armă. Am permis şi aşa ceva nu se capătă atât de uşor.

Vru să pară convinsă, dar era încă stingherită.

— Sigur, sunt o proastă. Să lăsăm asta.

De fapt, nu asta voise să spună. Ceea ce gândise era: să nu mai vorbim niciodată despre asta, şi era cu totul altceva. Revolverul adusese o notă de stinghereală între noi, iar Louise nu-şi mai recăpătă voioşia dinainte. La uşă ne-am sărutat mai degrabă ca doi prieteni vechi decât în felul în care o făcusem mai înainte.

— Vii mâine?

Dădu din cap.

— Voi veni.

Nu eram convins, dar trebuia să mă declar mulţumit cu acest răspuns.

În stradă am ridicat capul şi am privit luna plină şi palidă şi m-am urcat cu regret în Chevrolet. Revolverul de calibrul 38 mi se părea că se bălăbăne la umăr mai mult ca de obicei, amintindu-mi de schimbarea din atitudinea Louisei Peters. Am hotărât să nu mă mai gândesc la ea şi să-mi petrec drumul până acasă gândindu-mă la ce aveam să-i spun doamnei Erasmus Carter Junior a doua zi dimineaţă. Ajunsesem la concluzia că, în general, nu reuşisem să fac prea mult pentru ea. Mă aflam la jumătatea unei anchete foarte promiţătoare, din care nu părea să iasă mai mult decât elucidarea unor foarte vechi mistere. Nu făceam decât să mă păcălesc pe mine cât şi pe clienta mea, crezând că mă apropiasem măcar cu un pas de Anthea Horan. Chiar dacă nu-mi plăcea ideea de a renunţa, trebuia s-o sfătuiesc pe doamna Carter să nu-şi mai irosească banii continuând cercetările.

Totuşi, nu mă puteam concentra. Gândul la Louise Peters mă obseda. Aveam în nări parfumul ei discret, simţeam pe faţă mângâierea părului ei vrăjit. Astfel de lucruri n-au nicio legătură cu crima, cu foştii puşcăriaşi şi cu toate celelalte aspecte mărunte pe care le numisem „cercetări legale”.

Când am ajuns în cele din urmă la Monkton, eram mort de oboseală şi prost dispus. Din fericire, aveam în casă ceva de băut şi m-am

consolat cu un pahar, înainte de a deschide plicul oare fusese strecurat pe sub uşă. Era de la Florence Digby, fata care-mi conduce biroul şi-mi poartă de grijă. Am citit:

„Domnule Preston,

Mesaj telefonic de la Doamna Erasmus Carter Junior. Doamna Carter nu va fi la fermă până mâine după-amiază. Vă roagă să-i telefonaţi abia după prânz, preferabil în jurul orei patru.

Am considerat că e mai bine să vă aduc mesajul acasă, în cazul în care nu veniţi nici mâine la birou.

Florence Digby”

Am început să râd. Există pe lume câteva lucruri care rămân neschimbate: Statuia Libertăţii, Oceanul Pacific, norocul meu la curse şi domnişoara Digby. Ultima parte a biletului era felul ei tipic de a-şi bate joc de mine. Aşa era ea, toată ziua mă urmărea, mă critica, se plângea de felul dezordonat în care lucram.

Foarte bine, dacă doamna Carter nu dorea un raport decât mâine după-amiază, poate că mai aveam timp s-o caut pe Anthea mâine dimineaţă. Sau, mai bine zis, în aceeaşi dimineaţă, căci era aproape ora trei.

CAPITOLUL X

N-am dormit prea bine, şi pe la opt eram în picioare. Stând aplecat asupra unei ceşti de cafea, priveam fix în adâncul negru, aburind, al ceştii şi meditam. În toată afacerea asta era ceva care suna fals. De aceea şi dormisem prost, răsucind-o pe toate feţele, în fel şi chip. Concluzia la care ajunsesem era că aveam de rezolvat o problemă. Apucându-mă s-o caut pe fata dispărută, sau, mă rog, acum femeie în toată firea, am dat de o mulţime de lucruri interesante care, la prima vedere, păreau să nu aibă nicio legătură între ele. Toate informaţiile pe care le deţineam trebuiau să încapă în mod evident pe mâna poliţiei, iar acum trebuia să mă hotărăsc dacă să le spun sau nu. Şi chiar dacă mă hotărâm să le spun, cărei secţii de poliţie trebuia să mă adresez? Cazul a început la Monkton, foarte adevărat. Dar am ajuns cu el până la Los Angeles. Între timp m-am oprit şi în Vale City, unde locotenentul Franks îmi spusese clar să ţin legătura cu el. Fără să-l mai pun la socoteală pe Ben Fawcett de la poliţia din Monkton, care îmi solicitase acelaşi lucru.

În general, mi-e greu să gândesc clar dimineaţa, cu atât mai puţin după nici cinci ore de somn agitat. Mi-am mai turnat nişte cafea şi am mai fumat câteva ţigări. Treptat, lucrurile începură să se limpezească. Aşa cum vedeam problema acum, ea ţinea de poliţia din Vale City. Tot ce ştiau ei despre James Earnshaw era că fusese asasinat pe teritoriul lor. Eu ştiam cine era, sau eram aproape sigur. Poliţia din Vale City nu ştia despre tranzacţia dintre Earnshaw, alias Judson, şi societatea A.B. Amusements. Eu ştiam. Şi mai ştiam, sau cel puţin aşa credeam, că Robert M. Stone nu prea îi încuraja pe cei care doreau să cunoască aceste fapte interesante, petrecute demult. Poate Stone îl omorâse pe Earnshaw/Judson, poate nu el. Dar cu siguranţă că ştia o mulţime de lucruri pe care nu intenţiona să mi le spună mie. Putea fi însă convins să le spună poliţiei, pentru că poliţia poate fi extrem de convingătoare în astfel de situaţii, mai ales când era vorba şi de o crimă.

După cum spuneam, toată povestea era foarte captivantă şi putea fi de folos băieţilor din Vale City. Nu-mi dădeam seama deloc în ce mod mă puteau călăuzi toate astea la Anthea Horan, aşa că m-am hotărât să chem la telefon poliţia din Vale City.

— Cu locotenentul Franks, vă rog.

— Franks la aparat.

— Aici e Mark Preston. Vorbesc din Monkton, dar mi-aţi spus că dacă aflu ceva interesant…

Răspunse vesel:

— Ah, domnul Preston. Da, desigur, nu refuz niciodată o

informaţie. Ce-aţi aflat?

Am început să-i povestesc şi am simţit cum devine foarte atent.

— Un moment, mă întrerupse. Tot ce-mi spuneţi e foarte interesant. Vă sunt recunoscător că m-aţi sunat, ştiu cât sunteţi de ocupat. Dar n-aţi putea găsi timp să veniţi până aici ca să ne daţi o declaraţie? Ştiu că vă cer prea mult, dar vă rămân îndatorat.

Când îl chemasem la telefon, eram aproape sigur că-mi va cere lucrul ăsta.

— Sigur, ştiţi ce. Vin chiar acum. Am doar o singură vizită de făcut aici, în oraş, şi pe urmă vin. Voi fi la dumneavoastră pe la ora 11.

— Un moment. La 11 aţi spus? Nu, la 11 sunt ocupat. N-aţi vrea mai bine Ia 12?

— Bine, la 12. Spuneţi-mi, vă permite regulamentul un pahar de bere într-o dimineaţă fierbinte ca asta? Mă gândeam că mi-ar prii după drum. Ce-aţi zice să ne vedem la Tinklebell? Am putea redacta declaraţia după aceea.

Urmă o pauză, dar nu prea lungă.

— Fie. Având în vedere că vă deranjaţi pentru binele secţiei noastre, cred că am putea încălca o dată regulamentul. Ne întâlnim acolo.

Ne-am complimentat reciproc şi am închis. Mintea mea devenea din ce în ce mai limpede, şi undeva începuse chiar să încolţească o idee. M-am îmbrăcat şi am ieşit. Vizita pe care urma s-o fac era la domnul Tubby Tuborg. Avusese timp destul să-şi îngrijească vânătăile, iar dacă ideea mea, încă în faşă, urma să dea roade, Tuborg era tocmai omul de care aveam nevoie. Am coborât din maşină în faţa blocului unde stătea, şi am încuiat bine portierele.

Am urcat în fugă treptele până la uşa apartamentului. La primele două bătăi în uşă n-a răspuns nimeni, aşa că am dat o lovitură puternică cu piciorul. Nu era o uşă care să-şi strice aspectul dacă îi trăgea cineva un picior.

— Ce vrei?

Prin uşă se auzi o voce înspăimântată.

— Deschide, Tuborg. Poliţia, am răcnit.

— Poliţia? Vai…

L-am auzit umblând cu lanţul de la uşă şi aceasta începu să se deschidă încet. M-am opintit în uşă mai înainte ca el să vadă cine sunt.

— Hei, protestă dându-se înapoi. Ieşi afară.

— Imediat, i-am răspuns amabil.

Am închis uşa şi am pus lanţul. Tuborg se retrăsese lângă fereastră şi mă privea îngrijorat.

— Ascultă, mă rugă el, fii bun şi lasă-mă în pace. Aş putea da de bucluc dacă…

Se întrerupse brusc, dându-şi seama ce spunea.

— Dă-i înainte, spune tot. Ai putea da de bucluc dacă ce? Dacă nişte persoane ar afla că ai stat de vorbă cu mine? Vorbeşte-mi despre oamenii aceia, Tuborg. Îmi sunt tare dragi oamenii. Ia spune, ce fel de oameni sunt?

Era cu spatele lipit de zid, nu mai avea unde să se retragă. Privindu-mă fix, spuse furios:

— N-am ce să-ţi spun.

— Ei, hai, Tubby, nu fi aşa de modest, sunt sigur că ai. Ai foarte multe lucruri de spus, şi după ce mi le spui mie, le spunem şi în faţa legii.

— În faţa legii? (Mă privi repede). Las-o baltă. Nu spun nimic în faţa legii. Astea-s vorbe goale.

— Vom vedea, i-am promis eu cu seriozitate. Ia spune, ce ţi s-a întâmplat? Nu cumva există cineva care nu le are la inimă, hai?

Instinctiv, îşi duse o mână fără vlagă la faţa plină de vânătăi negre şi galbene. Pe un obraz mai avea şi un plasture.

— Vezi-ţi de treaba ta afurisită, mormăi el.

L-am privit dezgustat. Era clar că se dăduse jos din pat ca să deschidă uşa. Cămaşa murdară îi atârna peste pantalonii mototoliţi, iar fermoarul de la pantaloni nu se putea închide din cauza burţii. Nu se bărbierise de câteva zile, iar după duhoarea pe care o răspândea, nici săpun nu mai folosise demult.

— Camera asta pute. Şi tu la fel. La voi nu curge apa?

— Hotelul Ritz e cu două blocuri mai încolo, mi-o întoarse el. Fac ce-mi place.

Am dat din cap scoţându-mi o ţigară şi aprinzând-o. Ochii îi rămaseră fixaţi asupra pachetului, dar nu i-am oferit. Am pufăit nori cenuşii de fum ca să mai anihilez atmosfera sufocantă.

— E interesant când spui că faci ce-ţi place, l-am asigurat. Dar, ce vrei, cred că nu întotdeauna ceea ce faci le place şi altora.

Mă privea cu ochi mici, plini de ură, convins că nu avea nicio putere asupra mea.

— Ce-i cu băieţii care te-au bătut? l-am întrebat. Le-ai făcut şi lor pe plac?

— Mă priveşte. Am avut o discuţie cu cine nu trebuia. Se mai întâmplă şi e treaba mea.

Grăsunul era speriat. Speriat de ce i-aş putea face, sau mai degrabă de ce aş putea scoate de la el.

— Chestiune personală, spui? Cred că ar trebui să fii mai atent când vorbeşti cu o doamnă. Sau despre o doamnă.

Am rostit ultimele cuvinte foarte răspicat, ca să nu-i scape sensul. Remarca mea l-a luat prin surprindere. Chipul gras dădu semne că a priceput aluzia, cu toate că încă nu se dezmeticise. Îşi trecu limba

peste buzele uscate înainte de a vorbi.

— Ascultă, Preston. Nu ştiu ce urmăreşti. Dar îţi spun că orice gând ai avea, ai greşit adresa. Nu ştiu nimic, nu văd nimic, nu spun nimic. N-ai decât să mă baţi. N-o să-mi facă plăcere, dar n-am încotro, o să înghit şi bătaia asta. Nu-i ceva nou pentru mine să încasez câţiva pumni în gură. Dar n-ai să scoţi nimic de la mine.

— Măi, măi, ce curajoşi suntem astăzi. Eşti sigur că rezişti?

M-am îndreptat spre el ameninţător. Se făcu mic, trăgând cu nesaţ aer în piept.

— Dă-i drumul, spuse resemnat, dar n-o să-ţi fie de niciun folos.

Aerul lui de hotărâre disperată mă făcu să-l cred.

— M-ai înţeles greşit, grasule. N-am venit aici ca să-ţi fac rău. Am venit să te ajut.

Văzând că nu aveam de gând să-l atac, cel puţin pentru moment, o fărâmă de încredere i se strecură în oase.

— Să mă ajuţi, mă zeflemisi el. Tu să mă ajuţi pe mine! Îţi spun eu cum să mă ajuţi. Te întorci frumos, ieşi pe uşă afară, şi nu mai stai de vorbă cu mine niciodată. Ăsta-i ajutorul pe care-l vreau de la tine.

Am dat din cap zâmbind.

— Nu mă înţelegi deloc. Am venit aici ca să te scap de poliţie.

De data asta, dădu el din cap.

— Nu se prinde. N-am făcut nimic rău. Şi chiar dacă aş fi făcut, cum de te-au lăsat să vii la mine înaintea lor? Nu le prea stă în obicei.

— Nu, ai dreptate.

Am împins nişte lucruri la o parte de pe un scaun, ca să pot sta jos.

— Ai dreptate, Tubby. De abia aici începe rolul meu. Înţelegi, eu sunt cel care o să se ducă la poliţie să te denunţe.

Flutură braţul, înlăturând posibilitatea asta.

— Şi ce-ai să le spui? N-am făcut nimic.

— Se poate, l-am aprobat. Dar depinde de felul în care voi prezenta eu lucrurile.

— Foarte bine, şefule, cu ce-am greşit? Am parcat unde nu e voie, sau ce?

— Nu, nu, e vorba de ceva mai grav. Jocul acesta se numeşte crimă.

— Cri… Eşti nebun!

Se dezmeticise complet. Râse chiar.

— Să ştii că asta-i tare. Crimă? Vezi că râde lumea de tine, dacă spui una ca asta.

Privindu-l cu seriozitate, i-am spus:

— Nu vreau să zic că ai omorât tu pe cineva. Dar ştiai de crimă, ai avut un amestec în ea. Şi n-ai spus nimănui ce ştiai, mai ales poliţiei. Eşti complice la crimă. După ce s-a comis. Sau poate şi înainte. Aşa că eşti vârât în toată povestea asta. Ai putea lua între patru şi şase ani. Ca un judecător sever, chiar cinci până la şapte.

Veni spre mine şi mă privi cu o uimire sinceră.
— Dom'le, ţi-ai pierdut minţile. Spune-mi şi mie, ce-i toată povestea asta?
— Îţi aminteşti când am vorbit despre Judson. Vechiul tău prieten?
— Ce-i cu el?
— Tu ai fost unul dintre primii oameni pe care i-a căutat când a ieşit din puşcărie.
— Şi?
— Şi ţi-a spus că era în fonduri şi că era pe punctul s-o şteargă. Ţi-a mai spus că se duce la Vale City,
— Şi ce-i cu asta? Foarte mulţi oameni se duc în Vale City.
Am încuviinţat, plin de înţelegere.
— Adevărat. Dar nu sunt mulţi cei care se duc acolo şi sunt omorâţi. Aşa cum s-a întâmplat cu Judson.
— A fost omorât? Să zicem că-i aşa. Dar asta n-are nicio legătură cu mine. Nu l-am văzut de mai bine de doi ani.
— Adu-ţi aminte de epoca de aur a Studioului Şase, i-am sugerat eu. De vremea când era condus de trei oameni: Judson, unul pe nume Stone…
Când am pronunţat numele lui Stone, am observat o licărire în ochii lui Tuborg.
— … şi o femeie pe nume Clara Jean Dollery.
Se aştepta să audă acest nume, aşa că faţa îi rămase imobilă.
— Când poliţia a aflat ce se petrece la Studioul Şase, a făcut o descindere şi i-a înhăţat pe cei doi bărbaţi. Pe femeie n-au prins-o, pentru că o ştersese la timp. Mă întreb, Tubby, unde s-o fi dus?
— Caut-o, poate e aici, zise Tuborg indiferent.
— Nu-i nevoie. S-a dus la Vale City. Când Judson a ieşit din puşcărie, şi asta s-a întâmplat la câteva luni după ieşirea lui Stone, a vrut s-o vadă pe Clara Jean. Voia să-şi ia partea. S-a dus şi el la Vale City, dar în loc de bani a primit câteva gloanţe în burtă.
I-am zâmbit lui Tuborg, dar faţa îi era albă ca varul.
— Nu s-a scris nimic în ziare, insistă el cu încăpăţânare.
— Ba s-a scris, dar nu despre Judson. Înţelegi tu, la Vale City era cunoscut sub numele de James Earnshaw. Mai era şi o doamnă Earnshaw, dar nimeni n-a văzut-o după asasinat.
— Nimic din toate astea nu mă priveşte pe mine. Earnshaw, doamna Earnshaw, cine sunt ăştia? N-am auzit de ei niciodată.
— Nu-i adevărat. Cred că te-ai dus şi ai spus cuiva încotro se ducea Judson, ca să smulgi nişte bani. Numai aşa se explică faptul că-l aşteptau. Şi nici după ce l-au lichidat nu te-ai dus la poliţie să le spui ce ştii. Asta te face complice.
Nu-l convinsesem. Oftă adânc şi râse scurt.
— Frate dragă, dar ai o imaginaţie! Zău că ai. Credeam, că eşti

băiat isteţ. Doar nu-ţi închipui că poliţia o să asculte toate prostiile astea? Nici măcar un începător n-ar încerca să scoată o acuzaţie din asemenea fleacuri. Niciun judecător din oraş n-o să dea un mandat de arestare. Pe cine crezi că păcăleşti, Preston?

Am dat din cap, cu răbdare.

— Cred că ai dreptate.

— Bine, dar atunci ce…

— Dar, am continuat, nu m-ai lăsat să termin. Crima asta e tare complicată, totul e încâlcit şi confuz. Poliţia n-a avut prea mult material până acum. Dar dacă mă duc la ei şi le îndrug o poveste grozavă – şi crede-mă că mă pricep de minune să inventez când îmi bat capul – vor dori cel puţin să stea de vorbă cu tine. Just?

— N-au decât. Am mai avut eu discuţii cu ei. Sunt băieţi deştepţi. În cinci minute se lămuresc ei că nu-s bun de nimic. Du-te şi spune-le. Fă-ţi plăcerea.

— Ai de gând să mă laşi odată să termin ce-am de spus? l-am întrebat. Deci iată-te intrând la secţia de poliţie ca să răspunzi la câteva întrebări. Iar eu, tocmai atunci dau telefon unor anumite persoane, şi le spun să fie cu ochii pe tine dacă vor să aibă o surpriză plăcută. Ce vor deduce acele persoane dacă te văd pe tine acolo?

Se gândi o clipă şi perspectiva nu-i prea surâse. Dar reuşi să se stăpânească.

— Fleacuri, spuse hotărât. Le-aş putea da o explicaţie. Toată lumea ştie că mă feresc să dau de bucluc. N-o să fiu atât de prost să mă duc la poliţie.

— Dar uneori nu poţi risca, Tubby. Mai ales când în ziare o să scrie: „Martor surpriză la o crimă”, iar textul va fi însoţit de fotografia ta. Am prieteni buni la toate ziarele. O sământă ca asta nu va fi greu de sădit. Pe asta cum ai mai explica-o?

Încrederea pe care de abia o căpătase începu să-l părăsească.

— Nu prea înţeleg, recunoscu. O grămadă de minciuni spuse la poliţie, o poveste inventată în ziare – de ce mi-ai face mie toate astea? Nu înţeleg de ce te osteneşti atâta să mă învrăjbeşti cu alte persoane? Ce ţi-am făcut?

— Nimic, l-am asigurat vesel. Pentru mine nu-i nicio osteneală. Aşa mă port eu. Când eram copil, îmi plăcea să tai viermii în bucăţele. Dar nu te întrista, Tubby. Nu mă grăbesc. Pentru mine distracţia cea mare e să te văd cum te frământi. Îţi dau răgaz până mâine dimineaţă, la ora 10. Dacă până atunci te gândeşti la ceva care mi-ar face plăcere să aflu, numărul meu de telefon e în carte. Dacă nu, începem jocul.

M-am ridicat făcând un semn cu capul spre chipul înspăimântat care mă privea.

— Nu te mai reţin. Ştiu că ai multe lucruri la care trebuie să reflectezi. Salut, Tubby.

L-am lăsat acolo şi m-am întors în strada însorită. Asta-i necazul în meseria mea. Tot timpul trebuie să strigi la oameni, să faci gălăgie, să-i sperii. Oameni de nimic ca Tubby Tuborg. Nu-mi închipuiam că ştie prea multe despre povestea asta, dar ceva, ceva tot ştia el. Vreun lucru mărunt care nu-l implica pe el, dar care m-ar putea ajuta să-mi rezolv dilema. Şi trebuia să obţin acel ceva. Orice ar fi fost, era destul de important pentru cei care-l bătuseră cu o seară înainte, şi dacă pe ei i-a îngrijorat atât de tare, cu siguranţă că mă interesa şi pe mine.

Cu vremea, fiecare îşi formează un fel personal de a vedea lucrurile. Şi din asta înveţi. Unul dintre primele lucruri pe care trebuie să le înveţi este că oamenii, chiar şi cei nevinovaţi, nu spun niciodată întregul adevăr. Chiar dacă spun ceea ce îşi imaginează că ar fi adevărul, acesta e puternic nuanţat, conform felului în care îl înţelege fiecare. Mai devreme sau mai târziu, ca acum de pildă, ajungi într-un punct unde nu mai găseşti nicio nouă cale pe care s-o apuci. În acest caz, n-ai decât două alternative. Una este să laşi totul baltă, să-i spui clientului că-ţi pare rău şi să-i ceri jumătate din onorariu – alternativă care nu-mi surâde deloc. Cealaltă este s-o iei de la început pe aceeaşi pistă, şi să faci mult tărăboi, să ameninţi, să faci aluzii, să arunci acuzaţii şi să dibui. Dacă ai noroc, reuşeşti să îngrijorezi pe cineva. Să-l îngrijorezi destul ca să facă un gest, şi atunci trebuie să descoperi gestul care ar putea fi tocmai cel aşteptat de tine.

Eu am început să fac zarvă cu acest Tuborg, dar n-aveam timp să aştept efectele care s-ar putea produce. Mai trebuiau vizitaţi şi alţii, iar următorul de pe listă era Robert M. Stone.

Uşa de la stradă a localului „La porcul roşu” era încuiată când am încercat-o, şi mi-a venit să zâmbesc văzând noua firmă de deasupra intrării. E-n regulă. Dacă Stone m-a luat în serios cu firma, poate că ar vrea să mai asculte şi alte lucruri de la mine.

Am luat-o pe gangul îngust care ducea la intrarea din dos a localului. Uşa masivă s-a deschis de cum am atins-o şi am păşit într-un întuneric aproape total, care a sporit în intensitate. Când am închis uşa după mine, am ascultat, dar nu s-a auzit niciun zgomot. Apoi am rămas ţintuit locului, auzind două împuşcături trase de un revolver de calibru mare. Scoţându-mi revolverul de calibru 38, am înaintat cu precauţie. A mai urmat o pocnitură asurzitoare, o uşă s-a dat de perete şi cineva s-a îndepărtat grăbit, Am ajuns la uşa biroului lui Stone şi, dintr-o singură privire, am înţeles tot. Am alergat la uşa care ducea spre club şi am deschis-o. Cineva trase, şi glonţul se izbi de perete lângă capul meu. M-am aruncat la pământ şi am tras câteva focuri inutile în întuneric. Nu aveam de gând să ies pe uşa aceea, şi celălalt o ştia. Aş fi fost ca o ţintă pe un poligon de tir, încadrat în lumina care venea din birou. Închizând uşa, m-am întors la Stone. Când l-am privit mai bine, prima impresie pe care o avusesem s-a confirmat. Zăcea

prăbuşit peste birou, ca şi cum s-ar fi ridicat de pe scaun, poate pentru a-şi lua în grabă revolverul. Ochii îi erau deschişi şi deveniseră sticloşi. Nu avea nicio rană şi arăta ca un beţiv inconştient. Dar ştiam că avea probabil, trei găuri mari în burtă şi că nu va mai arăta aşa de bine când doctorii îi vor lua de pe masă.

În perete se vedea un seif golit.

Aşa că mobilul putea fi jaful, dar mă îndoiam. Coincidenţa era prea evidentă pentru a o putea înghiţi. M-am uitat repede prin sertarele din birou, dar n-am găsit nimic interesant – doar hârtii în legătură cu administraţia clubului. Buzunarele exterioare erau goale, la cele interioare nu puteam ajunge fără să mişc corpul, şi riscul era prea mare. Poliţia şi-ar fi dat seama că am umblat acolo. În birou nu era nimic. Nimic decât moarte pentru Stone şi necazuri pentru un oarecare Preston. Atunci am observat ceva. Fotografia dispăruse. La ultima mea vizită la Stone, observasem pe birou fotografia unei femei. Acum nu mai era acolo. Asta putea să însemne ceva sau nimic, dar merita să fie notat.

Am ridicat fără chef receptorul şi am format un număr binecunoscut. La celălalt capăt al firului ofiţerul de serviciu a sărit în sus când mi-am spus povestea; mi s-a ordonat să rămân pe loc. Ca şi cum nu ştiam ce aveam de făcut! Am pus receptorul la loc şi mi-am aprins o ţigară. Mi-ar fi plăcut ca Stone să nu aibă ochii deschişi. Oriunde stăteam, părea că mă priveşte fix, acuzându-mă că nu venisem mai devreme cu două minute pentru a avea şansa să rămână în viaţă. M-am întors cu spatele şi am început să trag nervos din ţigară.

— Mâinile sus, şi nu te grăbi.

Ordinul venise din spatele meu şi vocea era calmă. Am îngheţat şi am simţit cum mi se contractă şira spinării. Dacă ăsta era tipul care-l omorâse pe Stone, s-ar putea să nici nu mai apuc să-mi termin ţigara.

— Întoarce-te.

Nu ţineam să mă întorc. Ştiam ce puteau face unui stomac nişte gloanţe de calibru mare, şi nu ţineam să trec prin această experienţă. Dar n-aveam încotro. Omul care stătea în cadrul uşii era tipul care încercase să mă oprească când venisem să-l văd pe Stone. Arma din mâna lui era un revolver de calibru 32 şi am început să prind puţin curaj. Împuşcăturile care-l omorâseră pe Stone fuseseră trase de o armă mult mai grea.

— A, tu eşti, mormăi el. Am presimţit eu că o să ne mai întâlnim. S-ar părea că domnul Stone e mort.

Oricare ar fi fost celelalte sentimente pe care le încerca, nu părea gata să izbucnească în plâns din cauza morţii patronului său.

— Te cred, am adeverit eu.

— Şi s-ar părea că tu eşti aici, continuă pe acelaşi ton indiferent.

M-am înclinat.

— Te rog să nu mai faci asta încă o dată, stărui el. Sunt un tip nervos şi s-ar putea să fiu nevoit să te omor pentru propria mea siguranţă. De fapt, trebuie să recunosc că mi-ar face mare plăcere.

Zâmbi, şi mi-am dat seama că ultima oară când îl văzusem îmi făcusem o părere greşită despre el. Îl tratasem cu prea mare uşurinţă, iar felul sigur cum ţinea revolverul indica o postură care-i era foarte familiară.

— Stai o clipă, am început să spun.

— Eu vorbesc şi tu taci, mi-o întoarse el. Nu-mi pasă de Stone. Dar în seif erau aproape 14.000 de dolari. Îmi spun doar părerea, desigur, dar bănuiesc că banii nu mai sunt acolo. Unde sunt?

— Ar trebui să-l întrebi pe cel care l-a omorât pe Stone.

— Haide, n-am timp de pierdut. Vrei să zici că n-ai făcut-o tu?

Nu-mi puteam da seama dacă mă trăgea pe sfoară. Dacă îl omorâse pe Stone, avusese destul timp să pună bine banii şi arma criminală, apoi să revină cu o altă armă şi cu o figură surprinsă. Dar dacă l-aş putea ţine de vorbă, poliţia ar putea veni din clipă în clipă.

— Nu, nu l-am omorât eu. Oricine ar fi cei care au făcut-o, au plecat de aici acum vreo trei minute, iar tu ai trecut pe lângă ei când ai venit încoace. Ai o cheie de la intrarea din faţă?

— Sigur că am. Sunt… apoi se opri, încruntându-se. Ia stai, nu-mi pune mie întrebări. Nu eu am fost găsit lângă cadavru.

— Nu, am admis, dar ai în mână o armă.

— Şi ce-i cu asta? Cu arma asta nu s-a mai tras de multă vreme. Şi cine spune că a fost împuşcat? Nu văd niciun fel de urme.

— Sunt în burtă, i-am explicat. Parcă n-ai şti.

— Ca şi cum… dar se opri din nou. Dacă ştii că a fost împuşcat în burtă, te-aş putea întreba, cum de ştii?

— Bineînţeles. Am auzit împuşcătura. Tipul a tras şi în mine.

— Vom vedea cum o să le placă poliţiştilor istoria ta, mârâi el.

— O să le placă, l-am asigurat. N-am nimic de ascuns poliţiei.

— Ăsta-i un lucru foarte bun, spuse o voce nouă. Ne plac oamenii care n-au nimic de ascuns. Ce-ai zice, domnule, să laşi revolverul jos?

CAPITOLUL XI

Amândoi privirăm în direcţia de unde venise vocea şi-l văzurăm pe Randall rezemat nepăsător de tocul uşii. Dar ce ţinea în mână nu era deloc un lucru pe care să-l priveşti cu nepăsare.

— Bine-ai venit, Gil. Începusem să fiu îngrijorat.

Celălalt îşi lăsă în jos revolverul de calibru 32 şi vru să-l bage în buzunar.

— Ei, alo, spuse Randall. Aş avea chef să mă uit puţin la obiectul acela. Mai întâi esenţialul, înţelegi?

Luă revolverul şi-l mirosi la ţeavă. Între timp, apăru lângă el Schultz, şi Randall îi dădu arma.

— Nu s-a tras cu ea, raportă el. Ei, Preston, cine-i prietenul tău?

— Mă numesc Royal, Henry Royal.

— Bun, bun.

Randall traversă camera ca să cerceteze faţa mortului.

— Stone, nu? Cine l-a omorât?

Nici Royal nici eu n-aveam ce răspunde. Randall iscodi puţin camera.

— Când l-ai găsit, era tot în poziţia asta? mă întrebă el.

— Tot aşa. N-am atins nimic.

— Bun. Mi se pare că ai un permis de port-armă. Unde-i revolverul?

— În buzunar,

— Ei hai, Preston, nu fi timid. Dă-mi-l.

I-am întins în tăcere revolverul meu de calibru 38. Îl mirosi, dar de data asta făcu o strâmbătură.

— Nu prea-i bine. Cineva a tras cu arma asta. Presupun că l-au folosit ca să-l ucidă pe Stone, şi apoi ţi l-au strecurat în buzunar fără să bagi de seamă.

— Am tras câteva gloanţe asupra ucigaşului. O să le găseşti undeva acolo, afară.

— Poate.

Randall se sprijini de birou, uitând parcă de cadavrul care era la câţiva centimetri de mâna lui.

— În regulă, hai să auzim povestea.

I-am povestit ce se întâmplase. Schultz scria repede în carneţelul lui.

— Şi asta-i tot? întrebă Randall.

— Asta-i tot, am confirmat.

— Dumneata ce-ai de zis, domnule Royal? Eşti de acord cu ei?

Royal clătină din cap.

— Nu pot spune nimic în legătură cu cele întâmplate mai înainte.

Dar, din clipa în care am intrat aici, da, partea asta e adevărată.

— Minunat. Ia te uită ce mai mărturie confirmată avem aici. Singurul episod mărunt necunoscut este cel în care apare tipul ce l-a lichidat pe ăsta de pe birou. Ai vreo idee despre asta?

— Nu ştiu nimic, negă Royal. Când am sosit eu, totul se terminase.

— Atunci, n-ai de ce să-ţi faci probleme, sunt convins. Cineva a fost cam neglijent cu uşa de la seiful acela, n-ai zice? Era ceva în el?

Royal îşi muşcă buza şovăind.

— Ei haide, domnule Royal, îl ademeni Randall. Un om nevinovat n-are de ce să-şi facă probleme când e vorba de adevăr.

— Erau bani, foarte mulţi bani.

— Aşa-i mai bine. Cam câţi ai zice?

— Vreo 14.000 de dolari. Aşa mi-a spus Stone aseară.

Randall fluieră încetişor.

— Aşa? Pare o sumă cam mare pentru un local de dimensiunile ăstuia. Aş fi zis că 5-600 de dolari bani gheaţă sunt de ajuns pentru a acoperi nevoile în orice moment. N-ai fi crezut, domnule Royal?

— Da, aşa aş fi crezut şi eu.

— De ce presupui că răposatul Stone avea aşa de mulţi bani la îndemână? Încasaţi într-o singură seară?

Royal pufni pe nas şi scutură din cap.

— Nu, sigur că nu. Nici măcar într-o săptămână. Nu ştiu de ce-i avea Stone aici.

Randall aprobă gânditor.

— Ei bine, se pare că-i avea. Şi dacă-i avea, de ce ţi-a vorbit de ei, domnule Royal? Sunt convins că avea încredere în dumneata, şi aşa mai departe. Şi totuşi, de ce a ţinut să-ţi spună de bani? Ducea lipsă de necazuri? A anunţat sus şi tare în faţa tuturor la club?

— Vedeţi, chestia este… adică… a fost că…

Royal şovăi şi tăcu. Schultz privi pe deasupra creionului. Randall spuse răbdător:

— Fapt este, sau a fost, că ce?

— Stone îşi lichida afacerile. Nu trebuia să spun nimănui. Urma să plece în dimineaţa asta. Eu trebuia să preiau localul, ca director la noul proprietar.

— Aha, şi cine-ar fi ăsta?

— Nu ştiu. Stone mi-a spus că a aranjat să obţin eu slujba. Noii proprietari urmau să ia legătura cu mine astăzi.

— Îhî, şi atunci banii ăştia erau preţul vânzării, aşa zici?

Royal dădu din umeri.

— Nu ştiu. N-aş fi aflat de ei dacă n-aş fi intrat în birou tocmai când Stone punea teancurile de bancnote în seif. Atunci mi-a spus.

Randall dădu din cap ca şi cum ar fi fost mulţumit;

— Bine, revenim la povestea asta mai târziu. Tu, Preston, ce făceai

aici? Nu cumva era tocmai una din vizitele tale de rutină, ca să vezi dacă nu e rost de vreo crimă astăzi?

— Nu vreau să spun prea mult în faţa acestui individ, am replicat. N-am putea vorbi afară?

Randall mă privi atent.

— Cred că asta se poate aranja. În sfârşit, iată-i şi pe ceilalţi.

În birou pătrunse obişnuita menajerie de fotografi, specialişti în luarea amprentelor, toată şleahta de experţi de pe lângă secţia de criminalistică.

— Ar fi bine să nu le stăm în drum, domnule Royal, sugeră Randall.

— Să mergem în club, dacă se poate aprinde vreo lumină.

Ieşirăm din birou şi Royal răsuci comutatoarele. Lumini estompate rupseră întunericul, iar eu m-am uitat repede în jur, în cazul în care ucigaşul se ascunsese în club.

— Eşti cam nervos astăzi, mormăi Randall.

— Oh, nu, am protestat. De vină e boala asta de piele pe care o am. Am alergie la găuri în piele.

Randall mă cercetă cu privirea lui somnoroasă.

— Ce mi-ai spus acolo în birou a fost adevărat?

Şi arătă cu capul spre biroul lui Stone.

— Absolut, am confirmat.

— Hai, zi şi restul. Care-i secretul pe care nu vrei să-l audă Royal?

— Îl cunoşti pe Ben Fawcett? Se ocupă de moravuri la secţia a patra.

— Îi ştiu. Vrei să spui că el a făcut asta?

— Ştii prea bine că nu asta vreau să spun. Dar îl interesa Stone. Mi-a spus mie.

Randall digeră informaţia fără să-i dea prea multă importanţă.

— De ce să-ţi fi spus? Sau nu cumva secţia a patra îţi trimite săptămânal un raport asupra treburilor lor curente?

Ştiam, că, până la urmă, va trebui să-i spun totul lui Randall. Era foarte posibil să nu-i placă prea mult, dar i-ar fi plăcut şi mai puţin dacă i-aş fi ascuns situaţia. Mi-am început expunerea fără nicio tragere de inimă. N-am lungit-o prea mult, lăsând la o parte câteva amănunte. N-avea rost ca Randall să ştie tot atât cât ştiam eu, deoarece cu organizaţia lui ar fi putut obţine rezultate bune mult mai repede – şi asta nu mi-ar fi convenit deloc. Când am terminat, spuse:

— Hm.

După care nu mai spuse nimic timp de un minut întreg.

— Hm, eşti un tip ocupat, nu-i aşa? Şi ai scormonit toată afacerea asta numai ca s-o cauţi pe fugara de la Ferma Însorită?

Tonul era la fel de sceptic ca şi cuvintele.

— N-a fost prea greu, l-am asigurat. Vreau să spun că n-a trebuit să dezgrop comori sau testamente ascunse. Totul a fost o treabă de

rutină.

— Se poate. Şi care-i părerea ta despre povestea asta cu Stone? Crezi poate că cineva a ajuns la concluzia că eşti prea aproape de ţintă? Că Stone a lăsat să-i scape ceva şi era mai bine dacă dispărea de tot? Aşa te-ai gândit?

Am scuturat din cap.

— Mă îndoiesc, Gil. E prea complicat. De ce Stone? Că doar era unul din bandă, dacă există vreuna într-adevăr. Ar fi mai logic să mă lichideze pe mine, nu? Asta în cazul în care presupunem că am dat de ceva şi că acest ceva există.

— Ai dreptate, admise el în silă. Ce părere ai de Eldridge? Să aibă oare vreo legătură?

— Posibil. Nu mă îndoiesc că există o legătură între asasinarea lui Stone şi cercetările mele. La urma urmei, e vorba de 14.000 de dolari. Ăsta-i un motiv suficient pentru oricine ca să comită o crimă.

Privirea lui grea mă cercetă din nou.

— Eşti sigur că n-ai făcut-o tu ca să pui mâna pe bani? În caz că-i aşa, ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai spune-o. Degerătura asta a mea mă chinuie îngrozitor astăzi.

— Regret. Mi-ar face plăcere să te pot ajuta, Gil, dar distracţia asta nu-i pe gustul meu.

Oftă zgomotos.

— Mi-am închipuit eu. O.K. Hai să mergem la secţie să întocmim o declaraţie.

— Ăă… am ezitat eu.

Mă privi iute.

— Ăă, mă întrebam dacă te-ar deranja în cazul când am lăsa-o pe mai târziu.

Mă bătu pe umăr cu palma-i uriaşă.

— Bineînţeles că nu. De ce să ne deranjeze? Nu mi-ar plăcea să-ţi închipui că secţia de poliţie ar vrea să se amestece în viaţa ta particulară. Ce impresie am face dacă ne-am apuca să plictisim lumea cu micile noastre crime lipsite de importanţă? Vino când ai chef. Luna viitoare îţi convine?

— N-o lua aşa, Gil. Dar i-am promis altui poliţist că-i dau o declaraţie în dimineaţa asta.

— Cărui poliţist?

— Locotenentului Franks, din Vale City. Ţi-am pomenit de el adineauri.

— Nu minţi?

— Verifică dacă vrei. Au şi ei telefoane.

Oftă din nou.

— Ce mod de a-ţi câştiga existenţa! Bine, fie. Vino când poţi.

După aceste cuvinte puteam pleca, dar am şovăit puţin.

— Ce mai aştepţi?

— Revolverul. Am permis pentru el. Şi ştii foarte bine că nu eu l-am ucis pe Stone.

— Preston, eşti de o îndrăzneală fără pereche. Şi cu cât trec anii, devii tot mai îndrăzneţ, pe onoarea mea.

Am rânjit.

— Exact. Dar să ştii că nu-i aşa.

Pufnind batjocoritor, îşi vârî mâna în buzunar şi scoase arma.

— Ia-o. Asta ar putea să mă coste insigna. Nu uita declaraţia…

Ultima propoziţie trebui s-o strige după mine, aşa de repede am ieşit din club, de teamă să nu se răzgândească.

CAPITOLUL XII

Am trecut pe la birou să văd dacă nu-mi sosise cu poşta ceva important. Domnişoara Digby îmi aruncă privirea de care am parte ori de câte ori se întâmplă să nu dau pe la birou.

— V-a căutat la telefon o domnişoară Peters.

— A lăsat vreun mesaj?

— A întrebat dacă aţi putea să-i telefonaţi. Regret, dar am fost nevoită să-i spun că nu prea ştiu de unde să vă iau, mă zeflemisi ea.

— E un număr din Los Angeles. Îl caut singur, m-am oferit eu.

— Mulţumesc, am numărul. Vă dau acum legătura?

Complet învins, am intrat în biroul meu şi am aşteptat. Telefonul zbârnâi şi am auzit glasul Louisei.

— Mark? Ascultă, îmi pare rău, dar nu pot veni astăzi.

Dezamăgit, am spus:

— Păcat. Nu te simţi bine?

— Ba da. Nu-i vorba de asta. Am de lucru. Îţi aduci aminte de bărbatul pe care l-ai cunoscut ieri în biroul domnului Davis?

— Robbins? Harvey Robbins?

— Da. Ei bine, azi n-a venit la birou şi asta ne strică planul. Îmi pare rău.

Harvey Robbins. Din Monkton. Avocat. Omul care încheiase afacerea pentru James Earnshaw. Cel care-i închiriase lui Earnshaw un apartament.

— Mark, mai eşti la telefon?

— Da, iubito, sunt aici. Mă gândeam. N-ai primit niciun mesaj de la Harvey? Vreau să zic, dacă ţi-a spus motivul pentru care nu vine la birou?

— Asta-i bună, exclamă, şi tonul ei era ofensat. Speram că vei avea o reacţie cât de cât umană. Cum ar fi o dezamăgire, de exemplu.

— Oh, sunt dezamăgit, desigur. Dar Harvey mi se pare deodată un tip foarte interesant. N-a lăsat nicio vorbă?

— Dacă este atât de important pentru tine, spuse supărată, da. A telefonat şi a spus că s-au ivit nişte chestiuni personale urgente şi că nu vine până luni.

— Ei, asta e chiar foarte interesant.

Vorbeam mai mult pentru mine.

— La revedere, domnule Preston. Dacă mai aflu ceva despre domnul Robbins, vă voi anunţa.

— Stai, aşteaptă puţin!

Gândurile mi se întoarseră de urgenţă la domnişoara Louise Peters. Mi-au trebuit câteva minute ca s-o îmbunez şi alte câteva ca să

hotărâm că va veni a doua zi, sâmbătă. După ce am pus jos receptorul, am rămas nemişcat gândindu-mă la Louise Peters. Un semn de slăbiciune al caracterului meu, bănuiesc. În orice caz, prefer întotdeauna să mă gândesc la femei decât la crime. Dar femeile nu-mi pot plăti băcanul, cel puţin în cazul meu. Aşa că am alungat din minte amintirea duioasă a Louisei Peters şi m-am întors la Harvey Robbins. Putea fi ceva, sau nimic. Dar prea multe drumuri duceau la Harvey ca să-l pot ignora. Din spusele Louisei, Harvey venise la firma lui Davis cu doi ani şi jumătate în urmă. Oricine îşi poate aminti că pe vremea aceea un oarecare Robert M. Stone ieşea din puşcărie. Am ridicat receptorul şi l-am sunat pe Shad Steiner.

— Oh, tu eşti, spuse el fără entuziasm. M-ai sunat ca să-mi vinzi povestea aia grozavă?

— Lucrez la ea, l-am asigurat. Ai auzit de crima de azi dimineaţă de la „Porcul roşu”?

Pufni în telefon.

— Ce vrei să spui cu „ai auzit” de ea? Am trimis acolo un om acum o jumătate de oră. Hei, ascultă – şi tonul lui deveni bănuitor – ce ştii despre crimă? E ceva senzaţional.

— Despre asta voiam să-ţi vorbesc, i-am explicat. Eram acolo, aproape că am văzut cum s-a întâmplat şi nu vreau să vorbesc cu un alt ziarist.

— Ei, aşa-i mai bine. Asta numesc eu profit de pe urma investiţiei pe care am făcut-o. Unde eşti?

— Tocmai plecam din oraş. Stai, stai, o să vorbesc cu omul tău mai târziu. Poţi afirma chiar că s-a găsit martorul, sau ceva de genul ăsta.

— Hm, făcu el neîncrezător. Spui că pleci din oraş? Nu cumva l-ai amuţit chiar tu?

— Nu, de data asta. Dacă-ţi spun ceva, îmi promiţi că nu apare în ziar?

— Nu promit. Eu dau tot la ziar.

— În regulă. Îmi promiţi să nu publici nimic până nu ai toată povestea? Ceea ce vreau să-ţi spun poate trezi amintiri vechi. N-aş vrea ca destăinuirile tale senzaţionale să-i sperie pe unii, şi să se ascundă din nou tocmai acum când au ieşit la lumină.

— Chiar aşa să fie?

— Stone, omul asasinat azi dimineaţă, era unul din cei care fuseseră închişi pentru afacerea aceea cu fotografii deocheate, la Studioul Şase. Cel pentru care m-ai lăsat ieri să umblu prin dosare.

La celălalt capăt al firului se aşternu tăcere. Apoi l-am auzit spunând:

— Şi zici că, de data asta, îmi vinzi o istorie grozavă?

— Sper, Shad. Nu sunt încă pe deplin sigur, dar sper să fie aşa. Acum am nevoie de un detaliu.

— Zi-l pe nume.

— Pune-o pe fetişcana aia să se uite din nou în dosar. Spune-mi numele avocatului care i-a apărat pe Stone şi Judson.

— Dosarul e pe drum, spuse el laconic. Am trimis după el în secunda în care ai menţionat numele lui Stone. Trebuie să sosească în aproximativ, stai să vedem, cinci, patru, trei, doi, gata, rămâi la telefon.

Am auzit foşnetul hârtiilor frunzărite la celălalt capăt al firului.

— Eşti pe fir?

— Da.

— Ryker. N-ai fi ghicit? Întotdeauna e Ryker.

Eram dezamăgit deşi ar fi trebuit să mă aştept la aşa ceva,

— Nu e menţionat numele nici unui alt avocat care să fi lucrat împreună cu el?

— Nu. Tocmai verificam. Nu. Asta-i. Nu-ţi foloseşte, nu?

— Cel puţin mă ajută să înlătur o idee care-mi trecuse prin cap. Mulţumesc, Shad. Te anunţ de îndată ce mă întorc.

— Vezi să nu uiţi, şi să te duci să trăncăneşti la concurenţă.

L-am asigurat că nu trebuie să-şi facă griji şi am închis telefonul. După câteva clipe de gândire am format alt număr.

— Ryker and Smart. Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa. Aş dori să vorbesc cu domnul Robbins, vă rog.

— Domnul Robbins?

Vocea fetei era plângăreaţă.

— Exact. Cu domnul Harvey Robbins.

— Un moment, vă rog.

Cu ochii în tavan, am aşteptat.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu avem pe nimeni cu acest nume.

— Sunteţi sigură?

— Da. Am controlat.

Înainte ca fata să închidă, am spus repede:

— Îmi pare foarte rău. Tocmai am sosit în oraş, şi acesta e numărul la care am sunat totdeauna. Ştiţi, n-am mai fost pe aici de doi-trei ani. Poate că domnul Robbins s-a mutat. N-aţi vrea să mai întrebaţi o dată?

— Aha, spuse ea eu vioiciune. S-ar putea să fie aşa. Lucrez aici numai de câteva luni. Dacă vreţi să aşteptaţi puţin, o să întreb pe altcineva.

Nimic pe lumea asta nu poate da atenţiei o acuitate mai mare ca o aşteptare la telefon. Am numărat unsprezece fire de praf pe suprafaţa, de altfel imaculată, a biroului meu. Am observat chiar un mic teanc de scrisori, pe care Florence Digby le pusese acolo cu speranţa că într-o bună zi voi ajunge să le citesc.

— Sunteţi la aparat?

— Da.

Părea încântată de ea însăşi.

— Aveţi perfectă dreptate. Domnul Robbins a lucrat aici până acum doi-trei ani. Dar ne-a părăsit.

— Vai, am exclamat dezamăgit. Ce păcat. Speram să-l mai văd. Nu aveţi cumva o adresă la care-l pot găsi?

— Regret, dar nu am. Nu am acces la dosare fără permisiunea personală a domnului Ryker. Dar unul din funcţionarii din birou îşi aminteşte că s-a mutat la Vale City.

Un val de căldură mi se răspândi în tot corpul. Când am reluat convorbirea, aproape că torceam de plăcere.

— Domnişoară, vreau să vă mulţumesc foarte mult pentru tot deranjul pe care vi l-am pricinuit.

— Nu m-aţi deranjat deloc. Sper să-l găsiţi.

După încă vreo câteva amabilităţi, am închis. Mi-am frecat mâinile vesel. Din nou Vale City. Judson a ieşit din puşcărie şi s-a dus direct la Vale City. Cineva din acel orăşel prietenos nu l-a plăcut şi l-a omorât. Pe vremea când a avut loc procesul lui Judson, Harvey Robbins lucra la Monkton. Cum am apărut eu şi am început să pun întrebări, Robbins a dispărut. În fine, nu a dispărut, dar lipsea de la birou. Când a plecat din Monkton, Harvey Robbins s-a îndreptat tot spre Vale City. Ar fi fost culmea să sper că şi acum se îndreptase într-acolo, o variantă prea puţin probabilă pentru a justifica un drum până la Vale. Oricum însă, drumul meu către locotenentul Franks tot pe acolo trecea. Aşa că nu mi-ar fi fost deloc greu să pun câteva întrebări nevinovate în timp ce mă găseam la faţa locului.

Peste câteva minute mă aflam din nou pe autostrada încinsă, fluierând unul din cântecele mele preferate în timp ce fâşia de asfalt se derula sub mine. La spate gulerul se muiase şi, era lipicios, dar asta nu mi-a schimbat buna dispoziţie. Când am intrat în curtea imaculată a barului Tinklebell, aveam mare nevoie de întăritoare de tipul celor reci ca gheaţa, care se servesc în pahare înalte. Am intrat în barul lui Maggie. Barmanul era acelaşi ca şi data trecută.

— Ce mai faceţi? m-a întâmpinat el. V-aţi întors din nou, domnule… un moment… domnule Porter.

— Preston, l-am corectat.

— Scuzaţi. Preston, aşa-i. Ce beţi, domnule Preston?

Am luat berea cea mai rece de pe tejghea şi am sorbit cu sete.

— Foarte bună. Am mers cam mult cu maşina.

— Asta nu-i o zi de mers cu maşina. Asta-i o zi pentru o bere rece şi un loc liniştit. Aici vă e locul.

Am vrut să-i ofer ceva de băut, dar îmi spuse că-i prea devreme. Luându-mi berea, am traversat încăperea ca să mă aşez la fereastră. Nu era multă lume şi liniştea din local îmi făcea plăcere.

Stăteam acolo de vreo zece minute, când o limuzină albastră a poliţiei întoarse în faţa clădirii şi se opri. Franks coborî încuind bine portierele înainte de a intra în local. Nu m-a observat decât după ce şi-a aruncat o a doua privire de jur-împrejur. I-am făcut semn şi veni spre mine cu mâna întinsă.

— Iartă-mă că am întârziat, se scuză el.

— Nu-i nimic. Am găsit aici cea mai grozavă umbră din tot statul. Dă-mi voie să-ţi aduc ceva de băut.

Se declară de acord cu o bere şi, pentru a mă scuti de încă un drum, am mai luat şi eu una de la bar.

— Văd că şi prietenul dumneavoastră Franks e aici, remarcă barmanul. Aţi gonit cam tare, nu?

Am mormăit şi eu ceva la fel de idiot drept răspuns şi m-am îndreptat cu paharele de bere către locul unde se aşezase Franks.

— Măi, dar pare bună. Într-o societate civilizată, lumea ar trebui să-şi petreacă vara bând bere rece.

— Pentru o lume cu bere rece, l-am aprobat eu.

Luă o înghiţitură, plesni din buze şi oftă adânc.

— Trebuie să ştii că apreciez eforturile pe care le faci în legătură cu cazul ăsta. Vrei să-mi spui ceva nou?

Mă tot întrebasem cât ar trebui să-i spun şi cât să ţin pentru mine. Indiferent dacă aprecia sau nu ajutorul meu, el reprezenta legea, şi dacă hotăra că cel care se cuvenea să deţină toate datele era oraşul Monkton, atunci urma să-mi petrec multe ore în biroul lui Randall.

— Ei bine, se pare că am dat de urma prietenului dumitale, Earnshaw, după cum ţi-am spus la telefon.

— Îhî. Spune-mi ce-ai descoperit.

La început i-am dat doar date generale despre Earnshaw. Asculta cu atenţie dând din cap.

— Pare să fie omul meu, mormăi. Şi al dumitale. La ce concluzie ai ajuns?

— Să fiu al naibii dacă ştiu, i-am răspuns, sincer. Îţi aminteşti ce ţi-am spus, că omul căuta să-şi ia partea dintr-o afacere?

— Da.

— Mai erau încă două persoane implicate. Un bărbat cu numele Stone. Fusese condamnat împreună cu Judson, sau Earnshaw, cum doreşti să-i spui. Cealaltă era o femeie, pe nume Clara Jean Dollery. Ea a dispărut complet. În ce mă priveşte, sunt mai mult ca sigur că Stone era cel care-l omorâse pe Judson.

— De ce? replică el prompt. Ţi-am spus cum a murit. Numai dacă tipul nu era cumva homosexual, ar fi trebuit să fie o… Ah, pricep. Te gândeşti că ar fi putut s-o facă femeia. Clara Jean Dollery.

— Se poate. Dar ceea ce voiam să spun este că Stone trebuie şters de pe listă. De fapt, cineva l-a ras de tot de pe listă azi dimineaţă.

Franks dădu la o parte paharul cu care-şi răcorea fruntea şi mă privi în ochi.

— Aha, o să mai fie o crimă.

— A fost. Am avut plăcerea să-l găsesc eu.

I-am povestit ce se întâmplase la „Porcul roşu” cu câteva ore mai înainte.

— Şi ce crezi? se interesă el.

Am ridicat din umeri şi mi-am golit paharul.

— Greu de spus. Ar putea să însemne ceva, sau nimic. Răspunsul cel mai simplu ar fi că, îndată ce încep să scormonesc trecutul, numaidecât se întâmplă tot felul de lucruri. Dar nu sunt sigur că ăsta e răspunsul. La urma urmei, Stone era un tip puţin important şi prea dornic să câştige banii uşor. Astfel de oameni îşi fac duşmani în fiecare zi. Şi, din propria mea experienţă ştiu că oamenilor nu le place să trăiască în trecut. Povestea cu Studioul Şase s-a petrecut cu ani în urmă. Chiar şi crima cu Judson s-a întâmplat acum doi ani. Şi eşti, cred de acord că n-ar fi uşor să găseşti acum dovezi ca să condamni pe cineva pentru ea. Toate urmele sunt reci ca piatra. Nu mi-aş fi închipuit că povestea asta merită riscul unei crime noi-nouţe.

— Deci, nu crezi că uciderea lui Stone are vreo legătură? mă întrebă el.

Am clătinat din cap.

— Nu asta vreau să spun. Ar putea exista o legătură, dar mă îndoiesc că a fost cauzată de cercetările mele.

Locotenentul îmi făcu un semn mustrător cu degetul.

— Nu înţeleg. Ce vrei să spui?

— Ceea ce încerc să spun, şi se pare că nu prea reuşesc, este că dacă Stone a fost omorât în legătură cu afacerea asta veche, părerea mea este că el ar fi fost omorât indiferent dacă apăream eu, sau nu. Nu văd de ce lucrul pe care aş putea să-l descopăr ar justifica o crimă.

— În afară de o crimă în care victima erai chiar dumneata, adăugă Franks. Te-ai gândit la asta?

Mi-am aprins o ţigară şi fumul albastru pluti leneş prin faţa mea.

— Da, m-am gândit, am recunoscut. Şi zici că ar avea mai mult sens, nu? Să privim lucrurile astfel. Dacă un tip începe să pună întrebări, ar putea pune pe cineva în pericol. Deci, ce face acel cineva? Nu se apucă să-i omoare pe alţii, pentru că în felul acesta nu scapă de curios. Nu, cu siguranţă că l-ar omorî pe curios şi ar pune capăt pericolului.

— Şi n-a încercat nimeni?

— În ultima vreme, nu. Nu, de când cu cazul ăsta. Aşa că, într-un fel sau altul, Stone a fost înlăturat din cu totul alte motive.

— Înţeleg. Mă duc să mai aduc bere.

Se întoarse cu o nouă provizie şi o vreme tăcurăm amândoi. Apoi

începu să-mi pună întrebări. Mă întrebă de Studioul Şase şi de urma de care dădusem în Los Angeles.

— Se pare că, oriunde ai apuca-o, dai de Harvey Robbins, remarcă el. Şi e ceva în glasul dumitale când te referi la el. E ceva ce-ar trebui cumva să ştiu şi eu?

— Ceva şi nimic, am recunoscut.

I-am povestit de legătura strânsă pe care am reuşit s-o stabilesc între Robbins şi diferitele etape ale cercetărilor mele.

— Nu-i prea convingător, obiectă Franks. E ceva necinstit în activitatea lui la Monkton? Şi, de altfel, nu găsesc că-i dubios ca un avocat să fie implicat când e vorba de documente legale. Asta-i meseria lui.

În timp ce vorbea, gura schiţă un zâmbet ironic, şi mi-am dat seama că mă lua peste picior.

— La ceva asemănător m-am gândit şi eu. Totuşi, ştii cum se întâmplă în cursul unor astfel de investigaţii. Dacă eşti norocos, ai o presimţire. Şi eu încep să am o presimţire în legătură cu domnul Robbins. Şi tare aş vrea să ştiu unde se află acum.

Franks încuviinţă din cap, ştergându-se la gură de spumă.

— Cunosc senzaţia. Uneori dă rezultate bune. Mai ai şi altceva să-mi spui, nu?

Of, poliţiştii ăştia, am oftat în sinea mea, mereu vor s-o ia înainte!

— Da. E vorba de o bănuială pe care n-o pot justifica prin nimic. Şi anume că femeia aceea, Clara Jean Dollery, era aici, la Vale City, când a izbucnit afacerea cu Studioul Şase. Cred că Judson a venit aici ca s-o vadă pe ea, şi aşa s-a făcut că a fost asasinat. Dacă Robbins are vreun amestec, înseamnă că ori a şi venit aici, ori este pe drum. Nu ştiu ce n-aş da să-i găsesc.

— Asta în cazul în care bănuiala dumitale este întemeiată, adăugă Franks.

— Da.

— Hm. Şi vrei să te ajut?

I-am zâmbit scurt. Îmi răspunse cu privirea directă, fixă şi inexpresivă a ofiţerului de poliţie.

— Mi-am închipuit. Mi-ar plăcea să te ajut, Preston, vorbesc serios, dar situaţia e fără ieşire. Ce date am? Trebuie să caut o femeie care poate să fi locuit sau nu aici în ultimii cinci ani. Care până acum poate să se fi măritat sau nu, ori să aibă o casă plină de copii. Care, aproape sigur, şi-a schimbat numele. O femeie despre care nu ştim nici măcar cum arată, fără a mai vorbi de o fotografie. Pot afirma că poliţia din Vale City se descurcă bine. Dar când e vorba de vrăjitorii, nu avem nicio putere.

Am încuviinţat. Era un răspuns cinstit şi mă cam aşteptasem să mi-l dea.

— Dar Robbins? Crezi că e posibil să verifici dacă a avut vreun birou aici în oraş, sau dacă a lucrat pentru vreo firmă din Vale City?

Franks oftă adânc.

— Asta-i ceva mai uşor. N-avem decât vreo şase avocaţi şi toţi sunt aici de mai mulţi ani. Am să verific.

— Mulţumesc. Îţi rămân îndatorat. Dacă se poate, aş vrea să…

Se ridică resemnat şi dădu din umeri.

— Dacă-i aşa de important pentru tine, mă duc să telefonez la poliţie acum, să pun pe cineva să verifice. Vreo jumătate de duzină de telefoane n-o să-mi răpească prea mult timp şi cred că-ţi sunt dator pentru identificarea lui Earnshaw.

Se duse să caute un telefon, iar eu am început să mă uit la cei care intraseră între timp în local. Era o singură fată, o blondă înaltă, tânără şi picantă care-şi etala corpul tânăr şi bronzat. Era foarte prietenoasă cu un tip nu prea tânăr, căruia i-ar fi stat mai bine dacă şedea în biroul lui decât să umble prin baruri cu fete tinere cărora ar fi putut să le fie tată. Sau, cel puţin, aşa vedeam eu lucrurile. În meseria mea, mai întotdeauna se întâmplă să stai să-i priveşti pe alţii combinaţi cu blonde picante şi prietenoase, în vreme ce tu discuţi cu ofiţeri de poliţie despre crime şi alte lucruri la fel de plăcute. Nu-i de mirare că poţi avea păreri preconcepute despre viaţă. Apoi l-am văzut pe Franks venind spre mine. Nu era singur. Lângă el, ascultând atent la ce-i spunea, era o brunetă scundă şi vioaie.

— Domnule Preston, aş dori s-o cunoşti pe Maggie Murphy. Proprietăreasa acestui local.

— Încântat, domnişoară Murphy.

Nu minţeam. Femeia avea vreo 30-35 de ani şi era foarte atrăgătoare. Strângerea ei de mână fusese fermă şi prietenoasă, şi ochii cenuşii mă priveau direct. Când dădusem mâna, am simţit că-mi intră ceva enorm în palmă. Acel ceva era un smarald, greu, de mai mulţi pfunzi.

— Mă bucur că ai venit pe la noi, domnule Preston. Mac – vreau să spun – barmanul mi-a spus că ai trecut ieri pe aici.

— Da, îmi pare rău că nu te-am găsit. Mai ales acum, după ce te-am văzut.

Ochii îi sclipiră, şi se întoarse plină de reproş spre Franks.

— Nu mi-ai spus că-i irlandez.

— N-am ştiut, răspunse Franks. Chiar eşti?

— Mă tem că nu, am mărturisit.

— Fleacuri, zâmbi ea. Ştii să linguşeşti, deci sunt sigură că ai pe undeva un strămoş irlandez. Cercetează-ţi arborele genealogic.

— Am s-o fac, i-am promis. Iartă-mă, te rog, aş putea să-ţi ofer ceva de băut?

— Nu, mulţumesc, sunt foarte ocupată. Am vrut doar să te cunosc

când am aflat că eşti prieten cu locotenentul Franks. Altă dată.

— Aştept cu nerăbdare ocazia.

Eu şi cu Franks ne-am aşezat, urmărind-o cum se îndepărtează.

— Grozavă, am îngânat. Îţi mulţumesc că te-ai gândit la mine.

— Plăcerea a fost de partea mea. Nu-i grozavă?

— Ba-i grozavă. Cred că bărbaţii vin cârduri aici.

— Aşa-i, confirmă el. Şi totuşi, ştii, e tare ciudat, toate nevestele şi prietenele bărbaţilor o plac. Ăsta-i un lucru foarte neobişnuit.

— Este. Vrei să spui că n-a trezit niciodată gelozia vreunei neveste sau a vreunei amante?

— Nu, din câte ştiu. După cum spune şi ea, aici se ocupă numai de afaceri. Viaţa particulară şi-o rezervă pentru timpul liber. Ştiu că nu trăieşte ca o pustnică, dar nu în văzul lumii.

O priveam cum stă de vorbă cu nişte bărbaţi de la bar, şi i-am prins un zâmbet fugar. Aşa cum mi se întâmplă ori de câte ori întâlnesc o femeie frumoasă, am avut şi acum sentimentul că o mai văzusem undeva. Simţise probabil că o privesc, deoarece se întoarse brusc şi mă surprinse. Prins asupra faptului, am schimbat direcţia privirii, uitându-mă pe fereastră. Franks chicoti.

— Aşa-ţi trebuie. Ai mai văzut şi altă dată femei frumoase.

— Adevărat. Dar pe femeia asta am senzaţia că am mai întâlnit-o.

O maşină sport italiană, mică şi roşie, coti nebuneşte pe aleea din faţă şi opri scrâşnind din frâne. Un bărbat coborî cu stângăcie şi, când se îndreptă spre noi, se dovedi a fi Harvey Robbins. L-am apucat de mână pe Franks.

— Ia te uită. Să ştii că am noroc. El e.

— Care el?

— Robbins. Cel pentru care te-am rugat să faci cercetări. Ne cade drept în braţe.

Devenind curios, Franks îl privi şi el pe Robbins cum descuia portbagajul şi scotea o valiză. Apoi, în timp ce se apleca să-l încuie la loc, probabil că simţi ceva. Se uită direct la noi, răsucindu-şi capul într-o parte. Din privirea lui am înţeles că m-a recunoscut. Se întoarse spre portieră şi azvârli valiza în maşină.

— Pleacă, am exclamat şi m-am ridicat. Mă duc după el.

Robbins se sui în maşină şi porni motorul.

— N-ai să-l prinzi, spuse Franks. Maşinile astea gonesc repede.

— Ce-ar fi să anunţi patrulele? l-am întrebat prompt.

— Regret, mă refuză el. Cum aş putea să mă justific? Omul ăsta n-a făcut nimic.

— Îţi telefonez la birou mai târziu.

Ultimele cuvinte i le-am strigat peste umăr, în timp ce mă îndepărtam. Maggie Murphy şi admiratorii ei mă priviră curioşi. Maşina roşie pornise şi se îndrepta înapoi către Vale City. M-am

repezit în Chevrolet şi am pornit după ea în mare viteză.

Ca să nu-l pierd pe Robbins din raza vizuală, trebuia să stau tot timpul cu piciorul pe pedala de acceleraţie. Ţâşnind pe lângă o intersecţie, am văzut cu coada ochiului o altă maşină. Speram să nu fi văzut bine semnalizatorul de pe capota ei, dar vaietul binecunoscut din urma mea îmi dovedi că nu mă înşelasem.

Le-a trebuit mai mult de o milă ca să mă ajungă. Mi-au făcut semn să opresc. Am zis o vorbă pe care o învăţasem cândva de la un marinar şi am tras la margine. Un poliţist înalt şi rumen, cu mâinile înfipte în strălucitoarea curea de piele, veni către mine.

— Să nu-mi spui că naşti.

— Uite ce e, urmăresc pe cineva. Sunt detectiv particular.

I-am întins repede permisul, pe care-l cercetă cu gravitate.

— Asta-i foarte frumos, dar nu văd unde scrie că ai voie să depăşeşti limita de viteză.

Mi-am dat seama că urma să înceapă una din acele discuţii tipice cu agenţii de circulaţie. M-am dat bătut. Oricum, în cele zece minute pe care le pierdusem, Harvey Robbins avusese timp să ajungă în oraş. Plictisit, i-am spus poliţistului că lucrez cu poliţia din Vale City.

— Cu locotenentul Franks? (Asta îi plăcu.) E uşor de verificat, domnule. Dăm telefon la secţie şi îl rugăm să confirme ce ne-aţi spus.

I-am explicat că Franks nu era la secţie, ci la Tinklebell. Asta n-a făcut decât să provoace discuţii în plus. În cele din urmă, poliţiştii reuşiră să-şi noteze suficiente date despre mine ca să-mi poată întocmi o mică biografie şi mă ameninţară că voi suporta consecinţele, dacă locotenentul nu adeverea spusele mele. După aceea plecară.

Nu mai avea niciun rost să mă grăbesc, aşa că am condus calm până în oraş. Deşi îmi dădeam seama că este inutil, am mai pierdut ceva timp cutreierând străzile în căutarea maşinii lui Robbins. După vreo treizeci de minute, am renunţat. Apoi am mai pierdut vreo zece minute căutând un loc de parcare. Era aproape unu şi jumătate şi am telefonat la biroul lui Franks, ca să văd dacă se întorsese, dar nu venise încă. Mi-au spus că-l aşteptau în jurul orei două şi un sfert, aşa că am intrat într-un restaurant şi mi-am irosit timpul cu un sandviş şi un pahar cu lapte, de care am întins până la două şi zece. Apoi m-am dus la secţie. Locotenentul lăsase vorbă la ofiţerul de serviciu, aşa că am fost condus direct în biroul lui. Nu prea se arătă bucuros că mă vede.

— L-ai prins? mă întrebă el.

— Nu. Am fost oprit de o patrulă de circulaţie pentru depăşire de viteză. Apropo, vor lua legătura cu dumneata.

— Hm.

Se uita la o bucăţică de hârtie aflată pe birou, pe care era ceva scris la maşină.

— Am aici nişte date despre omul dumitale. O fi într-adevăr avocat?

— N-am niciun motiv să mă îndoiesc. Bătrânul Davis din Los Angeles nu-i omul pe care să-l păcăleşti cu recomandări false. De ce întrebi?

— Fiindcă tot ce ştiu despre amicul Robbins este că a făcut nişte operaţii legale cât timp a fost aici. Dacă este avocat cu adevărat, cred că asta n-ar putea constitui un motiv de acuzare, nu?

— Nu.

Comportarea lui Franks mă îngrijora. De abia trecuse o oră de când ne despărţisem în termeni foarte buni. Trebuie să se fi întâmplat ceva în răstimp.

— Aş putea să întreb ce-au aflat oamenii dumitale despre el? m-am aventurat eu.

— Nu mare lucru. A venit aici cu aproximativ cinci ani în urmă – nu ştiu data precisă. S-a angajat la o firmă locală. „Anderson şi Warner". Oameni binecunoscuţi, respectabili. A muncit mult pentru ei, mai ales în probleme legate de societăţi anonime. Când s-a asociat cu ei, a adus şi tranzacţiile la care lucra.

Făcu o pauză. De obicei, acest soi de tăcere este menit să contribuie la crearea unui efect dramatic, dar am intuit că ne apropiam de partea care nu-i plăcuse lui Franks. Tăceam.

— Robbins reprezenta interesele proprietarilor unui imobil din Monkton. O societate numită A. B. Amusements. Societatea închiriase imobilul prin intermediul lui Robbins şi afacerea îi aducea un comision lunar.

Mai făcu o pauză, apoi mă privi în faţă.

— Foarte, foarte bine, am spus liniştit. Asta-i societatea despre care ţi-am vorbit. Unul din proprietari era omul dumitale, Earnshaw. Faptul că s-a întâmplat ca Robbins să fie unul din sutele de avocaţi din Los Angeles care să aibă norocul să se ocupe de vânzarea imobilului, este perfect normal. Dar amănuntul ăsta, împrejurarea că tot el a reprezentat aceeaşi societate în alt oraş cu ani în urmă, face ca situaţia să nu mai fie întâmplătoare. Robbins este cheia întregului caz. Trebuie să dau de el.

— Mai e ceva. Şi să fii atent. Sunt de acord cu dumneata în privinţa societăţii A. B. Amusements, pentru că ceea ce spui pare logic. Dar nu înseamnă că trebuie să fie ceva necinstit în toate tranzacţiile pe care le-a încheiat. Aşa cum spuneam firma „Anderson şi Warner" face afaceri în Vale City de pe vremea indienilor, şi nu voi accepta să se arunce cu pietre în ei.

Nu-mi dădeam seama unde vroia să ajungă.

— Nu prea înţeleg, am spus. Pe mine nu mă interesează decât Robbins. N-am făcut nicio aluzie la firma pentru care s-a întâmplat să

lucreze cât timp a stat aici, în oraş, după cum nu fac nici la firma pentru care lucrează astăzi. Unde vrei să ajungi, domnule locotenent?

Bătu uşor darabana în masă, cu degetele-i bine îngrijite.

— Robbins a mai contribuit cu o tranzacţie când s-a asociat cu ei. A aranjat şi cumpărarea unui restaurant la marginea oraşului, pentru o oarecare Margaret Murphy. E vorba de Tinklebell.

Deci, asta era partea care nu-i plăcuse.

— Aha. O doamnă numită Margaret Murphy, sau cum i se mai zice, Maggie Murphy. Murphy şi Robbins.

— Nu trebuie neapărat să însemne ceva, îmi atrase el atenţia. Robbins a încheiat zeci de tranzacţii pentru firmă pe vremea când lucra acolo. Doar nu vrei să le cercetăm pe toate.

— Nu, am consimţit. Dar nu eu, ci dumneata mi-ai atras atenţia asupra acestor două tranzacţii. Cum de s-a întâmplat asta?

— Omul care s-a dus să stea de vorbă cu domnul Anderson e nou aici, e tânăr şi inteligent. Ştie că avocaţii se simpatizează între ei, mai ales când cei care se alătură unor firme vin cu tranzacţiile lor. Şi-a imaginat că, dacă vrea să afle ceva despre trecutul lui Robbins, ar fi bine să pomenească tocmai despre tranzacţiile cu care el s-a prezentat la firmă. Aşa că n-a făcut decât să întrebe şi domnul Anderson şi-a amintit. Nu degeaba este o figură marcantă în acest oraş.

Mi-am aprins o ţigară, întrebându-mă ce va mai urma.

— După cum ai spus singur, am zis pe un ton împăciuitor, nu trebuie să însemne neapărat ceva. Dar nu se poate să nu recunoşti că aş fi un prost dacă n-aş lua în seamă toate detaliile astea.

— Nu ştiu, răspunse el iritat. O cunosc pe Maggie de când a venit în Vale City. E o fiinţă minunată, conduce un local bun, şi-a făcut o mulţime de prieteni. Unii, chiar, oameni foarte influenţi. A cumpărat localul prin intermediul acestui Robbins. Ei şi?

— Şi Robbins este absolut sigur amestecat într-o veche istorie cu filme pornografice. E foarte posibil să fie amestecat şi în crime, unele din ele destul de recente. Maggie Murphy a sosit aici cam pe vremea când s-a întâmplat povestea de la Studioul Şase, în Monkton. Exact în perioada când cineva cu numele de Clara Jean Dollery a dispărut din acelaşi oraş.

— N-am auzit încă nimic despre asta, replică el cu încăpăţânare.

Am scuturat nervos scrumul în vasul de pe biroul său.

— Şi mai este ceva. Judson, pe care dumneata îl numeşti Earnshaw, a spus că se duce la Vale City. Şi s-a dus şi a fost omorât. Chiar în curtea localului Tinklebell, proprietar Maggie Murphy.

— Greşit, mă întrerupse el vioi. Expertiza medicală a fost foarte clară. Omul fusese omorât în altă parte şi depus la Tinklebell. Ţi-am spus-o şi mai înainte.

— Mi-ai spus-o. Să ne întoarcem la Robbins. Tinklebell e hotel?

— Ştii că nu.

— Bun. Dar adineauri, când Robbins a venit la local, avea cu el un fel de valiză. De ce vine cineva cu o valiză într-un local care nu e decât bar? Avea intenţia să rămână acolo peste noapte?

Faţa încruntată a locotenentului păru că se destinde.

— Ei, haide, pufni el. Am mai auzit de unii care răsucesc faptele în aşa fel încât să se potrivească într-o anumită teorie, dar asta nu-i decât un fel de portiţă de scăpare, nu? Ţi-am mai spus că sunt de acord cu dumneata în privinţa lui Robbins. Cred că ai dreptate şi bănuiesc că e amestecat pe undeva în toată povestea asta. Dar simplul fapt că un om îşi duce cu el valiza într-un bar nu înseamnă că urmează să doarmă acolo. Înseamnă că în valiză are ceva de care nu vrea să se despartă. Du-te în orice bar din oraş. Ai să întâlneşti o mulţime de oameni cu tot felul de valize. Prea o răsuceşti, Preston.

Dacă aşa se punea problema, îi puteam urmări raţionamentul. Partea proastă era că eu nu mă bazam exclusiv pe raţiune, ci şi pe celălalt ingredient fără de care multe cercetări nu dau roade. Numiţi-l al şaselea simţ, presimţire dacă vreţi, dar îl aveam.

Franks se rezemă în coate şi urmă:

— Uite ce-i, Preston. Ştiu că eşti strâns cu uşa. Ai lucrat bine, ai scos la iveală o mulţime de fapte. Simţi că te apropii de sfârşit şi vrei să te grăbeşti. Cunosc sentimentul, îl cunosc foarte bine. Dar analizează faptele. Ce-ai obţinut? Ai un caz al dracului de evident pentru a-l putea acuza pe Robbins. Omul ăsta trebuie să răspundă la o mulţime de întrebări. Pune laba pe el. În ceea ce o priveşte pe Maggie Murphy, ei bine, asta-i altceva. Crede-mă. Ştiu, îţi închipui că am prejudecăţi, dar dacă femeia asta e implicată, eu voi fi primul care va emite mandat de arestare. Dar nu-l voi emite numai pe zvonuri şi pe teoria pe care mi-ai schiţat-o. Singur ai spus că Robbins este cheia. Găseşte-l. Dacă o acuză pe Maggie sau pe oricine altcineva din oraş, îi acuz şi eu. Nu-mi pasă nici dacă-i vorba de primarul însuşi – o voi face. Între timp, ce pierzi? Ea n-o să plece nicăieri. Localul e sursa ei de existenţă. Nu poate să plece şi să-l lase baltă. Va trebui să treacă prin întreaga procedură de vânzare. Şi eu voi afla. Crede-mă, dacă se întâmplă ceva de genul ăsta în timp ce dumneata faci cercetări în legătură cu Robbins, voi trânti un ordin de sistare imediată. Las-o, pentru moment. O să fie aici dacă mai ai nevoie de ea. Chiar dacă va fi numai pentru a-i cere scuze.

Avea perfectă dreptate, desigur. Mă aprinsesem prea tare. Dacă aveam dreptate, şi Maggie Murphy era femeia pe care o căutam, nu-şi putea permite să renunţe la banii băgaţi în Tinklebell. Şi, de altfel, femeia pe care o căutam nici nu era genul care să facă aşa ceva.

— M-ai convins, am consimţit. Poate că nu e încă momentul să mă grăbesc. Te-aş putea ruga să-l pui pe Robbins sub urmărire?

— Bucuros. Am să vorbesc şi cu cei din Monkton, şi cu cei din Los Angeles. Dacă sunt cu toţii de acord, o să-i cam fugă pământul de sub picioare domnului Robbins. Presupun că vrei să-l cauţi singur.

— N-am nimic mai bun de făcut. Şi nu uita că azi după-amiază trebuie s-o sun pe clienta mea. Poate foarte bine să-mi spună să las totul baltă. Ea îşi caută doar surioara dispărută. Nu mi-a spus că vrea să-i aduc şleahta asta de criminali, avocaţi necinstiţi şi mai ştiu eu ce altceva.

Franks se ridică şi-mi întinse mâna.

— Succes. Păstrează legătura cu noi ca să ştii dacă l-am prins pe Robbins.

— Nicio grijă, l-am asigurat.

În timp ce părăseam clădirea, un ceas mare de pe tutungeria de peste drum bătu ora trei.

CAPITOLUL XIII

Am făcut rost de mărunţiş şi m-am postat lângă un telefon automat pentru a chema Little Falls. Telefonista suferea şi ea de căldură şi a trebuit să-i explic unde se află localitatea. În cele din urmă, am obţinut legătura cu telefonista din Little Falls. Când i-am comunicat ce număr doream, a spus:

— Orange Patch? Doriţi să vorbiţi cu domnişoara Horan?

— Nu, cu altcineva. Cu nepoata ei. Sunteţi amabilă să-mi daţi legătura?

— Nu ştiu dacă se cuvine, răspunse ea cu îndoială. Bătrâna se odihneşte la ora asta. E foarte bolnavă, ştiţi? Mai târziu nu se poate?

Foarte atent să nu-mi trădez enervarea şi ştiind că ar putea să întrerupă, i-am explicat:

— Uitaţi ce este, doamnă, n-a fost ideea mea să telefonez la ora asta. Doamna Carter, care este nepoata dumneaei, m-a rugat să sun astăzi după-amiază. Este foarte important. Nu m-ar surprinde ca însăşi domnişoara Horan să aştepte telefonul.

— Înţeleg. Cred că aveţi dreptate. Dacă este ceva urgent… mormăi pentru sine în timp ce forma numărul… Vedeţi, nu răspunde nimeni. Am avut dreptate, domnişoara Horan se odihneşte. Vai de mine, dumneavoastră sunteţi, domnişoară Horan? Sper că nu v-am deranjat. Da, eu sunt, Ellie. Vă caută un domn, un oarecare domn Preston. Zice că trebuia s-o sune pe nepoata dumneavoastră. I-am spus că vă odihniţi. Da doamnă. Aşteptaţi, vă rog. Şi, spre mine: Poftim. Sper că sunteţi satisfăcut, domnule Preston. Am reuşit s-o trezesc pe domnişoara Horan. Mi-a spus că doamna Carter nu este acolo şi că vi s-a lăsat la birou un mesaj. Să nu sunaţi până seara târziu. Până atunci doamna Carter nu vine acasă.

— Înţeleg. Asta-i tot?

— Cum asta-i tot? Cred că e destul pentru o după-amiază. Să scoli din somn o persoană invalidă, zău aşa! Doriţi să-i comunic ceva?

Simţeam că n-o să mă mai pot înţelege cu Ellie.

— Da, mulţumesc. Vă rog să-i spuneţi domnişoarei Horan că voi suna pe la opt seara, dacă nu are nimic împotrivă.

La celălalt capăt al firului se auziră nişte mormăieli.

— Alo, sunteţi pe fir? Domnişoara Horan spune că ar fi mai bine la nouă şi jumătate.

— Mulţumesc. Aşa am să fac.

Recunoscător, am pus jos receptorul. Apoi am răsfoit cartea de telefon din Vale City. Erau doar trei M. Murphy în carte şi doar unul avea înainte „domnişoară”. Adresa era South Street. Mi-am notat

numărul şi am ieşit din cabina telefonică. Un trecător îmi spuse că South Street era la o distanţă de şapte blocuri spre est de locul unde mă aflam. În timp ce mă îndreptam cu maşina către strada indicată, mi-am recapitulat ce-mi spusese Franks şi mă întrebam dacă nu cumva avea dreptate, iar eu nu făceam altceva decât să mă învârt în jurul cozii.

South Street era un cartier rezidenţial liniştit, cu case mici, îngrijite, retrase mult de la stradă. Casa pe care o căutam nu se deosebea de celelalte. În fond, la ce mă aşteptam? Să găsesc baricade şi mitraliere? Dezamăgirea mea crescu când am văzut că maşina lui Robbins nu era în faţa casei. Am parcat maşina şi am examinat puţin casa. Nu era prea mare lucru de văzut, doar pereţi şi ferestre. Am coborât din maşină şi am luat-o pe poteca îngustă de piatră ce ducea spre intrare. Nu exista sonerie, ci un ciocănaş de alamă demodat care a bocănit greu când l-am lovit de uşă. După câteva secunde am auzit pe cineva în spatele uşii. Apoi uşa se deschise. Maggie Murphy arăta la fel de bine la lumina soarelui ca şi în bar. Părea surprinsă.

— Ei! Eşti prietenul locotenentului Franks, nu? Domnul…

— Preston.

— Da. Cu ce-ţi pot fi de folos, domnule Preston?

— Aş dori să stăm de vorbă un minut, dacă este posibil.

Nu mi s-a părut prea încântată.

— Trebuie să fie ceva foarte important pentru dumneata dacă ai venit până la mine acasă, spuse ea cu asprime. Nu puteai aştepta până diseară, la local?

— E important pentru mine, domnişoară Murphy. Aş prefera acum, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Oh, foarte bine. Intră, te rog.

Uşa se închise în spatele meu.

— Pe aici.

Mă conduse într-o cameră mare, confortabilă şi se aşeză.

— Sper că n-o să dureze prea mult, domnule Preston. De obicei, încerc să mă odihnesc după-amiază câteva ceasuri. Ştii, lucrez până dimineaţa.

— Îţi mulţumesc că mi-ai acordat din timpul dumitale. Îmi dai voie? am spus arătând spre un scaun.

— Poftim, ia loc. Vrei o ţigară?

Îmi întinse o cutie din lemn de santal, şi în lumina soarelui smaraldul uriaş de pe degetul ei aruncă o rază strălucitoare. I-am oferit un foc şi ea trase adânc din ţigară, lăsându-şi capul pe spate.

— Aştept.

— Domnişoară Murphy, sunt detectiv particular şi lucrez cu poliţia la nişte cercetări. Mă interesează foarte mult o persoană pe care o cunoşti, un bărbat pe nume Harvey Robbins.

— Harvey? Ce-a făcut?

Era un început promiţător. Cel puţin nu spusese că nu-l cunoaşte.

— Poate că nimic. Îmi lipsesc câteva date. Dacă nu mă-nşel, dumneata ai venit la Vale City acum vreo cinci ani?

— De atâta timp? Ei bine, nu mi-am dat seama cum a trecut vremea. Da, da, cred că acum cinci ani.

Din ce în ce mai bine. Era foarte relaxată şi calmă.

— Pot să te întreb cum l-ai cunoscut?

Mă privi calmă.

— Ce înseamnă asta, domnule Preston? Credeam că doreşti să mă întrebi despre Harvey.

— Da, am asigurat-o. Dar se pare că dumneata şi Harvey aţi sosit la Vale City cam în acelaşi timp.

— Şi?

— Şi mă întrebam dacă n-aţi sosit cumva împreună?

— Ascultă. Să fiu a naibii dacă o să mă las interogată de dumneata. Indiferent ce-a făcut Harvey, e treaba lui, nu a mea.

Dintr-un anume motiv, era mai puţin sigură pe ea decât înainte. Se ridică de pe scaun enervată.

— Cred că ar fi mai bine să pleci. N-ai niciun drept să vii aici. Ai pătruns în casă cu motive false. Aş putea să mă plâng locotenentului Franks. El şi soţia lui îmi sunt prieteni, ştii.

Vocea îi era arţăgoasă şi categorică, dar mi se păru că disting în ea ceva care aducea mai degrabă cu frica decât cu jignirea autentică. M-am ridicat ca şi cum aş fi vrut să plec.

— A, fiindcă veni vorba, am spus privind-o atent, aş mai avea nevoie de date în legătură cu o femeie care a venit aici acum cinci ani. Numele ei este Clara Jean Dollery. Nu cumva ai cunoscut-o?

— Nu. Şi acum pleacă.

Poate să mă fi înşelat, dar am avut impresia că în ochi i-a apărut o undă de alarmă când am pomenit de numele femeii.

— N-are importanţă, am spus dând din umeri cu nepăsare. Mă întâlnesc azi după-amiază cu cineva care o cunoaşte de pe vremea Studioului Şase. Şi-o aminteşte foarte bine.

— Harvey!

Pronunţă numele cu un şuierat şi am auzit o mişcare în spatele meu. M-am întors şi-l văzui pe Robbins stând în uşă, cu faţa desfigurată de frică. Dar revolverul albastru din mână îl ţinea destul de ferm.

— Ţi-am spus, i-o trânti el. Te-am prevenit că omul ăsta…

— Gura. Dacă face vreo mişcare, tragi.

— Ia te uită, Harvey, l-am salutat eu. Nu mi-am închipuit că eşti ucigaş. Credeam că eşti un martor mai mult sau mai puţin nevinovat.

— Ascultă, Preston, începu el, dar Maggie îi tăie vorba:

— Linişte! Iar tu scoate-ţi haina.

Mi-am scos haina. Se uită la arma mea de calibrul 38 prinsă sub braţ. Apoi se apropie şi trase revolverul din toc. Ăsta a fost norocul meu. I-am apucat braţul întins şi am început s-o trag ca s-o aduc între mine şi Harvey. Am spus că am început s-o trag, fiindcă şi-a ridicat brusc pantoful cu vârf ascuţit şi m-a lovit între picioare. Am căzut în genunchi, încovoiat de durere.

— Îţi închipui că ai de-a face cu amatori? râse ea.

— Iubito, cred că…

— Nu mă interesează ce crezi, Harvey. Fă ce-ţi spun şi o să iasă bine.

Stătea cu revolverul îndreptat spre mine.

— Mi-ar plăcea să ştiu pe cine voi omorî, făcu ea aproape cu indiferenţă. Spune-mi de ce ai stârnit toată povestea asta? Ce ţi-am făcut?

I-am zis să se ducă dracului. Mă izbi iute cu revolverul peste faţă. Din cauza loviturii, capul îmi căzu pe spate iar din obrazul zgâriat începu să curgă sânge.

— Pentru numele lui Dumnezeu, protestă Harvey.

Se întoarse ea o sălbatică spre el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, îl maimuţări ea. Nu-ţi place, aşa-i? Nu-ţi plac părţile dure, treaba murdară. Dar banii îţi plac.

Robbins se făcu alb la faţă.

— Ascultă, fac ceea ce fac pentru că te iubesc. Dar nu vreau să fiu părtaş la crimă.

— Nu zău? Şi ce propui să facem cu ăsta? Să-l ducem la poliţie? N-avem de ales.

Harvey dădu din cap nerăbdător.

— Ba da, ba da. Putem să plecăm chiar acum. Am aranjat totul. Dacă o ştergem din oraşul ăsta, nu ne mai găseşte nimeni niciodată. Avem nevoie doar de câteva ore avans. Nu-i nevoie să omorâm pe nimeni. Şi, în afară de asta, eu… n-aş putea s-o fac.

Maggie pufni enervată.

— Oh. Nici nu mă aşteptam să poţi. Dar poate că ai şi tu dreptate. E păcat să omori un bărbat aşa de bine făcut când nu-i neapărată nevoie. Ei, ce zici, Preston?

Era cât pe-aci să-i dau răspunsul pe care-l merita, dar mi-am adus aminte de obrazul zdrelit şi m-am răzgândit.

— O să fiţi prinşi înainte de a ajunge prea departe. Dacă mă omorâţi, n-o să faceţi decât să oferiţi autorităţilor un caz gata clasat. Nici măcar nu vor trebui să-şi mai bată capul să dovedească vreuna din istoriile vechi.

— Aha.

Îşi strânse buzele şi încuviinţă din cap.

— E logic ce spui. Da, da, foarte logic. E-n regulă, Harvey, adu o funie din garaj.

După ce Harvey plecă, ea se dădu câţiva paşi înapoi ca să poată ochi bine în cazul în care aş fi prins curaj. Dar n-am prins curaj.

— Spune-mi doar un singur lucru, am mormăit. Am intrat în tot felul de buclucuri ca să-l aflu, şi dumneata eşti aproape sigur ultima mea şansă.

Rânji şi-mi făcu cu ochiul.

— Eşti tare, frate Preston. Tu şi cu mine am fi făcut o pereche grozavă. Ce vrei să ştii?

— Demult, pe timpurile bune, la Monkton, exista o fată.

— O fată? Măi omule, erau o droaie.

— Pe mine mă interesează una pe care o chema Anthea Horan. Îţi spune ceva numele ăsta?

Trăsăturile i se îmblânziră o clipă.

— Ce-i cu ea? întrebă Maggie. S-ar putea să-mi amintesc ceva.

— Ea e persoana pe care o caut, i-am explicat. Sora ei m-a angajat s-o caut.

Ochii i se măriră şi spuse aproape fără să vrea:

— Cornelia? Ea…

Apoi se opri, încleştându-şi buzele.

Deci, asta era. Bănuisem că nu exista nicio Maggie Murphy şi nicio doamnă James Earnshaw, dar niciodată nu mă îndoisem de existenţa Clarei Jean Dollery. Şi acum, se dovedea că greşisem. N-a existat niciodată altcineva decât Anthea. Şi n-am bănuit niciun moment.

— Deci tu eşti Anthea, am spus încet. Sunt curios ce-o să spună Cornelia când îi voi povesti.

— Cui îi pasă ce-o să zică, rosti ea pe un ton cinic. Parcă plecase undeva departe cu un misionar?

— În Africa. El a murit, aşa că s-a întors acasă. A vrut să te găsească.

— Ha, ha, râse ea batjocoritor. Nu i-am fost de niciun folos când eram fete. Îmi imaginez cum arată acum. Deci, până la urmă am un motiv foarte serios să nu te omor, aşa-i? Du-te şi povesteşte-i iubitei mele surioare tot ce ştii despre mine. Să nu omiţi nimic, te rog.

— Inclusiv cum l-ai omorât pe Judson? Şi pe Stone?

— N-are importanţă. Au câştigat destul de pe urma mea, amândoi. Lumea asta este foarte dură pentru o fată care încearcă să-şi croiască un drum, Preston. Din când în când trebuie să fii la fel de dur ca şi ea. Mai dur chiar.

— Am înţeles de ce l-ai lichidat pe Judson. Probabil că a încercat să stoarcă bani de la tine. Dar pe Stone? Aşa deodată? După atâta timp?

— Bob Stone a fost un prost. Ar mai fi fost şi astăzi în viaţă, dacă n-ar fi încercat să mă tragă pe sfoară. A vândut „Porcul roşu” fără să-mi

spună. Avea de gând să ia banii şi să dispară. N-ar fi trebuit să facă una ca asta.

— Anthea!

Harvey stătea în uşă cu o funie în mână. Se uita fix la ea dând din cap năucit.

— Anthea, mi-ai spus că nu ştii nimic despre asta. Ai jurat…

— Ei bine, acum ştii. Hai, leagă-l.

Robbins nu se clinti, iar ea se schimbă la faţă.

— Bagă de seamă, Harvey. Plec, cu sau fără tine. Dacă te părăsesc, eşti mort. N-am ajuns până aici ca să dau totul peste cap, numai pentru că eşti prea delicat ca să priveşti realitatea în faţă. Preston, aşează-te pe scaunul ăla.

M-am aşezat. Femeia asta mai omorâse şi înainte, şi nu mă îndoiam că ar face-o din nou dacă ar fi nevoită. Harvey începu să mă lege de scaun şi, după felul cum o făcea, era limpede că o să-mi ia mult timp să mă dezleg.

— Gata. Hai să mergem.

Anthea se aplecă şi luă un geamantan din spatele biroului.

— Adio, Preston. Şi să nu-ţi închipui că plec din cauza ta. Plănuisem de mult s-o şterg. N-ai făcut decât să grăbeşti lucrurile.

Mă uitam la ea tăcut. Încercam să-mi dau seama ce sens avea dispariţia asta. Trebuia să aibă un sens foarte precis, dacă îşi asuma riscul de a mă lăsa în viaţă. Oricum, aveam sentimentul că n-o voi mai revedea pe Anthea, nici eu nici altcineva.

Îmi zâmbi batjocoritor şi-i făcu un semn lui Harvey, care tot mai trebăluia în spatele meu. Lovitura a fost atât de violentă, încât m-am rostogolit cu scaun cu tot. Gura mi se înfundă în covor şi mi-am pierdut cunoştinţa.

CAPITOLUL XIV

Un miros ascuţit şi neplăcut îmi pătrunse în nări şi fără să vreau, mi-am întors capul într-o parte,

— Îşi revine, spuse o voce.

Apoi iarăşi acelaşi miros pătrunzător, şi-am întors iar capul deschizând ochii.

— Ce dracu faceţi, am mormăit.

Stăteam întins pe o brancardă de pânză, într-o cameră goală, pătrată.

Un bărbat era aplecat deasupra mea, un bărbat îmbrăcat în alb, cu un stetoscop atârnându-i de gât. Era în plină zi.

— Cum te simţi, Preston?

Vocea îngrijorată a lui Franks venea din altă direcţie. Am făcut greşeala să întorc capul spre el, şi-am simţit o durere ascuţită în ceafă.

— Hei, domnule locotenent, am bâiguit. Ce s-a întâmplat?

— Eu ziceam c-o să ne spui dumneata asta. Are ceva, doctore?

Doctorul se ridică şi clătină din cap.

— N-are nimic. O să-l doară câtva timp capul, asta-i tot. Mă aşteaptă nişte pacienţi, domnule locotenent, aşa că…

— Desigur. Mulţumesc mult.

Când rămaserăm singuri, Franks spuse:

— Dacă-ţi cauţi ţigările, uite-le.

— Mulţumesc.

Ţigara avea gust de cuie ruginite.

— Te simţi în stare să-mi spui ce s-a întâmplat în South Street?

— Nu prea am ce să-ţi spun. Am trecut pe la prietena dumitale, domnişoara Murphy. Harvey Robbins era acolo. M-au ameninţat cu un revolver, m-au legat şi mi-au dat una în cap.

— Chiar aşa? De ce?

I-am redat cât am putut mai bine conversaţia avută cu cei doi. Mă asculta făcându-şi însemnări pe un carneţel pe care-l scosese din buzunar.

— Anthea Horan? Femeia pe care o căutai după atâţia ani? Greu de crezut, nu?

— Bănuiesc că-şi cunoaşte măcar numele, am spus. De altfel, mi-am terminat misiunea. Am fost angajat s-o găsesc pe Anthea, şi am găsit-o. Mă duc să-mi iau onorariul şi plec. Ce se întâmplă cu Anthea de acum înainte te priveşte pe dumneata, e problema dumitale.

Mă privi ciudat.

— Anthea nu mai e o problemă, replică el. Nu eşti curios să afli cum te-am găsit?

— Bănuiesc că o să-mi spui, dacă am suficienţă răbdare.

— A murit, Preston. Patrula a găsit maşina la câteva mile afară din oraş. Era printre stânci, complet distrusă şi arsă. Când poliţia s-a dus la ea acasă ca să afle cine-i sunt rudele cele mai apropiate, te-au găsit pe dumneata acolo.

— Extraordinar, am murmurat. Şi Harvey? A supravieţuit?

Am zărit o licărire stranie în ochii lui Franks.

— Oh, da, a supravieţuit. De fapt, cred că noi toţi l-am subestimat pe domnul Robbins. Mai ales dumneata. Ţi-ai imaginat că-i un personaj inofensiv, îndrăgostit de o femeie afurisită, nu-i aşa?

— Ceva în genul ăsta, am admis.

— Ei bine, Robbins mai avea ceva pregătit pentru orice eventualitate. Maggie a fost asasinată, nu există niciun dubiu. O încercare neizbutită de a da impresia că a fost un incendiu provocat de o ciocnire. Dar urmele derapării şi toate celelalte dovedesc că maşina nu avea o viteză în stare să provoace asemenea catastrofă. A fost o cursă. Harvey a scăpat.

Am clătinat din cap, dus pe gânduri.

— O femeie ca ea să fie înfrântă atât de uşor? N-aş fi crezut că Robbins e în stare de aşa ceva. Mi-ar fi venit mai lesne să înţeleg dacă se întâmplă pe dos. Poate că mai întâi a împuşcat-o sau a strangulat-o?

— N-o să aflăm niciodată. N-am văzut în viaţa mea un cadavru atât de desfigurat. În orice caz, nu-ţi bate capul cu Harvey, am pus mâna pe el.

— Bravo. Adică felicitări. Aţi fost foarte operativi.

Franks dădu încet din cap, dar nu păru prea impresionat de compliment.

— Nu-i nevoie de felicitări. E mort.

— Parcă ziceai că a scăpat? m-am mirat.

— De catastrofă, da. Dar a vrut să facă pe deşteptul. După ce a dat foc maşinii, s-a gândit probabil că ar fi prea riscant să facă autostopul pe aceeaşi şosea. Aşa că s-a îndreptat spre şoseaua 66. Asta-i cam la o milă sau două de locul catastrofei. Avea de escaladat nişte stânci cam periculoase şi probabil că n-a fost în stare. A căzut de pe o stâncă şi şi-a frânt gâtul. Doar la câteva sute de metri de maşină. Şi cu asta afacerea s-a încheiat.

— Hm.

Am tras o vreme din ţigară, fixând plafonul.

— Aţi găsit banii?

Mă privi atent.

— Cine a zis că trebuia să găsim bani? mă întrebă el.

— Ei, hai, domnule locotenent. Porumbeii aceia plănuiau demult s-o şteargă. Trebuie să fi fost bani pe acolo.

— Da, erau, recunoscu el. Nu departe de cadavru s-a găsit o valiză

cu mai multe mii de dolari. Şi cred că asta rezolvă totul.

Ce păcat, reflectam eu. Speram să nu fi găsit banii, ca să pot născoci o alternativă la raţionamentul lui Franks. Mă intriga ceva. Nu era drept ca o femeie atât de isteaţă ca Anthea Horan să fie în cele din urmă înfrântă de o persoană atât de slabă ca Harvey Robbins. Totuşi, cugetam, o mulţime de mari personalităţi au fost distruse de oameni fără însemnătate. Asta, nu că aş fi considerat-o pe Anthea Horan o personalitate. Totuşi mă simţeam înşelat.

— Am multă treabă, spuse poliţistul ridicându-se. Incidentul acesta va clasa multe dosare în mai multe locuri. Dar mai întâi trebuie să cercetez un maldăr de documente. Poţi trece mâine pe la mine să rezolvăm câteva?

— Bineînţeles. Pe mâine.

La uşă se întoarse şi-mi zâmbi.

— Şi, printre altele, îţi mulţumesc. Nu ştiu cum ai reuşit să stârneşti povestea asta, dar odată puse în mişcare lucrurile au mers de la sine.

— Timpul mi-a fost limitat, i-am explicat. Clienta mea îmi dăduse răgaz numai până astăzi.

Îmi făcu un semn de salut cu mâna şi ieşi. Dacă ceasul meu nu se stricase când căzusem cu scaunul, însemna că era şase seara. Urma s-o sun pe Cornelia Carter la nouă şi jumătate, dar treaba asta n-o aşteptam cu prea multă plăcere. Având în vedere ceea ce aflasem despre Anthea, lucruri şi aşa destul de rele, şi gândindu-mă la deznodământul poveştii, era o convorbire telefonică de care m-aş fi lipsit bucuros. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi surâdea mai puţin perspectiva. Din câte aflasem, la Orange Patch trăia bătrâna mătuşă suferindă şi Cornelia cu mutra-i sfioasă de fată bătrână, văduvă sau nu. O comunitate foarte restrânsă, cum mi-o reprezentasem în gând, limitată probabil la o rutină domestică foarte redusă. Nu era tipul de familie care primeşte loviturile şi le uită repede. Şi ceea ce mă neliniştea era şi felul cum urma să comunic ştirea. Câteva propoziţii spuse la telefon, de la câteva sute de mile depărtare, şi încă de o persoană complet străină. Nu astfel se comunică asemenea veşti. Am mai stat întins câteva minute, frământându-mă cum să procedez, apoi m-am hotărât. Ridicându-mă, am reperat haina atârnată frumos într-un dulap şi m-am îmbrăcat. Pantofii erau sub brancardă. Afară, în hol, am găsit un telefon public şi am chemat aeroportul din localitate. Era o singură cursă locală spre Fresno la 7,40, aşa că aveam destul timp la dispoziţie. Am sunat la secţia de poliţie şi i-am lăsat un mesaj lui Franks, prin care-l anunţam că mă voi întoarce la Monkton în ziua următoare. Apoi am ieşit în stradă şi am chemat un taxi. Aeroportul se afla la douăzeci de minute depărtare afară din oraş şi şoferul umplu vremea cu o descriere dramatică şi total inexactă a ceea ce se întâmplase cu Robbins şi

Maggie Murphy. Şi, după cum mi-a explicat în mod confidenţial, îmi dădea mult mai multe amănunte decât aş fi putut auzi la televizor sau la radio, fiindcă lui îi povestise un amic care aflase totul de la poliţie.

— Ascultă-mă bine, vorbea el în cunoştinţă de cauză. Acest Preston, detectivul ăsta particular, nu ştim mai nimic despre el, încă. După cum am auzit, e vârât în povestea asta până peste cap.

— Chiar aşa să fie? am replicat.

— Pariez, întări el. Ce vreau să spun e că tipul ăsta lucra aici la un caz oarecare şi deodată să descopere toată tevatura? Cel puţin aşa vor să ne facă ei să credem. Părerea mea e că nu răstorni coşul cu poame aşa din greşeală.

— Nu prea, am încuviinţat.

— Pun prinsoare că nu. Am ajuns. Mergi departe, prietene?

— Până la Fresno.

— Oh, Fresno, oftă el. Ce amintiri. Am cunoscut o fată acolo. Ce amintiri.

Nu l-am întrebat de fată, ca nu cumva să se dovedească a fi vreuna din surorile Horan, sau mai rău chiar, mătuşa Emma. Nu mai puteam suporta niciun fel de complicaţii. Îmi zâmbi vesel în timp ce demara, ducându-se să împrăştie peste tot în Vale City calomnii la adresa mea.

Am intrat în clădirea mică a aeroportului, şi am băut câteva pahare de bere rece în aşteptarea avionului. A sosit exact la ora stabilită în orar. M-am urcat şi m-am aşezat pe un loc aproape de coada avionului. Stewardesa mă privi cu răceală, aşa cum privesc ele bărbaţii sănătoşi care vor să şadă la coada avionului. Nu voia să petreacă tot zborul având grijă de mine. Ca s-o liniştesc, i-am spus:

— Dacă se întâmplă să adorm, o să fiţi atât de bună să mă anunţaţi să cobor la Fresno? Sunt bolnav şi orice fel de mişcare mă adoarme.

Odată suspiciunea înlăturată, insistă să-mi aducă o pătură. Din cauza păturii şi a uruitului motoarelor, am aţipit într-adevăr. Mă trezi o mână care mă scutura uşor.

— Aterizăm la Fresno peste cinci minute, şopti ea.

Cred că exagerasem puţin povestea cu suferinţa, fiindcă stewardesa a insistat să mă ajute să cobor treptele abrupte, şi pentru cei doi paşi pe care-i aveam de străbătut era să mă aşeze într-un scaun cu rotile. Era o fată drăguţă, cu un năsuc mic şi cu bucle strălucitoare vârâte sub şapca nostimă. Mi-am notat în minte să mai fac şi altădată uz de acelaşi tertip, apoi m-am urcat într-un taxi. I-am spus şoferului că vreau să închiriez o maşină, şi mă duse la un garaj care funcţiona toată noaptea. Omul de acolo nu se arătă prea încântat.

— Sunteţi străin în oraş? se interesă el. Şi o vreţi numai pentru o noapte?

Îmi închipui că în afacerea asta cu închiriat maşini, dacă nu eşti prudent poţi rămâne fără o mulţime de maşini. I-am arătat legitimaţia

de detectiv.

— E valabilă oriunde în acest stat. Notaţi-vă numărul, l-am asigurat.

Deveni ceva mai încrezător.

— Da, da, pare să fie în regulă. Îmi daţi voie să notez numărul?

— Vă rog.

Îl scrise în grabă şi mi-o înapoie.

— Să vedem, zise scărpinându-se în cap. Nu prea mai am de unde alege, domnule Preston. La sfârşitul săptămânii suntem foarte solicitaţi.

— Orice, numai roţi să aibă şi să nu fie prea luxoasă. Mă duc la o fermă şi nu ştiu cum sunt drumurile.

— Am găsit exact ce vă trebuie, mă anunţă el. Un Chevrolet. N-are decât patru ani vechime. E ciocnit pe ici-colo, dar are suspensii bune. Tocmai ce trebuie pentru drumurile de ţară.

— Ideal. Şi eu am tot un Chevrolet acasă.

I-am dat un acont şi l-am întrebat de drumul către Little Falls.

— Trei blocuri mai încolo o luaţi spre est şi daţi de drumul care vă duce direct la Little Falls. Cunosc bine drumul. La ce fermă vă duceţi?

— Orange Patch. O ştiţi?

— Sigur că da. Ca oricine de aici. E proprietatea mătuşii Emma. Bătrâna doamnă e un fel de instituţie pe aici prin partea locului. E dintr-o veche familie de pionieri adevăraţi. Una din ultimele femei din regiune care s-a luptat cu indienii. Pieile roşii ştiau că nu le merge cu mătuşa Emma. Sunteţi rude?

— Nu. Fac nişte afaceri pentru ea.

— Afaceri, da. Se pricepe bine la aşa ceva. Cum a condus ea proprietatea în ultimii cincizeci de ani! Are treizeci de oameni care lucrează la ea în tot cursul anului, ştiţi. Aproape o sută cincizeci de lucrători în vremea culesului. Orange Patch, spuse el amuzat. Sună de parcă ar fi vorba de o bucăţică de pământ, nu? Ciudat nume pentru un loc care valorează mai mult de un milion de dolari. Uitaţi cum ajungeţi acolo. După ce treceţi de Little Falls…

Şi se apucă să-mi descrie drumul atât de amănunţit, încât urmându-l ajungeam exact până la uşa din faţa casei. I-am mulţumit şi omul, înainte de a mă instala în maşină, îmi strânse mâna cu căldură.

Indicaţiile sale erau atât de clare, încât aş fi putut găsi drumul şi pe întuneric. Dar soarele abia apunea când am ajuns la bifurcaţia pe care scria „Orange Patch”. Conduceam încet de-a lungul drumului şerpuitor, plin de hârtoape, între şiruri ordonate de copaci care păreau să nu se mai termine. Era 9,40 când am zărit casa, o construcţie joasă, neregulată, vopsită în alb. Se cunoştea clar unde fusese adăugată noua clădire în jurul vechii căsuţe. Erau câteva lumini aprinse şi am ambreiat motorul cu zgomot, pentru ca cei din casă să înţeleagă că au

un musafir. Când am coborât din maşină, un bărbat se îndreptă spre mine, făcând să scârţâie pietrişul de pe alee.

— Bună, mă salută el. În vizită?

— Da. Am trecut s-o văd pe doamna Carter.

— Eu sunt Troughton, administratorul. Doamna Carter ştie că veniţi?

— Nu, trebuia să telefonez, dar am preferat să vin personal.

— Îhî.

Îşi înfipse degetele mari într-o curea groasă de piele şi reflectă.

— Nu prea avem mulţi vizitatori, mai ales la ora asta, mormăi el.

— Aş fi venit mai devreme, dar am înţeles că doamna Carter se întoarce târziu.

— Îhî. Asta aşa-i. S-a întors abia de o oră. Ştiţi ce, trebuie să mă înţelegeţi, în casa asta nu locuiesc decât cele două doamne. S-ar putea speria dacă apar vizitatori pe neaşteptate. N-aţi vrea să fumaţi o ţigară până mă duc să le spun că sunteţi aici?

— Minunat. Numele meu e Preston.

Îmi făcu semn cu capul că a înţeles şi se îndreptă greoi spre casă. Bătu la o uşă oare se deschise şi intră. După câteva minute ieşi din nou şi-mi făcu semn.

— Intraţi.

Lăsai cheia de contact la locul ei. Presupuneam că nu sunt prea mulţi hoţi de maşini în Orange Patch. În prag administratorul îmi arătă o uşă.

— A doua uşă la dreapta.

— Mulţumesc.

Am pornit pe coridor şi am bătut la uşa a doua.

— Intră.

Am deschis uşa şi am intrat într-o cameră mare, confortabilă, de genul acelora cu fotolii adânci al căror spătar este acoperit cu huse de dantelă. În faţa mea, într-un fotoliu pe rotile, şedea o doamnă bătrână, a cărei faţă ridată şi bronzată se încreţise într-un zâmbet.

— Eşti domnul Preston, nu-i aşa? Spune-mi mătuşă Emma. Toată lumea îmi spune aşa.

Am strâns o mână surprinzător de puternică.

— Ia loc, tinere. Nu fumezi pipă, nu-i aşa?

— Nu prea. Doar ţigări.

Vocea ei, care fusese la început plină de speranţă, sună uşor dezamăgită.

— Pipa e mai bună. Ei, nici ţigările nu-s rele. Îmi place ca un bărbat să fumeze, şi în ziua de azi nu prea avem mulţi vizitatori.

Docil, mi-am scos pachetul de ţigări şi mi-am aprins una. Mă privi aprobator, dând uşor din cap.

— Aşa-i bine. Fireşte că te întrebi unde-i Cornelia. Ei bine, de

îndată ce-a auzit că eşti aici, s-a repezit sus să se schimbe. A mai spus ceva şi despre pieptănătură. Femeile nu se schimbă prea mult, nu? Totuşi, am fost mulţumită. Nu credeam că Cornelia mai ţine la cochetărie. Niciodată n-a ţinut prea mult, nici când era fată tânără.

Desigur că nu aştepta să-mi dau cu părerea în privinţa asta, aşa că am fost bucuros să mă pot concentra asupra fumatului.

— Mor de nerăbdare să te întreb de Anthea, sporovăi ea mai departe. Dar n-ar fi cinstit faţă de Cornelia.

— Da, am aprobat. Dacă nu vă deranjează.

— Nu. N-ar fi cinstit. La urma urmei, ea te-a angajat.

Mă întrebam dacă mătuşa Emma ar trebui să fie de faţă când îmi voi spune povestea. Era fără îndoială suferindă şi Cornelia îmi spusese că are nevoie de îngrijire. Cu toată conversaţia ei vivace, n-aveam cum să ştiu dacă va fi în stare să reziste unui şoc, iar istoria mea cu răposata Anthea avea să fie cu siguranţă un şoc.

— Nu avem în casă băuturi tari, se scuză bătrâna.

— Nu vă faceţi probleme, doamnă. Mă simt foarte bine.

Am auzit pe cineva coborând scările. Eram cu ochii pe uşă şi, când se deschise, m-am ridicat. Cornelia, sau doamna Erasmus Carter Junior, nu se schimbase în bine de când o văzusem ultima dată. Aceeaşi nesiguranţă, aceleaşi mâini tremurătoare, aceeaşi coafură dezordonată. Dar acum mi-am dat seama de ce mi s-a părut cunoscut la prima vedere chipul lui Maggie Murphy. Exista o asemănare certă. Deosebirea era că Maggie îşi scosese în evidenţă toate trăsăturile frumoase, estompându-le pe cele mai puţin plăcute. Nefericita Cornelia pur şi simplu nu ştia cum să prezinte marfa, ca să folosesc un limbaj de reclamă.

— Ce surpriză, domnul Preston, cântă ea cu o voce subţire. Parcă era vorba să telefonaţi.

Începu să se plimbe fără rost de colo-colo. Mătuşa Emma spuse:

— Cornelia, stai jos. E un chin pentru bieţii mei ochi să te urmărească.

Făcu imediat ce i se spusese, năpustindu-se spre un fotoliu şi cufundându-se în el. M-am aşezat şi eu, recunoscător.

— Vedeţi, doamnă Carter, sunt atât de multe de spus, încât am simţit că trebuie să vin personal.

— Totuşi, zise ea ezitând, este o călătorie foarte costisitoare.

Deci, asta era.

— Nu vă faceţi probleme, am rugat-o. Cheltuiala o suport eu.

— Prostii, trânti mătuşa Emma. Nu suntem săraci, domnule Preston. Fiţi bun şi povestiţi.

Am privit-o cu un aer de îndoială.

— Adevărul este, mătuşă Emma, am început rar, că o parte din ceea ce vă voi povesti nu-i prea plăcut de auzit. Dumneavoastră sunteţi

suferindă şi mă întreb dacă…

Mă întrerupse cu un râs scurt.

— Deci, aşa stau lucrurile? Ţi-e teamă să nu mor de un atac? Ei bine, lasă-mă să-ţi spun ceva: sufăr de mult mai multe boli decât ţi-ai putea închipui. Dar nu de inimă, mulţumesc cerului. Doctorii spun că am o inimă de bivol.

M-am întors spre Cornelia, pentru a primi o confirmare. Dădu din cap cu vioiciune.

— Este foarte adevărat. Mătuşa Emma e rezistentă ca un… ca o…

Vocea i se stinse treptat: uitase ce voia să spună.

— Ca un grenadir, asta-i, sfârşi formidabila bătrână.

Şi astfel lămuri problema.

— Anthea a murit, nu-i aşa? întrebă Cornelia cu moliciune.

— Da, am răspuns simplu. Îmi pare rău.

— Nu poate fi nicio îndoială?

Vocea mătuşii Emma îşi pierduse din forţă. După ce-am scuturat din cap, spuse cu o voce stinsă:

— Era o fetiţă atât de frumoasă. Un chip atât de încântător.

— Aţi putut afla amănunte? se informă Cornelia fără vlagă.

— Am multe să vă povestesc şi îmi pare rău că cea mai mare parie nu este plăcută.

Mătuşa Emma îşi împreună mâinile în poală.

— Am aşteptat mulţi ani să aflu toate lucrurile astea, domnule Preston. Te rog.

Am început să povestesc. Nu era o poveste agreabilă şi nici n-aveam cum s-o fac să sune mai plăcut. La început, micul meu auditoriu emise tot felul de ahuri şi ohuri, dar treptat, recăzură într-o tăcere de piatră, cu privirile aţintite în podea. Povestea era cam lungă şi, pe la jumătate, am simţit nevoia să-mi mai aprind o ţigară. Când am ajuns în cele din urmă la sfârşit, niciuna dintre ele nu se clinti şi nu scoase o vorbă.

— Îmi pare rău, m-am scuzat. Aş îi vrut să vă pot povesti altfel.

— O fetiţă atât de frumoasă, spuse bătrâna cu gândurile dusă în altă parte.

Cornelia îşi căută o batistă şi începu să se smiorcăie pe tăcute. Acum îmi părea rău că nu dădusem telefon. Mătuşa Emma îşi îndreptă fotoliul cu rotile către locul unde stătea nepoata ei şi o îmbrăţişă cu o surprinzătoare blândeţe.

— Vezi, domnule Preston, îmi spuse ea, acum suntem singure, numai ea şi cu mine. Deşi am fost despărţite atâţia ani, am ştiut întotdeauna că am două nepoate, iar Cornelia a ştiut că are o soră. Şi astă-seară aflăm deodată că suntem singure. Trebuie să ne ierţi, după toate necazurile prin care ai trecut.

Mi-am mişcat picioarele, stânjenit. Brusc, Cornelia îşi ridică

privirea.

— Domnule Preston, la început am avut multe îndoieli dacă să vin sau nu la dumneata. Dar cred că ai făcut minuni, sincer îţi spun.

— Aşa e! întări mătuşa Emma.

M-am ridicat. Făcusem ceea ce aveam de făcut şi nu mai avea niciun rost să rămân.

— Va fi dată publicităţii toată povestea? întrebă Cornelia cu glas timid.

— Mă tem că da. Poliţia ştie aproape tot.

— Şi vor veni aici? Toţi oamenii ăia îngrozitori? Şi ne vor da poza în ziare?

Le-am privit pe rând.

— Sper că nu, am spus blând. Nu vor obţine de la mine numele dumneavoastră.

Cornelia dădu din cap recunoscătoare.

— În fine, doamnelor, este foarte târziu. Trebuie să mă gândesc şi la întoarcerea mea acasă.

Cornelia începu din nou să plângă. Mătuşa Emma îmi întinse mâna.

— Te-aş invita să rămâi, domnule Preston, dar în situaţia asta…

— Nu vă deranjaţi să mă conduceţi. Îmi pare rău că v-am adus asemenea veşti.

Le-am lăsat singure, cu gândurile lor. Minţisem când spusesem că nu vreau să beau nimic. Îmi dădeam seama că nu mi-ar fi stricat un păhărel. Afară, am realizat că fusesem prea optimist în legătură cu hoţii de maşini din Orange Patch. Chevroletul nu mai era. Atunci apăru Troughton din întuneric.

— Scuzaţi-mă pentru maşină, mă întâmpină el. A trebuit să bag în curte un camion mare, în timp ce eraţi înăuntru. A trebuit s-o bag în spatele casei. Sper că nu v-aţi supărat.

— Nu, bineînţeles. Pe acolo?

— Da. Nu se poate să nu daţi de ea. La vreo sută de metri.

I-am mulţumit şi m-am îndepărtat. Era întuneric în spatele casei, dar am recunoscut forma maşinii. Urcându-mă în ea, am pornit motorul şi am aprins farurile. Am ridicat piciorul de pe frână şi am rulat uşor înainte, înconjurând faţada casei cu farurile aprinse care despicau întunericul nopţii. Am privit din nou la ceea ce crezusem că am văzut, am frânat şi am stins farurile. Acolo, la zece metri în faţa mea, se afla maşina lui Harvey Robbins. Mă holbam la ea prosteşte. Fireşte că mă înşelam. Erau o mulţime de maşini sport roşii prin împrejurimi. Avusesem o zi grea, nemaivorbind de faptul că fusesem lovit la cap. Oricine are voie să greşească din când în când. M-am dat jos să mă uit mai bine. Nu mă înşelasem. Mi-am târât picioarele până la Chevrolet, m-am urcat în el şi m-am lăsat pe spătarul banchetei. Trebuia să mă gândesc, dar în mintea mea nu era decât un vârtej

confuz. Stăteam acolo, privind afară şi încercând să-mi pun ordine în gândurile care-mi treceau prin cap.

CAPITOLUL XV

Când m-am întors, uşa din faţă era încuiată. Am bătut şi mi-a deschis Cornelia.

— Oh, domnul Preston. Aţi uitat ceva?

— Da, pot să intru?

— Da, da, desigur… Intraţi.

Închise uşa şi ne înapoiarăm în aceeaşi cameră.

— Mătuşa Emma s-a culcat. Scuzaţi-mă un minut, mă duc să-i spun cine era la uşă, ca să nu fie îngrijorată.

M-am aşezat obosit. Apoi am observat o sticlă de whisky, care apăruse pe bufet. Nu era decât un singur pahar, dar eram într-o dispoziţie în care nu-mi mai ardea să fiu politicos. Mi-am turnat vreo patru degete şi le-am dat pe gât. Era bun. Mi-am turnat din nou înainte de a mă aşeza. Cornelia se întoarse şi, la vederea paharului, îşi ţuguie buzele.

— Ştiam că un om aşteaptă până i se oferă.

Lăsă ostentativ uşa deschisă, pentru cazul în care detectivul beat ar fi avut intenţia să profite de văduva misionarului Erasmus Carter Junior. Am ridicat paharul.

— În sănătatea ta, scumpo. Eşti nemaipomenită. Apropo, mătuşa Emma nu ştie de sticlă, aşa că trebuie să fie a ta. De ce nu-ţi aduci un pahar?

— Hm.

Pufni, se întoarse pe călcâie şi ieşi din cameră. Când reveni, ţinea în mână un păhărel.

— E un obicei pe care l-am adus din Africa. Şi să nu-ţi închipui că ţi-o spun pentru că aş simţi nevoia să mă justific în faţa dumitale.

— Desigur, am consimţit morocănos. În orice caz, mă îndoiesc că te-ai putea justifica în propriii tăi ochi.

Din felul în care dădu pe gât primul păhărel de whisky se vedea că-i obişnuită să bea.

— Nu te înţeleg, spuse iritată. Acum cincisprezece minute erai cât se poate de amabil. Acum ai devenit foarte ciudat.

— Timpul e de vină, am spus cu solemnitate. Timpul vindecă toate rănile. Aş mai bea puţin.

Am înşfăcat sticla mai înainte ca ea s-o poată apuca şi mi-am turnat o porţie bună. Am ţinut sticla aplecată pentru a-i turna şi ei, şi după o mică ezitare îmi întinse paharul.

— Bravo. Se cuvine ca noi doi să bem împreună, Cornelia. Pentru că, şi asta trebuie s-o recunoaştem, eşti o femeie cu totul remarcabilă. Iar în ceea ce priveşte umila mea persoană, sunt un tont fără pereche.

Ciocăni cu degetele marginea paharului.

— Domnule Preston, dacă te-ai întors să bei un pahar, l-ai şi băut. Acum vrei să pleci, te rog?

Am izbucnit în râs şi amuzamentul meu era autentic.

— Cât timp crezi c-ai s-o mai duci aşa? am întrebat-o. Îngeraşule, zarurile sunt aruncate, jocul, cum se zice, s-a sfârşit.

— În fine, spuse ea şovăind. Dacă trebuie să-ţi fac pe plac, n-am încotro.

Se aşeză ostentativ pe marginea unui scaun, aruncând priviri neliniştite spre uşa deschisă.

— Cornelia, am stăruit, să vorbim deschis. Am văzut maşina lui Harvey.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, se îmbufnă ea.

— Ei hai. Nu-ţi mai aminteşti de bătrânul Harvey? De abia l-ai omorât azi după-amiază.

Mai dădu pe gât puţin whisky şi mă privi fix.

— Ştii, i-am mărturisit eu, am admirat pe cine nu trebuia. Stăteam şi mă tot gândeam ce isteaţă era Anthea. Ce mai regizor această Anthea, Clara Jean, Maggie Murphy, doamna Earnshaw. Adică tu ai înscenat circumstanţele, Anthea le-a dat un nume şi a devenit personaj principal.

— Era îngrozitoare, complet îngrozitoare, o ponegri Cornelia.

— Vai, vai, se poate? i-am reproşat. Ea n-a existat niciodată. Cel puţin, nu pe ruta Monkton-Vale City-Los Angeles. Nu era ea. Aceea erai tu, scumpo. Drăguţa şi micuţa misionară doamna Cornelia.

— Eşti beat. Dacă nu pleci, am să…

— Ce-ai să faci? Ai să chemi poliţia? Nu te deranja. Oricum, am de gând s-o fac eu. Crede-mă, acum vreau să rezolv o chestiune personală. Pentru că am mai fost păcălit în viaţa mea insalubră, dar niciodată atât de straşnic, niciodată atât de perfect.

Aşteptam să văd dacă avea ceva să-mi spună, dar n-avea. Cel puţin încetase să mai privească spre uşă.

— Am crezut că sunt grozav urmărind pista aia veche şi prăfuită în căutarea Antheei. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nimeni nu-i prea grozav. Dar fiind vorba de mine, m-am supralicitat. Şi tu ai anticipat treaba asta, ai văzut totul limpede. Ei, şi-acum la fel ca în filmele proaste, beau în sănătatea ta, Cornelia.

Mă privi cu sânge rece. Renunţase la privirea de pasăre speriată, şi în ochii ei apăruse acea căutătură directă a unei persoane, stăpâne pe sine.

— Doar ca să-ţi fac pe plac şi înainte de a-l chema pe Şerif, ia zi, ce înseamnă toate astea?

— Ah, ah, am mustrat-o. Asta mă întrebam şi eu când stăteam afară în maşină. Ce înseamnă toate astea? Şi n-am găsit răspunsul până n-

am venit aici, la Orange Patch. Şi chiar după ce l-am găsit, nu mi-a venit să cred până n-am văzut maşina bietului Harvey.

M-am întins după sticlă, dar de data asta a fost mai iute decât mine şi am privit-o cu regret cum dispare.

— Era un tip la Fresno, i-am mărturisit. El mi-a spus. Dar n-am înţeles ce mi-a spus până n-am văzut maşina lui Harvey.

Râse. Nu cu cotcodăcitul uscat al doamnei Erasmus Carter Junior, ci cu hohotul plin pe care m-aş fi aşteptat să-l aud de la Maggie Murphy.

— Omul ăsta din Fresno, spuse ea cântându-mi în strună. Povesteşte-mi despre revelaţiile lui extraordinare.

— Revelaţii? N-au fost chiar revelaţii. Mi-a povestit nişte lucruri banale. Dar în meseria mea trebuie să înveţi că un lucru banal poate să fie cheia unor evenimente însemnate. Am spus evenimente însemnate?

— Aşa ai spus. Dă-i înainte, Preston.

Făceam progrese. Nu mai eram „domnule” Preston.

— Să luăm două fete. Una bună, alta rea. Oh, una foarte, foarte rea, într-adevăr. Aceste fete au o mătuşă. Într-o zi se dovedeşte că mătuşa aceasta valorează o mulţime de bani. De fapt, draga de ea, valorează mai mult de un milion de dolari. Nepoata cea rea află şi vrea banii. Ba chiar insistă. Aşa că apare de nicăieri cu tot tacâmul de te-iubesc-mătuşico, şi pe deasupra şi cu un trecut trist. Ştii, chestia asta-i foarte bună.

— Care chestie?

— Cu trecutul trist. Ei da, îngeraşule, trecutul tău este cât se poate de trist. Dar nu trebuie să mă mire. Acum singurul obstacol care mai rămăsese era să-şi asigure moştenirea. Aşa că, nepoata cea rea angajează pe cineva amabil, naiv şi cinstit. Unul ca mine. Cineva care cu siguranţă va merge pe o urmă sugerată cu destulă insistenţă. Cineva care o va urmări, până va da de o altă urmă la fel de evidentă. Drăguţo, am mai fost eu luat drept ageamiu de către experţi, dar tu i-ai întrecut pe toţi.

Râse din nou, golindu-şi paharul. Apoi şi-l umplu la loc, fără să-mi ofere însă şi mie.

— Vai, Preston, te subapreciezi. N-am avut nevoie de un ageamiu. Aşa ceva aş fi găsit la un preţ mai mic. Nu, am avut nevoie de cineva cu cap şi, în plus, cu ceva iniţiativă. De aceea te-am angajat. Nu fi atât de modest.

Mi-am examinat posomorât paharul gol, dar gestul meu nu impresionă pe nimeni în afară de mine. Îmi pieri tot cheful.

— M-ai folosit ca pe un câine de vânătoare pentru a dovedi că Anthea a murit. Foarte bine, am dovedit-o. Sau, mai exact, am dovedit că traseul indicat de tine demonstrează că Anthea a murit. Şi astfel, nimic nu te mai împiedică să moşteneşti banii mătuşii Emma. Cel

puţin până în momentul de faţă.

Pauza pe care o făcusem o credeam destul de semnificativă. Cornelia mă privi ciudat.

— Cum adică, până în momentul de faţă? În momentul de faţă se sfârşeşte totul.

— Nu, nu, am contrazis-o. Mă gândesc la fata arsă din maşină. Mai devreme sau mai târziu, cineva tot o să se intereseze de ea. Asta ar putea schimba lucrurile.

— Una care călătorea cu autostopul, rânji ea. N-a mai rămas din ea nici cât să faci un sandviş. Şi purta inelul meu. Îţi aduci aminte?

Îşi lovi uşor degetul, acolo unde Maggie Murphy îşi etalase smaraldul uriaş.

— Aici s-ar putea să ai dreptate, am recunoscut. Dar, până la urmă, asta nu demonstrează decât că Maggie, etc., etc., a murit. Demonstraţia asta nu ţine seama de adevărata Anthea. Şi tocmai aici ai greşit, frumoaso. Pentru că adevărata Anthea, scumpa ta soră, poate apărea de undeva, cerându-şi partea. Sau poate să ceară totul, din câte ştiu, dacă există vreun testament vechi.

Dădu din cap cu regret, şi de undeva din interiorul rochiei scoase un revolver mic, nichelat. Era o armă minusculă de femeie. Dar putea ucide dacă era folosită cum trebuie. Iar eu ştiam destule despre femeia din faţa mea ca să nu mă îndoiesc că va fi bine folosită.

— Uneori, remarcă ea pe un ton degajat, poţi fi foarte deştept. Dar alteori vorbeşti de parcă ai fi coborât din căruţa cu proşti. N-ai prevăzut deloc asta, nu-i aşa?

— Nu ştiu, am tăgăduit cu modestie, încercând să nu iau în seamă revolverul. Cred că m-am descurcat destul de bine.

— Eşti un prost. Dacă ne-am fi cunoscut mai înainte, astăzi am fi condus ţara asta, tu şi cu mine. Mă tem că acum e prea târziu, Preston.

Ridică arma, iar eu m-am prefăcut că nu mi-e frică. Nu cred însă că am reuşit prea bine,

— Nu mă poţi omorî, Cornelia. Acum eşti altcineva. Indiferent ce-au făcut celelalte, Anthea, Maggie, etc., totul a fost îngropat odată cu ele. Dar Cornelia nu are acelaşi caracter. Ucide-mă şi vei strica totul.

Scutură din cap încet.

— Nţ, nţ, mă contrazise ea. Se potriveşte perfect cu caracterul ei. Gândeşte-te puţin. Gândeşte-te la Cornelia, aşa cum este cunoscută aici. Văduva îndurerată a unui misionar. Un detectiv beat pătrunde în casă şi încearcă s-o violeze. Şi, fiindcă veni vorba, conţinutul stomacului tău va arăta că puteai fi beat.

Mă privi, aşteptând parcă ceva, dar nu voiam să mă gândesc la conţinutul stomacului meu. Mai ales nu voiam să mă gândesc la conţinutul lui împrăştiat pe covorul frumos al mătuşii Emma. Revolverul se ridică înspre mine. Am întins mina, disperat.

— Stai, am strigat. Ai uitat de adevărata Anthea.

— Nu, răspunse ea liniştit. Nu, n-am uitat. Încă n-ai înţeles, tontule? Ăsta-i cuvântul pe care l-ai folosit chiar tu, tontule. Nu există nicio Anthea – nu *mai* există. De aici au pornit toate. A murit, chiar aici la fermă, acum cincisprezece ani. Joe şi cu mine. N-am vrut s-o omorâm, dar era o petrecere şi ea n-a vrut să vină.

— Ah, am spus. Deci Joe a şters-o şi tu a trebuit să-l inventezi pe Carter, bărbatul cu care urma să te măriţi, ca să poţi rămâne la fermă şi să spui că Anthea a plecat cu Joe.

— În sfârşit, acum ai tot filmul, recunoscu ea. Mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă, dar cât timp poate să fie o fată victima benevolă a unui viol?

Rânji cu şiretenie, ridicând revolverul spre mine şi se auzi o pocnitură. M-am apucat cu mâinile de stomac, dar nu simţeam nicio durere. Am auzit un strigăt de durere, şi am văzut-o pe Cornelia sângerând la umăr, în timp ce din gură îi ieşeau cuvinte pe care nu le mai auzisem din armată.

În prag, mătuşa Emma şedea aplecată asupra unui Winchester cu repetiţie, plângând.

— Tinere, spuse ea cu ochii în lacrimi, o să-ţi faci o impresie cu adevărat urâtă despre această familie.

Câteva ore mai târziu, după ce şeriful şi oamenii lui plecaseră împreună cu Cornelia, mătuşa Emma spuse:

— Nu mai are niciun rost să ne culcăm, nu?

M-am uitat la ceas. Era cinci fără zece, dimineaţa.

— Mătuşă Emma, am bodogănit, nu sunt cineva care face din fleacuri o dramă, dar sincer vorbind, nu mai rezist. Dacă nu te superi, o să mă întind aici pe canapea o oră sau două.

Nu-mi răspunse direct. Începu să murmure ca pentru sine:

— Ştii, am încercat să-mi amintesc ce s-a întâmplat după ce Anthea a fugit cu tipul ăla care se îmbrăca atât de ţipător. Sau, mai degrabă, se corectă ea, după ce mi s-a spus că a fugit. Cornelia zicea că nu trebuie să ne mai gândim la ce s-a întâmplat. Că trebuie să ne concentrăm asupra unui lucru complet nou. Şi am început să facem grădina alpină.

Am dat din cap plin de înţelegere. Bătrâna era epuizată. Era clar. Şi eu eram. Lucru şi mai clar.

— Desigur, am intonat. Grădina alpină. Asta trebuie să fi fost.

Mătuşa Emma mă fixă cu una din privirile ei – şi chiar şi la cinci dimineaţa era o experienţă!

— Ai idee câte grădini alpine există prin împrejurimi? Nu, nu ai. Să-ţi spun. Doar câteva. De fapt, sunt foarte mândră de a mea. Dar nu poţi înţelege.

Avea perfectă dreptate. Nu înţelegeam. Dar în acel moment nici nu-mi păsa.

— Pe vremea aceea nu m-a frapat deloc, continuă ea. Cornelia nu s-a dat niciodată în vânt după grădinărit. Dar acum, când mă gândesc la ce-a fost, totul capătă o nouă semnificaţie. Mă urmăreşti?

Eram întins pe canapea.

— Sigur, mătuşă Emma te ascult, am bolborosit. Mâine dimineaţă o să facem o grădină alpină.

CAPITOLUL XVI

Stăteam la umbră pe verandă, privindu-i pe oamenii care săpau. Erau patru, despuiaţi până la brâu, cu trupurile lucind în soare în timp ce aruncau ritmic pământul cu lopeţile. Rezemat de o maşină a poliţiei, şeriful morfolea un chiştoc de havană. Radioul maşinii pârâi scurt, iar şeriful îşi băgă capul pe geam ca să primească mesajul.

— Îţi dai seama că s-ar putea să greşesc.

M-am întors şi am văzut-o pe mătuşa Emma îndreptându-şi către mine fotoliul cu rotile. M-am repezit spre ea s-o ajut, dar mă respinse.

— Nu te agita, tinere. Oamenii se agită mult prea mult în jurul meu. Sunt o femeie bătrână şi voi muri. Dar n-am de gând să stau şi să tai frunză la câini, aşteptând să-mi sune ceasul. Crezi c-or să găsească ceva?

— Nu ştiu, doamnă, am recunoscut. E foarte greu de spus.

— Ştiu. Dar îmi amintesc că, după ce Anthea a fugit cu bărbatul acela îngrozitor, am fost atât de tulburată încât nu ştiam ce să fac. A fost ideea Corneliei să ne găsim o preocupare care să ne alunge gândurile. Ea însăşi a început lucrul, aducând bucăţi mari de stâncă de peste tot. După un timp am început s-o ajut. În toţi anii ăştia am îngrijit eu însămi grădina, până ce sănătatea nu mi-a mai permis. După aceea am avut totdeauna un om care a îngrijit de ea. Şi arăta frumos.

Spuse ultima propoziţie cu o privire plină de regret, urmărind cum unul din oameni se opintea cu o bucată mare de stâncă. Piatra se prăvăli înapoi, rupând o mare parte din plantele agăţătoare de culoare roz.

Mă uitam la faţa ei, întrebându-mă cât o costa sufleteşte să vadă cum i se distruge munca de ani de zile. Şi poate inutil.

— Nu trebuie să ieşiţi pe căldura asta, că vi se face rău, domnişoară Emma. Intraţi în casă şi fiţi sigură că voi veni să vă anunţ îndată ce vom găsi… vreau să spun îndată ce voi avea ceva să vă comunic.

Şeriful venise spre noi şi acum se sprijinea de balustrada de lemn a verandei. Mătuşa Emma îşi întoarse brusc capul spre el.

— Ia ascultă aici, Tom Fenwick. Să nu îndrăzneşti să vii şi să-mi spui ce să fac la mine acasă. Dacă nişte nerozi ţi-au dat insigna, nu înseamnă că ai dreptul să-mi spui ce am de făcut. Te-am dat afară de sute de ori pentru că îmi furai merele, şi o voi face din nou dacă trebuie.

Şeriful zâmbi amuzat şi-mi aruncă o privire ca să vadă dacă nu cumva râdeam de el. Nu era cazul să-şi facă probleme. Nu prea am obiceiul să râd de şerifi.

— Să fiu al naibii dacă nu cred că aţi face-o. Domnule Preston, vreţi să veniţi un moment?

— Sigur.

Ne îndepărtarăm câţiva paşi mai încolo, intrând în plin soare. Invidiam pălăria cu boruri largi a şerifului. Acceptă o ţigară de la mine, azvârlindu-şi havana mestecată. Aprinse chibritul frecându-l de pantaloni.

— Ciudată afacere, mormăi el. Nu-mi place. Nu mi se pare nimerit să săpăm în grădina domnişoarei Emma după cadavre.

— De acord, i-am răspuns. Dar a fost ideea ei, ştiţi. Am încercat s-o fac să renunţe. N-a vrut. A spus că dacă nepoata ei se presupune că a murit, atunci vrea să aibă şi dovada. Nici nu ştiu dacă aş vrea s-o găsiţi sau nu.

— Ce vreţi să spuneţi?

Făcea cu ţigara pe care i-o dădusem ce făcuse şi cu havana – rostogolind-o udă de la un colţ al gurii la celălalt.

— Va fi o lovitură pentru bătrână, dacă o găsiţi, i-am explicat. Pe de altă parte, niciodată n-o să aibă parte de linişte dacă n-o veţi găsi.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi. Oricum ai lua-o, pentru ea tot prost iese. Ce ruşine. O bătrână aprigă dar bună la suflet. Ştiţi cum e.

— Ştiu.

— Spuneţi-mi. Tot ce aţi scris aseară în declaraţie e adevărat? Nu mă îndoiesc de cuvântul dumneavoastră, dar declaraţia e cumplită.

Aşa trebuia să i se pară, m-am gândit, unui şerif de la ţară, care probabil că în fiecare sâmbătă seara avea de potolit vreo două scandaluri la cârciumă, pentru el adevărate crime.

— E o declaraţie cumplită, am recunoscut. Dar atunci e cumplită şi femeia în cauză. Am mai văzut eu femei ca ea şi înainte, dar nu prea multe. Când dai de o femeie cu adevărat rea, atunci e ceva. În orice caz, vei primi confirmări şi din partea altor autorităţi. Cei din Monkton şi Vale City vor putea adeveri unele lucruri.

— Ştiu, spuse el cu tristeţe. Am şi vorbit la telefon. Atât la Monkton cât şi la Vale City zic că femeia le aparţine lor. Povestea asta o să facă ceva vâlvă. Partea proastă e că eu nu ştiu care poliţie are prioritate. O să vorbesc cu primarul.

— Desigur. Ştiţi mai bine ce aveţi de făcut, i-am spus. Dar dacă găsiţi cadavrul, nu se mai pune problema priorităţii. Femeia vă aparţine în exclusivitate.

Tresări uimit.

— Aşa-i. E drept, nu? Vreau să spun, crima asta de aici, dacă există vreuna, s-a întâmplat cu mulţi ani înaintea celorlalte. Aşa-i.

Ochii lui priveau departe şi puteam ghici la ce se gândea. Un proces mare, cu o crimă, chiar aici, la Little Falls. Ziarişti, televiziune, avocaţi din alte oraşe. Fotografia lui în toate ziarele: „Şeriful Tom Fenwick,

ofiţerul care a executat arestarea”.

— Îmi închipui că aici va fi un mare eveniment.

— Da, gâfâi el. Va fi. Hai, băieţi, nu vreau să stăm toată ziua aici.

Porni cu paşi mari spre lucrători, îndreptându-şi inconştient spinarea în timp ce mergea. Omul vrea să arate cât mai bine dacă e să apară la televizor.

Bătrână privea din umbra verandei.

M-am dus şi m-am aşezat lângă ea, dar nu părea că are chef de vorbă.

— Tom, hei Tom!

Unul dintre lucrători îi făcu semn şerifului. Fenwick se duse lângă el şi amândoi priviră în jos. Am aruncat ţigara şi m-am îndreptat şi eu într-acolo. Veniră şi ceilalţi. Dintr-o latură a gropii ieşea scheletul unei mâini.

— Arată ca o mână, spuse Fenwick. În regulă, şi acum restul. Înşiraţi-vă aici, pe ambele laturi, şi săpaţi. Nu cu forţă, luaţi-o frumos, uşurel. Dacă e ceva aici, vrem să rămână întreg.

Solul era foarte nisipos şi ceda uşor. După zece minute fură dezgropate picioarele şi celălalt braţ. Mai trebuia dat la o parte un strat de aproximativ o jumătate de metru, care acoperea restul corpului. Nimeni nu mai scotea un cuvânt, nu se mai făceau glume, nu se mai auzeau fluierături.

— Ei drăcie!

Unul din ei se opri şi înjură scurt. Privirăm cu toţii materialul roşu lucios pe care-l găsise.

— Parc-ar fi o bucată dintr-o haină de ploaie.

— Tom, îmi pare rău, spuse omul. Mi-e… mi-e…

Şi se întoarse, îndepărtându-se repede. Faţa bronzată a lui Fenwick devenise albă.

— În regulă, băieţi, să fim calmi, spuse el. Nimănui nu-i place treaba asta, dar trebuie făcută. Hai repede s-o terminăm.

Oamenii continuară în silă. Era o haină de ploaie înfăşurată slobod în jurul unui schelet. Capul rămăsese la urmă şi, când apăru, toată lumea scoase un strigăt de uimire, pentru că părul auriu rămăsese intact.

— Cred că ea e, Tom.

Fenwick îşi reveni şi spuse răstit:

— Ea? Sigur că-i ea. Câte cadavre crezi că sunt pe aici? În regulă, băieţi, asta-i. Mulţumesc pentru ajutor, aţi terminat acum.

Se ridică şi mă privi.

— Domnişoara Emma va trebui să afle, vorbi el eu subînţeles.

— Vreţi să-i spun eu?

— Păi… şi păru să şovăie. Ar trebui să mai sap puţin, să văd dacă nu mai găsesc şi altceva pe aici.

M-am îndreptat spre locul unde stătea bătrâna.

— Ea este, nu-i aşa? Aţi găsit-o.

— Aşa credem, i-am răspuns blând. Avea o haină de ploaie roşie?

— Vreau s-o văd.

— Nu văd la ce-ar servi, m-am împotrivit eu.

— Va trebui să mă duci în braţe. Pământul e prea moale pentru ăsta, zise ea arătând spre scaunul cu rotile.

Am ridicat-o cu grijă – o bătrânică fragilă ce părea să cântărească doar câteva kilograme. Am păşit încet spre locul unde zăceau cele câteva oase înfăşurate în pânza roşie. Mătuşa Emma se uită în jos fără să clipească. Apoi încuviinţă.

— Ea este. E haina ei şi nu m-aş putea înşela în privinţa părului. Biata fetiţă. Biata, biata fetiţă…

Vocea i se sugrumă şi am crezut că va izbucni în plâns. Îşi scutură însă capul cu nerăbdare.

— Du-mă înapoi, tinere. Cred că am început să atârn cam greu.

Când am pus-o la loc în scaunul cu rotile, o lacrimă singuratică îi apăru în ochi şi se prelinse nebăgată în seamă pe obrazul bătrân.

Şeriful Fenwick dăduse nişte instrucţiuni la radioul din maşină. Acum îmi făcea semn să vin la el.

— Doctorul e pe drum, spuse el plin de importanţă. În primul rând, certificatul de deces.

M-am uitat bine la el să văd dacă nu cumva mă lua peste picior, dar faţa lui rămăsese impasibilă.

— Cine o să îngrijească de mătuşa Emma? l-am întrebat.

— Vine o infirmieră după-masă. Ar fi venit mai devreme, dar mai întâi trebuie să lichideze un alt caz.

Am privit înapoi către veranda umbrită, unde ştiam că stă bătrânică şi priveşte. Să ai un milion de dolari, mi-am zis, şi singura fiinţă care să aibă grijă de tine să fie o infirmieră plătită.

— În sfârşit, domnule şerif, dacă nu mai aveţi nevoie de mine aici, o să plec şi eu acasă.

— Sigur, sigur, dar nu uitaţi, va fi nevoie de dumneavoastră la proces. Veţi fi un martor important. Sper că nu veţi pleca în vacanţă în Japonia sau mai ştiu eu unde.

Panica de o clipă din glasul său mă făcu să zâmbesc. Era clar că nu prea-i surâdea ideea ca singurul lui martor important să lipsească tocmai atunci când îi venea şi lui clipa cea mare.

— N-aveţi grijă, l-am asigurat. Voi fi aici când veţi avea nevoie de mine.

Îmi întinse o mână vânjoasă, luându-şi rămas bun cu entuziasm.

— Mi-a făcut mare plăcere, domnule Preston. Pe curând.

M-am îndreptat către mătuşa Emma.

— Ei bine, mătuşă Emma, trebuie să plec.

— Da, desigur, îţi urez drum bun.

Mă întorsesem să plec, dar m-am răzgândit.

— Ştiţi… mă gândeam că… dacă se întâmplă vreodată să fiu pe aproape, aş putea trece pe aici să vă spun bună ziua.

Nu-mi răspunse imediat, ci rămase privind fix pământul plin de praf. Când vorbi, glasul îi suna stins:

— Apreciez bunăvoinţa dumitale, domnule Preston. Da. Apreciez acest lucru. Şi ştiu că în viaţa asta un om trebuie să facă ceea ce are de făcut. Ieri nu te cunoşteam. Nici măcar nu te văzusem vreodată. Ieri aveam două nepoate. Una lângă mine, şi una undeva, departe în lume. Pe urmă ai venit dumneata şi acum nu mai am nicio nepoată. Nu spun că e vina dumitale. Ticăloşia e ticăloşie. Dar sunt o femeie bătrână şi nu mai am mult de trăit. Ar fi fost frumos dacă… dacă…

Se opri şi făcu o pauză.

— Nu, domnule Preston, nu cred că aş vrea să te mai văd.

Înţelegând-o, am dat din cap. Apoi m-am dus la Chevrolet şi m-am urcat în el. În maşină era ca într-un furnal. Când am trecut pe lângă maşina poliţiei, şeriful îmi făcu semn cu mâna.

La capătul unui drum lung, de câteva ore, o voi găsi pe Louise. Marea cea răcoroasă, nisipul pe care să stai întins, băuturile reci. Pe urmă, poate ceva muzică, şi altele. Toate erau departe de Orange Patch, de bătrâne neputincioase şi de cadavre întinse la soare. Cum spusese mătuşa Emma? Un om trebuie să facă ceea ce are de făcut.

Când am ajuns la autostradă, am mărit viteza. Dar asta nu înseamnă că totdeauna trebuie să-i şi placă.

{1} Strada Şelarilor